

ကဏ္ဍစုံအတွက် အမည်ပေးရန်

မာန်

ဖောင်ထွန်းသူ

THE GUN C. S. Forester

ဒုတိယအကြိမ်

mg.yoe.com

C. S. Forester

Cecil Scott Forester was the pen name of Cecil Louis Troughton Smith (27 August 1899 - 2 April 1966), an English novelist who rose to fame with tales of naval warfare. His most notable works were the 11-book Horatio Hornblower series, depicting a Royal Navy officer during the Napoleonic era, and *The African Queen* (1935; filmed in 1951 by John Huston). His novels *A Ship of the Line* and *Flying Colours* were jointly awarded the 1938 James Tait Black Memorial Prize for fiction.

ဇယား

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၈၂၀၉၁၀ နှင့်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၁၄၁၁၀၁၀ တို့ဖြင့်

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း m.s.o ပြုလုပ်ပြီး ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချို
စာအုပ်တိုက်၊ ၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်နှင့် ပုံနှိပ်သူ -
ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ရန်ကင်း၊ ရန်ကုန်တို့က ဒုတိယ
အကြိမ် စောင်ရေ- ၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ကာ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလတွင်
တန်ဖိုး ၂၃၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

စာအုပ်ချုပ် - ကိုမြစ်၊ ညီဝင်းမြင့်

ထွန်းသူ ၊ မောင်

၈၉၅ . ၈၃

မာန် / မောင်ထွန်းသူ ။ - ရန်ကုန်။

စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ ၂ ကြိမ်၊ ၂၀၁၀။

စာမျက်နှာ ၂၃၇ မျက်နှာ၊ ၁၃.၂ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

မူရင်းအမည် - The Gun by C.S.Forester

(၁) ဘာသာပြန်သူ - မောင်ထွန်းသူ

(၂) မာန်

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

(၁)

၁၉၅၉ ခုနှစ်ကဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၃၇ နှစ်ကဟု ပြောမည် ဆိုပါကလည်း မှားနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်ကျပြီး သည်မှာ မကြာသေး၊ လင်မယားနှစ်ယောက် အားလပ်ချိန်ရတိုင်း ရုပ်ရှင်ကြည့် ကြသည်။ ထိုခေတ်အခါက ‘ဆန်းဒေးမောနင်းရှိုး’ (Sunday Morning Show) ခေါ် ‘တနင်္ဂနွေနံနက် ရုပ်ရှင်အထူးပွဲများ’ ပြသည်ဖြစ်ရာ တနင်္ဂနွေနေ့ မနက်တိုင်း စိတ်အပန်းဖြေစရာလေးတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ပြသသည့်ကားများကလည်း ဇာတ် ကားကောင်းများ ဖြစ်သဖြင့် ရုပ်ရှင်ဝါသနာအိုးများအဖို့ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စရာ ကောင်းလှပါပေသည်။ ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့်တနင်္ဂနွေ မနက်တိုင်း ရုပ်ရှင်ကြည့် ဖြစ်ကြပါသည်။

တစ်ရက်သော တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ဖွင့်ခါစ ရုပ်ရှင်ရုံ အသစ်တစ်ရုံဖြစ်သော မြေနီကုန်းမှ ‘တပင်ရွှေထီး’ ရုံတွင် ရုပ်ရှင်ဝင်ကြည့်ကြ သည်။ ဇာတ်ကားမှာ ‘The Pride and the Passion’ ဖြစ်သည်။ ဆီလျော်အောင် ပြန်မည်ဆိုပါက ‘မာန်နှင့် ဒေါသ’ဟု ပြောလျှင် ရမည်ထင်ပါသည်။

ဇာတ်လိုက်များမှာ မြန်မာရုပ်ရှင်ပရိသတ်တို့၏ အသည်းစွဲ ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသား ဖရန်နိုဆီနိုတ်ထရာ (Frank Sinatra)၊ ကေရီဂရန် (Cary Grant) နှင့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဆိုဖီယာလောရင်း (Sophia Loren) တို့ဖြစ်၏။ ဇာတ်လမ်းမှာ စပိန်နိုင်ငံကို နောက်ခံပြုထားသည့် ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ စပိန်နိုင်ငံ အား ပြင်သစ်တို့က ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ပြီး ကျွန်ပြုထားသည်ကို သူ့ကျွန်မခံလို

သည့် စပိန်မျိုးချစ်တို့က တော်လှန်ပုန်ကန်ကြသော ဇာတ်လမ်းဖြစ်၏။ ဤ ဇာတ်ကားတွင် ဖရန်ဆီနိုတ်ထရာနှင့် ဆိုဖီယာလောရင်းတို့ သရုပ်ဆောင်သွားပုံ သည် စွဲမက်လောက်ပါ၏။ မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်လောက်အောင်ပင် ပြောင်မြောက် လှပါသည်။

(၂)

ထိုဇာတ်ကားကို ကြည့်စဉ်က ကျွန်တော် တစ်ခုသတိထားမိခဲ့၏။ ဤ ဇာတ်ကားကို C.S FORESTER ၏ THE GUN ဝတ္ထုကို မှီငြမ်းပြု၍ ရိုက်ကူး သည် ဟူသော စာတန်းဖြစ်၏။ ရုပ်ရှင်ကို 'စွဲ'ခဲ့သော ကျွန်တော်သည် THE GUN ဝတ္ထုကို ဖတ်ချင်စိတ် ပြင်းပြခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က စာအုပ်များဝယ်ရသည်မှာ အလွန်လွယ်ကူသည်။ ဈေးကလည်း 'ချို'၏။ စာအုပ်လိုချင်လျှင် ဆူးလေဘုရား လမ်းရှိ 'Smart & Mookerdum-The Burma Bookshop' သို့သွား၊ သို့မဟုတ် ကုန်သည်လမ်းရှိ 'ပြည်သူ့စာပေတိုက်' သို့သွား၊ မိမိလိုချင်သော စာအုပ်ကို ချက်ချင်းဝယ်လိုရသည်။

THE GUN စာအုပ်ကို ရတနာစာအုပ်ဆိုင်မှ ရခဲ့သည်။ တစ်ကျပ်နှင့် ပြားကိုးဆယ်မျှသာ ပေးရပါသည်။ စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ အချို့နေရာများတွင် ရုပ်ရှင်နှင့် မတူသည်များကို သတိထားမိခဲ့သည်။ မတူသော် လည်း ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းရော ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းပါ တစ်မျိုးစီ ထူးခြား ကောင်းမွန် နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဤသည်မှာ လေ့လာအပ်သည့် အချက်တစ်ချက် သို့မ ဟုတ် ပညာတစ်ရပ်ဟု ကျွန်တော်ထင်မိပါသည်။

မည့်သို့ပင်ဖြစ်စေ THE GUN ဝတ္ထု၏ ထူးခြားမှုတစ်ခုကိုမူ ကျွန်တော် အလေးအနက်မပြုဘဲ မနေနိုင်ပါ။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်၊ စာရေးဆရာက သက်မဲ့ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ပရိသတ်စွဲမက်လောက်သည့် ဇာတ်ကောင်တစ် ကောင် ဖြစ်လာအောင် ကြိုးပမ်းဖန်တီးမှုဖြစ်၏။ စာရေးဆရာ ဖော်ရက်စတာ သည် သူ၏သက်မဲ့အရာဝတ္ထုကို ဇာတ်ကောင်တစ်ကောင်ဖြစ်လာအောင် ဖန်တီး ရာ၌ သက်ရှိသတ္တဝါများနှင့် ရောနှောယှက်နွယ် ပီပြင်လာအောင် ဖန်တီးထားခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့် သူဖန်တီးထားခဲ့သည့် သက်မဲ့ ဇာတ်ကောင်ရော၊ သက်ရှိ ဇာတ်ကောင်များပါ စာဖတ်သူအတွက် အလွန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည့် ဇာတ်ကောင်များ ဖြစ်လာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဤသည်မှာ စာရေးဆရာ တစ်ဦး၏ အနုပညာ မြောက်သည့် စွမ်းဆောင်မှုတစ်ရပ်ဟု ဆိုနိုင်သည် သာမက

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးရာ၌ သက်မဲ့ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကိုလည်း ပီပြင်အောင် ဇာတ်ကောင် တစ်ကောင် ဖြစ်လာအောင် ဖန်တီးနိုင်သည်ဟူသော ဝတ္ထုရေးဟန် အတတ် ပညာ တစ်ခုကိုပါ ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူသော် ရနိုင်အံ့ ထင်ပါ၏။

(၃)

‘မာန်’ ဟု အမည်ပေးထားသော ဤဝတ္ထု THE GUN ကိုရေးသူမှာ အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာ စီ၊ အက်စ် ဖော်ရက်စတာ (C.S Forester) ဖြစ်သည်။ သူသည် စာရေးဖြစ်လိုသောဆန္ဒ ပြင်းပြလှသဖြင့် ဆေးကျောင်းသားဘဝကို စွန့်ကာ စာရေးရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်လာသည့်အခါ ဖော်ရက်စတာသည် ဗြိတိသျှ ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာန၌ ဝင်ရောက်အမှုထမ်းရာမှ ကမ္ဘာအနှံ့ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ခရီးဆန်ခွင့် ရခဲ့သည်။ ခရီးသွားရင်း ရခဲ့သမျှ အတွေ့အကြုံများသည် သူ၏ စာရေးဆရာဘဝအတွက် များစွာ အထောက်အကူ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီးတွင် သူ့ဝတ္ထုများသည် ထင်ရှားကျော်ကြား လာသည်။ ပရိသတ်အများက နှစ်ခြိုက်စွဲလမ်းလာကြသဖြင့် ဘက်ဆဲလာ (Best-seller) ခေါ် အရောင်းရ အတွင်ကျယ်ဆုံးသော စာအုပ်ဖြစ်လာသည်။

သူရေးခဲ့သော ‘ဗိုလ်ဟွန်ဘလိုးဝါး’ (Lieutenant Hornblower) ဝတ္ထု သည် လူကြိုက်အများဆုံး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်၏။ ယင်းဇာတ်လမ်းကို လူကြိုက် အများဆုံး ‘ရီနောင်း’ အမည်ရှိ သဘောတစ်စင်းနှင့် ဖွင့်သည်။ သဘောကို စိတ်ဖောက်ပြန်နေသော ကပ္ပတိန်ကဦးစီး၍ အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာကို ကျော်ဖြတ် လာခဲ့သည်။ ကပ္ပတိန်၏အဖြစ်ကို မည်သူကမှ မရိပ်မိ၊ တစ်ရက်တွင်မူ သဘော ကုန်းပတ်ပေါက်အနီး၌ သတိလစ်ပြီး လဲကျနေသော ကပ္ပတိန်ကို တွေ့ကာမှ အခြေအနေမှန်ကို သိကြရ၏။

ဤသို့ဖြင့် ရီနောင်းသဘော၏ တာဝန်ကို လက်ဖတင်နိုင် ဟွန်ဘလိုးဝါး သို့မဟုတ် ဗိုလ်ဟွန်ဘလိုးဝါးက ယူကာ သဘောကို ဆက်လက်ခတ်မောင်းခဲ့ သည်။ သို့သော်လည်း သဘောသည် စပိန်တို့၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ခံရသည်။ ဗိုလ်ဟွန်ဘလိုးဝါးက သဘောကို တိုက်ခိုက်မှုများကြားမှ လွတ်အောင် အားထုတ် ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သဘောပေါ်၌ ပါလာသည့် အကျဉ်းသားများက သဘောကို အပိုင်စီးထားလိုက်ကြသည်။ ဤတွင် ဟွန်ဘလိုးဝါး၏သတ္တိ၊ သူ၏ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်နှင့် ပြောင်မြောက်သော ကြိုးစားမှုများ ပေါ်လွင်လာခဲ့သည်။

ဤဝတ္ထုတွင် ဗိုလ်ဟွန်ဘလိုးဝါးသာမက သူနှင့် ဆက်စပ်ပတ်သက်နေသော ဇာတ်ကောင်အားလုံး၏ စရိုက်များသည် ပေါ်လွင်လှသဖြင့် ပရိသတ်၏ စွဲမက် နှစ်ခြိုက်ခြင်းကို ခံရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဝေဖန်သူများက ပြောကြသည်။ “စိ၊ အက်စ် ဖော်ရက်စတာသည် ဤဝတ္ထုထဲတွင် လူသားအဆန်ဆုံးသော ဇာတ်ကောင်များကို ဖန်တီးထား၏။ ဤအချက်ကြောင့်လည်း ဗိုလ်ဟွန်ဘလိုးဝါး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်လာရပေသည်” ဟု စာပေဝေဖန်ရေးဆရာ တချို့က ဆိုခဲ့ကြသည်။ ယင်းဝတ္ထုကို ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသား ဂရီဂိုရီပက် (Gregory Peck) အား ဗိုလ်ဟွန်ဘလိုးဝါးအဖြစ်ထား၍ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးခဲ့ရာ ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်ကားကောင်းတစ်ကား ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

(၄)

ယခု ‘မာန်’ ဟု အမည်ပေးထားသော ဤဝတ္ထုသည်လည်း ဗိုလ်ဟွန်ဘလိုးဝါး ဝတ္ထုကဲ့သို့ပင် စိ၊ အက်စ် ဖော်ရက်စတာ၏ အကောင်းဆုံးလက်ရာတစ်ပုဒ်အဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်းခံရသော ဝတ္ထုပင်ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဇာတ်ကောင်များ၏ စရိုက်ကို ဖော်ရာ၌ အလွန်ပီပြင်သော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ဤဝတ္ထုကို မြန်မာပြန်ခဲ့ခြင်းမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကြိုက်နှစ်သက်သော နိုင်ငံရပ်ခြား ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် သို့မဟုတ် စာတစ်ပုဒ်ကို တွေ့လျှင် စာဖတ်ပရိသတ်အား မျှဝေခံစားကြည့်စေချင်သော ဆန္ဒသည် ပေါ်လာစမြဲဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုသည် စာအုပ်တစ်အုပ်အဖြစ်သို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ “လီယိုတော်လ်စတိုင်းဝတ္ထုတိုများ” ဘာသာပြန်စာအုပ် ထွက်စဉ်က ကျွန်တော့် ငယ်ပေါင်းတစ်ဦးက “ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်က ဝတ္ထုတွေကို ဘာသာပြန်ပြီး ငတ်ဆေးဖော်နေတဲ့လူပါလား” ဟု ကျွန်တော်အား ပြက်ရယ်ပြုသွားခဲ့ပါသည်။ တစ်စုံတစ်ခုသော ရှုထောင့်မှကြည့်လျှင်တော့ သူ့စကားကို မှန်သည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆရလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျဆင်းလျက်ရှိနေသော ယနေ့ ဘာသာပြန်စာအုပ်လောကတွင် ဘာသာပြန် စာဖတ်ပရိသတ်များကြား၌ ဤမျှလောက် နိမ့်ကျသော အတွေးအခေါ် အယူအဆ မျိုး မရှိပါစေနှင့်ဟူ၍ကား ဆုတောင်းမိပါသည်။

(၅)

ဤအမှာစာကို အဆုံးမသတ်မီ ကျွန်တော် တင်ပြလိုသည့် အချက်တစ်ချက်မှာ ဤစာအုပ်မူရင်းကို လိုက်လံရှာဖွေနေခိုက် ဤစာအုပ်ရှိရာ နေရာသို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးခဲ့သူ မောင်နီတာဦး (နီတာဦး-ဥက္ကလာမြေ) အား လည်းကောင်း၊ ဤစာအုပ်ကိုပေးလိုက်သူ အမှတ်-၆၅၊ အညာစုရပ်၊ သန်လျင်မြို့မှ ဦးဇော်မြင့် (ကျန်းမာရေးမှူး)အား လည်းကောင်း အထူးကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း ဖော်ပြလိုပါသည်။

ယနေ့ ဘာသာပြန်စာအုပ်လောကသည် ဖရိုဖရဲဖြစ်ကာ ပြိုပျက်ကျဆင်းလုနီးပါး ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်၏ ‘မျှော်တလင့်လင့်’ (The Great Expectation) (လွန်ခဲ့သောရှစ်နှစ်ခန့်က ပြီးထားသည့်စာမူ)၊ ‘မြစ်ကြီးမစ်စတူပီ’ (Life on the Mississippi) ၊ ‘အမေများနှင့်သမီးများ’ (Joy Luck's Clup)၊ ‘ဗန္ဓုလ’ (Bandoola) စသော စာမူများမှာလည်း ဘာသာပြန် စာအုပ်လောက၏ မတည်ငြိမ်မှုနှင့် အရင်းအနှီးများမှုများကို အကြောင်းပြုကာ ယနေ့ထက်ထိ မထွက်။ အချိန်တွေ သိပ်ကြာလာတော့လည်း “မိမိအား စာဖတ်ပရိသတ်က ပေးထားသည့် မိမိ၏ နာမည်ကို မိမိဘာသာ မိမိ သတ်သလိုဖြစ်နေပြီ” ဟူသော အတွေးပင် ဝင်လာရပါသည်။

ဤအချိန်မှာပင် နီတာဦး(ဥက္ကလာမြေ) ၏ ဆက်သွယ်ပေးမှုဖြင့် ဘာသာပြန်စာအုပ်များကို ထုတ်ဝေရန် စိတ်အားထက်သန်နေသော ‘ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ’ နှင့် ဆုံမိခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ‘မာန်’ ဟု အမည်ပေးထားသော ဤဘာသာပြန်ဝတ္ထုသည် ထွက်ပေါ်လာရပါသည်။ ဤအတွက် ‘ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ’ အား ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံးပါ။

နောက်ထပ်ဘာသာပြန်ဝတ္ထုများကို ထပ်မံထွက်ပေါ်လာရေးမှာမူ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုများကို နှစ်သက်လက်ခံသော စာဖတ်ပရိသတ်နှင့် ကမ္ဘာစာပေကို လေ့လာလိုက်စားလိုသော စာဖတ်ပရိသတ်များအပေါ်၌ လုံးဝ တည်မှီနေပါသည် ဟူသော အချက်ကိုကား အခြေအနေအရ မပြောဘဲ မနေနိုင် ဖြစ်ရပါသည်။ ဤအတွက် ကျွန်တော့်အား သည်းခံခွင့်လွှတ်ကြစေချင်ပါ၏။

မောင်ထွန်းသူ

၁၉၉၆၊ ဒီဇင်ဘာလ (၁)

mgyc.com

mgyc.com

(၁)

အရှုံးနှင့်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော စစ်တပ်သည် အက်စ်ပီနိုဆာမှ နေ၍ တောင်စဉ် တောင်တန်းကြီးများကို ဖြတ်ကျော်ကာ ဆုတ်ခွာသွားလျက်ရှိသည်။ စစ်တပ်မှာ လူပေါင်းနှစ်သောင်းမျှ ပါဝင်သော တပ်ကြီးတစ်တပ်ဖြစ်၍ မိုင်နှစ်ဆယ်ခရီး တစ်လျှောက် အပြေးအလွှား ဆုတ်ခွာနေခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့၏ နောက်ဘက်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် မိုင်တစ်ရာခန့်ကွာဝေးသော ခရီးတစ်လျှောက် လမ်းဆေးဝဲယာ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်မူ နာဖျားမကျန်းဖြစ်၍ လဲကျကျန်ရစ်သူများနှင့် သေဆုံး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည့် လောင်းကောင်များသည် နေရာအနှံ့ ပြန့်ကျဲလျက် ရှိကြပေ သည်။

တပ်၏ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်၍သွားနေကြသူများမှာ မြင်းတပ်သားများ ဖြစ်၏။ ဆုတ်ခွာနေကြရသူများထဲတွင် ဤသည် ယခုအချိန်အထိ မြင်းကိုယ်စီနှင့် ခရီးနှင့်နေနိုင်ကြဆဲ ဖြစ်ကြသဖြင့် အလွန်ကံကောင်းသူများ ဖြစ်သည်။ ဤလူစု အဖို့ကတော့ ယခုရောက်နေသောနေရာသည် မဆုတ်ခွာမီကနေခဲ့ရသော နေရာ ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပို၍ လုံခြုံမှုရှိနေသဖြင့် အားတက်စရာလည်းကောင်းနေ သည်။

မြင်းတပ်၏နောက်မှ လိုက်ပါနေကြသူများမှာ ခြေလျင်တပ်သားများ ဖြစ်၏။ သူတို့သည် အစုလိုက်အပြုံလိုက်သွားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့အုပ် စုများထဲတွင် တစ်ယောက်ချင်း နှစ်ယောက်ချင်းတွဲ၍ သွားနေကြသူများလည်း ပါ၏။ သူတို့၏ ယူနီဖောင်းများမှာ အစုတ်စုတ်အပြတ်ပြတ်ဖြစ်ကာ အရှောင်

အဆင်းဟူ၍ မရှိသလောက် ဖြစ်နေကြသည်။ ယူနီဖောင်း အပေါက်အပြဲများကြား မှ ပေါ်နေသည့်အသားများမှာ ရောဂါဒဏ်နှင့် အအေးဒဏ်တို့ကြောင့် မည်းပုပ်ပုပ် ပြာနှမ်းနှမ်း ဖြစ်နေကြသည်။

ဆုတ်ခွာနေကြသော တပ်များအားလုံးထဲမှ တစ်ဝက်နီးပါးခန့်သည် ယခု အချိန်အထိ မတ်စကတ်သေနတ်များကိုထားကြဆဲဖြစ်၍ တပ်သားအားလုံး၍ လေးပုံတစ်ပုံခန့်သည် ယခုချိန်အထိ လှံစွပ်များ ကိုင်ထားနိုင်ကြဆဲဖြစ်၏။ အချို့တပ်သားများမှာ စစ်သားပုံပေါက်နေကြဆဲဖြစ်သော်လည်း အရေအတွက် အားဖြင့် အနည်းငယ်မျှသာ ဖြစ်၏။ ကျန်တပ်သားများမှာ အက်စ်ပီနီဆာတွင် အလူးအလဲ ခံလာခဲ့ရသည့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကြောင့် စစ်သားရုပ်လုံးဝ ပျောက်ကာ လူလုံးမလှဖြစ်နေကြလေပြီ။

သူတို့အားလုံးသည် နောက်မှ လိုက်လာနေသည့် ပြင်သစ်တပ်များ၏ လက်မှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေကြခြင်းဖြစ်ရာ သူတို့၏ ဆင်းရဲဒုက္ခသည် မသေးငယ်လှပေ။ ခွန်အားတောင့်တင်းသန်စွမ်းနေဆဲဖြစ်သော စစ်သားများအနေဖြင့် ရန်သူနှင့် အလှမ်းဝေး၍ဝေး၍ သွားအောင် ခပ်သွက်သွက် ခရီးနှင့်နေနိုင်ကြသော်လည်း အားအင်ကုန်ခန်း မောပန်းနွမ်းနယ်နေကြသည့် စစ်သားများအဖို့မှာမူကား ရှေ့ဆုံးသို့ရောက်နေကြသူများ၏ နောက်ဘက်တွင် အဝေးကြီးကွာ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

စစ်တပ်၏ အခြေအနေသည် အဘက်ဘက်တွင် အားအင်ဆုတ်ယုတ်ကာ ပြိုပျက်ကျတော့မည့် အနေအထားသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ နွေရာသီကျတော့ လည်း ဤစစ်သားများဝတ်ဆင်ခဲ့သည်မှာ အစုတ်စုတ်အပြတ်ပြတ်၊ ဆောင်းရာသီ ကျတော့လည်း စားရသောက်ရသည်မှာ မဝတဝ၊ ယခုတပ်အားလုံးဆုတ်ခွာလာ သည့် အချိန်မှာ ဆောင်းရာသီဖြစ်၍ အလွန်ဆိုးရွားသော အခြေအနေများနှင့် ထပ်တလဲလဲ ရင်ဆိုင်နေကြရ၏။

လွန်ခဲ့သော ရက်များအတွင်းက သူတို့ တပ်စွဲထားသည့် အက်စ်ပီနီဆာ မြို့သည် ရန်သူပြင်သစ်တို့၏ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် တွင် သူတို့ဘက်မှ မရှုမလှအရေးနိမ့်ကာ အက်စ်ပီနီဆာကို လက်လွှတ်ခဲ့ကြရ ၏။ သူတို့ ယခုဆုတ်ခွာလာခဲ့ကြရသည့် လမ်းခရီးမှာ ကြမ်းတမ်းလွန်းလှချေ သည်။ 'မြေဩဇာ' အလွန်ကောင်းသော လွင်ပြင်များပေါ်မှ ဖြတ်သန်း၍ ဆုတ်ခွာ

နေကြရသည် မဟုတ်။ အစာရေစာ လုံးဝ ရနိုင်စရာမရှိသော၊ လွင်ပြင်များနှင့် အလွန် အလှမ်းဝေးကွာလွန်းလှသော တောင်တန်းကြီးများကြားမှ ဖြတ်သန်း ဆုတ်ခွာနေကြရခြင်း ဖြစ်၏။

မိုးအဆက်မပြတ် ရွာနေသည်မှာ ရက်ပေါင်းအတော်ကြာခဲ့ပြီ။ မိုးရွာနေပုံ မှာ သဲသဲမဲမဲ ရှိလွန်းလှချေသည်။ ဤကြားထဲမှာပင် သူတို့လူစုသည် တောင်တန်း များ၏ အမြင့်ဆုံးပိုင်းသို့ တက်မိလာလေလေ တဝန်းဝန်းတိုက်ခတ်နေသော ပြင်းထန်အေးမြသည့် လေဒဏ်ကို ခံရလေဖြစ်နေရ၏။ သူတို့ ရှေ့တည့်တည့် ရှိ တောင်ထိပ်တောင်စွန်းနှင့် တောင်နံရံများထက်တွင် ဆီးနှင်းပြင်ကြီးများသည် ဖွေးဖွေးလှုပ်မျှ တည်ရှိနေကြသည်။ ကြည့်မျှော်မဆုံးဖြစ်နေသော ထိုဆီးနှင်းပြင် ကြီးများပေါ်မှ ဖြတ်သွားရမည်အရေးသည် တွေးဝံ့စရာ မရှိ။ သို့သော်လည်း သူတို့တွင် ရွေးစရာလမ်းက မရှိ။

သူတို့တွင် စားနပ်ရိက္ခာလည်း မပါ။ လောင်စာပစ္စည်းလည်း မရှိ၊ နားခဲခြင်းလည်း မရှိ။ သူတို့အနေဖြင့် နောက်မှလိုက်လာသည့် ပြင်သစ်စစ်တပ် များ၏ အန္တရာယ်မှတစ်ပါး အခြားဘာကိုမှမသိ။ ဤသို့ဖြင့်ပင် အချိန်ကာလ ကြာမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ အနာရောဂါမျိုးစုံ ကျရောက်လာတော့မည့် အရိပ် အယောင်များ ပေါ်လာသည်။ ရာသီဥတုဒဏ်မှ အကာကွယ်မရခြင်းနှင့် အစာ ရေစာ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်း စသည်တို့ကြောင့် ခံနိုင်ရည်အား မရှိကြတော့ သည့် အချိန်မျိုးတွင် ရောဂါမျိုးစုံ ကျရောက်လာခဲ့ပါမူ လူအားလုံး လုံးပါးပါးဖို့ သာရှိတော့၏။

မကြာမီပင် တပ်သားများကြားတွင် တိုက်ဖွိုက်ခေါ် အူရောင်ငန်းဖျား ရောဂါ၊ ဝမ်းကိုက်ရောဂါ၊ နမိုးနီးယား ခေါ် အဆုတ်အအေးမိရောဂါ စသည် စသည်များသည် အကြီးအကျယ်ကျရောက် ဖြစ်ပွားလာသည်။ လူအချို့သည် သွားရင်းလာရင်းမှပင် လမ်းမအလယ်မှာ အရပ်ကြိုးပြတ် လဲကျသွားကြသည်။ အချို့မှာ လဲကျသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သေဆုံးသွားကြသော်လည်း အချို့မှာ သတိမေ့မြောသွားကြခြင်း ဖြစ်၏။

နောက်မှလိုက်လာကြသူများသည် အများအားဖြင့် မောပန်းနွမ်းနယ်ပြီး အားအင်ချည့်နဲ့နေကြသူများဖြစ်ရာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဟန်နိုင်ကြသည်မဟုတ်။ သူတို့ရှေ့မှ ရုတ်တရက် လဲကျသွားသူများအား ကိုယ်ရှိန်မသတ်နိုင်ကြဖြစ်ကာ တက်၍ နင်းမိကြသည်က များ၏။ ဖိနပ်မပါသော တပ်သားများ၏ ခြေထောက် များမှ သွေးများသည် တစ်မိမ့်မိမ့်ယိုစီးကျလျက်ရှိသဖြင့် လမ်းပေါ်တွင် သွေးလူး နေသော ခြေရာများကို နေရာအနှံ့အပြားတွင် မြင်တွေ့နေကြလေသည်။

ဆုတ်ခွာလာသည့် စစ်တပ်၏ ရှေ့ဆုံးပိုင်းမှ ရှုခင်းသည် ထိုပုံစံအတိုင်း ဖြစ်လျက်ရှိရာ နောက်ဘက်ပိုင်းမှ အခြေအနေသည် ထို့ထက်ပို၍ ဆိုးရွားနေလိမ့် မည်မှာ သံသယဖြစ်ဖွယ် မရှိပေ။ နောက်ပိုင်းမှ လိုက်လာကြသူများထဲမှ အချို့ သည် ခြေထောက်များကို အသုံးမပြုနိုင်ကြတော့သဖြင့် လေးဘက်ထောက် သွားနေကြသည်။ ဤအပိုင်းတွင် မိန်းမများနှင့် ကလေးလူငယ်များပါ ပါဝင် လျက်ရှိသဖြင့် ကြည့်ရမြင်ရသည်မှာ စိတ်သက်သာစရာ မရှိပေ။ သူတို့သည် ရှေ့မှသွားနေသူများကို မိအောင်မလိုက်နိုင်ကြသဖြင့် နောက်ဘက် အဝေးကြီး တွင် ကျန်ရစ်ကာ သီးခြားအုပ်စု တစ်ခုလိုဖြစ်နေကြသည်။

ဤအပိုင်းတွင် အက်စ်ပီနိုဆာမှ လွတ်မြောက်လာခဲ့သည့် စစ်လက်နက် ပစ္စည်း အကျန်အကြွင်းများကိုပါ မြင်တွေ့နေရသည်။ ဤပစ္စည်းများကို ယခု အချိန်ထိ မစွန့်ပစ်ကြသေးဘဲ မိုင်တစ်ရာခရီးလွန်မြောက်သည်အထိ သယ်ယူခဲ့ ကြသည်။ ပစ္စည်းသယ်သည့်မြင်းများမှာ အားလုံးသေကုန်ကြပြီဖြစ်၏။ အမြောက် အသေးစား အနည်းငယ်မျှနှင့် အမြောက်တင်လှည်းများကို သေလုမြောပါး ဖြစ်နေကြသည့် လားများဖြင့် ဆွဲယူလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန်အားဖြင့် လားများသည် ပစ္စည်းများကို ဆွဲယူနိုင်သည့်အားရှိကြတော့သည်မဟုတ်။ သူတို့ ဘေးမှလိုက်လာနေကြသည့် တပ်သားများက ကျာပွတ်များဖြင့် မတန်တဆ ရိုက်နှက် မောင်းနှင်နေကြ၍သာ မနိုင်ဝန်ကို ဆွဲနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဒယ်မ်းဒယိုင်နှင့် တရွတ်သီထိုးဖြစ်နေသော အမြောက် တင်လှည်းများသည် နာဖျားမကျန်းဖြစ်ပြီး လမ်းလယ်ကောင်၌လဲကျနေသူများ အား တက် ကြိတ်မိသည်။ လူရော လားပါ အားအင်ချည့်နဲ့နေကြပြီး ဖြစ်သဖြင့် မည်သူကမှ အမြောက်တင်လှည်းကို ထိန်းနိုင်စွမ်းမရှိ။ လူကို နင်းသွား၍လည်း အရေးမထားနိုင်။ သေသလား ရှင်သလားဟုပင် ပြန်ကြည့်ဖို့ အချိန်မရ။ လှည်း လမ်းကြောင်း ချွံ့ဗွက်ထဲ၌ နစ်နေသော လှည်းဘီးကို ဆွဲတင်ဖို့မှတစ်ပါး အခြား ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်အား။

ဆုတ်ခွာလာနေသည့် စပိန်တပ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ခြံ၍ကြည့်လိုက်မည် ဆိုပါက ယခုအချိန်ထိ တာဝန်သိသိ သစ္စာရှိရှိနှင့် အဆင်းရဲ အပင်ပန်းခံ၍ လုပ်ကိုင်နေသည့်တပ်မှာ အမြောက်တပ် တစ်ထပ်တည်းသာ ရှိသည်။ အမြောက် တပ်သားများ၏ လက်ဝဲတွင်ပါသည့် အမြောက်အရေအတွက်မှာ အနည်းငယ်မျှ သာ ရှိ၏။ ယင်းတို့မှာ အက်စ်ပီနိုဆာမှ လွတ်မြောက်လာခဲ့သည့် အမြောက်များ ဖြစ်သည်။

အမှန်အားဖြင့် အမြောက်တပ်သားများသည် ဤလက်ကျန် အမြောက် များကို ပင်ပန်းခံ၍ ဆွဲယူလာလိုစိတ် ရှိကြသည်မဟုတ်။ ဤအမြောက်များကို ဤပုံစံဖြင့် ဆွဲယူလာနေပါက အန္တရာယ်ကြီးသည်ကို သိကြသည်။ အကယ်၍ ဤအမြောက်များကို ရောက်ရာအရပ်၌ စွန့်ပစ်ထားခဲ့မည် ဆိုပါက ဘယ်သူကမှ စိတ်ဝင်တစားနှင့် ဂရုစိုက်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ဟုလည်း နားလည်ထားကြသည်။

သို့ပါလျက်နှင့် ဘာကြောင့် ဤမျှလောက်အထိ ဇွဲနဲပဲကြီးစွာဖြင့် အပင် ပန်းခံ၍ ဆွဲလာနေကြရပါသနည်း။ အဖြေကတော့ ရှင်းသည်။ သဘာဝ အလျောက် ပါလာသည့် ‘ခေါင်းမာသောစိတ်’ ကြောင့်ဖြစ်သည်။ တစ်နည်း အားဖြင့် ဇွဲကြီးတတ်သော အကျင့်စရိုက်ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုအကျင့်စရိုက်သည် အရိုးစွဲအောင် လုပ်ပေးထားခဲ့သည့် စည်းကမ်းလိုက်နာစိတ်နှင့် ပေါင်းစပ်ကာ ဤ လူစုအား ဤအမြောက်များကို ဤနေရာသို့ အရောက်ဆွဲလာအောင် တွန်းအား ပေးထား၍ ဖြစ်၏။

ဆုတ်ခွာလာသည့် စပိန်စစ်တပ်ကြီး၏ နောက်ဆုံးမှ ချီတက်လာသည့် ဤတပ်ခွဲတွင် အကြီးဆုံး အလေးဆုံးနှင့် အထည်ဝါ အခဲညားဆုံးသော အမြောက် ကြီးတစ်လက်ပါလာသည်။ သံဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ခြောက်ပေါင်ဒါ အမြောက် ထက် ပို၍ကြီး၊ ပို၍လေး၊ ပို၍ခဲညားသော အမြောက်ကြီးဖြစ်၏။ အမြောက်ကြီး အရှည်မှာ ဆယ့်သုံးပေရှိ၍ အမြောက်၏ပြောင်းရင်း ထိပ်ဝအချင်းမှာ နှစ်ပေ တိတိ ရှိသည်။ အမြောက်ကြီး၏ ထိပ်ဝအချင်းမှာ တစ်ပေတိတိ ရှိလေသည်။

ဤအမြောက်ကြီးသည် ဆယ့်ရှစ်ပေါင်ဒါ ကြေးနီအမြောက်ကြီး ဖြစ် သည်။ ကြေးနီနှင့်ခဲမဖြူရောစပ်ပြီး ပြုလုပ်ထားသော အမြောက်ကြီး၏ အရောင် အဆင်းသည် နီညိုရောင်ပေါက်ကာ ဝင်းလက်နေသည်။ အမြောက်ကြီး၏ ကျည်ထွက်ပေါက်နှင့် ပြောင်းတစ်လျှောက်တွင် ရိုးရာအမှတ်အသားများကို ဖော်ပြ သည့် အမှတ်တံဆိပ်များနှင့် အလှအပ တန်ဆာဆင် ခြယ်လှယ်ထားသည့် ကနုတ်ပန်းနွယ်များ ထွင်းထားသည်။ ပုံဖော်ထားပုံမှာ လှပရုံမက ကျက်သရေရှိ လှပေသည်။ ဤအမြောက်ကြီးသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော အမတ်ကြီးတစ်ဦး တစ်ယောက်၏ ရဲတိုက်တွင် အလှအပထားရန် ရည်ရွယ်ပြီးလုပ်ထားဟန် တူ၏။

အမြောက်ကြီး၏ ပြောင်းဝ ပတ်လည်တွင် လက်တင်ဘာသာဖြင့် မှတ် တမ်းတင်ထားသည့် စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ပါသည်။ ဆုတောင်းစာ ကဗျာစာတစ်ပိုဒ်ဖြစ် ၏။ စာပိုဒ်မှာ “သို့မှာသာလျှင် တပည့်တော်တို့၏ ပါးစပ်များသည် ပွင့်လာကြပါ လိမ့်မည်။ အရှင်မြတ်၏ ချီးကျူးမှုကို ခံယူပါ၏” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ဤစာပိုဒ်ကို ကြည့်ရုံမျှဖြင့် ဤအမြောက်ကြီးသည် ပုံစံတူအရွယ်တူ အမြောက်ကြီးနှစ်လက်ထဲမှ တစ်လက်ဖြစ်ရမည်ဟု တွက်ဆနိုင်သည်။ သူနှင့် တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း ပြုလုပ်ထားခဲ့သော အမြောက်တစ်လက်တွင် “အို...အဘဘုရားသခင်၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ နှုတ်ခမ်းများကို ဖွင့်လှစ်ပေးတော်မူပါ” ဟူသော ရှေ့စာပိုဒ် ပါရှိမည်မှာ မလွဲ။ ဆုတောင်းစာ ကဗျာ၏ ဒုတိယပိုဒ်ပါ သော အမြောက်တစ်လက်ရှိပါက ပထမပိုဒ်ပါ အမြောက်တစ်လက်သည် မရှိဘဲ နေလိမ့်မည်မဟုတ်။

ဘယ်နည်းနှင့်မဆို ဤဆုတောင်းစာ ကဗျာနှစ်ပိုဒ်ကို ရှေ့နောက်ရေး ထိုးထားသော အမြောက်ကြီးနှစ်လက်သည် စပိန်နိုင်ငံ တောင်ပိုင်းဒေသအတွင်း ရှိ ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခု၏ အဝင် တံခါးပေါက်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ထည်ဝါ ခံညားစွာ မားမားမတ်မတ် ရပ်နေခဲ့ကြလိမ့်မည်မှာ မလွဲပေ။ သို့သော်လည်း အလှအပ တန်ဆာဆင်မှု တာဝန်ကို ယူထားရသော အမြောက်ကြီး နှစ်လက် သည် သူတို့၏မူရင်း တာဝန်ကို လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးရမည့် အခြေအနေ တစ်ရပ် သည် ဖြုန်းခနဲ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

စပိန်တို့သည် သူတို့နိုင်ငံတွင်းသို့ အတင်းအဓမ္မ ကျူးကျော်ဝင်ရောက် နေကြသည့် ပြင်သစ်တို့အား လက်နက်ကိုင်၍ တော်လှန်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ထိုအခါ တစ်မျိုးသားလုံးက အုံကြွတော်လှန်သည့် တိုက်ပွဲများသည် တစ်နိုင်ငံလုံး နေရာအနှံ့အပြားတွင် ဆက်တိုက် ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ဤတွင် ဘောလင်းမြို့ရှိ ပြင်သစ်တပ်တစ်တပ်အား စပိန်တို့က ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ခဲ့သော အရေးအခင်း သည် ပေါ်ပေါက်ခဲ့လာသည်။

ပြင်းထန်ကြီးမားသော ထိုတိုက်ပွဲတွင် ဤအမြောက်ကြီးနှစ်လက်သည် စပိန်အမြောက်တပ်အတွက် ဝင်နေရသော စပိန်လက်နက်ကြီးများ ဖြစ်လာခဲ့ သည်။ အထူးသဖြင့် လက်နက် မပြည့်မစုံဖြင့် တိုက်ပွဲ ဝင်နေရသော စပိန် အမြောက်တပ်အဖို့ ဤအမြောက်ကြီးသည် အင်အား တိုးစေသည့် လက်နက်ကြီး များဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် စပိန်တို့၏ တော်လှန် တိုက်ခိုက်မှုများအပေါ် ဒေါသ အမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်နေသော နံပိုလီယံသည် အလွန်ကြီးမား များပြားသည့် စစ်တပ်ကြီး တစ်တပ်အား ဦးဆောင်ကာ ပြင်သစ်နှင့် စပိန် နှစ်နိုင်ငံကြား ‘ပိုင်ရီးနီးစ် တောင်တန်းကြီး’ ကို ကျော်ဖြတ်၍ စပိန်နိုင်ငံတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာ ခဲ့သည်။ ထို့နောက် တိုက်ပွဲကြီးများ ဆက်တိုက် ဖြစ်ပွားလာခဲ့ရာ ဤ အမြောက်

ကြီးများသည် ဂါမိုနယ်လီ သို့မဟုတ် ရီယိုဆီကို သို့မဟုတ် တူဒီလာ တိုက်ပွဲများတွင် ပါဝင် ဆင်နွဲခဲ့ရပြီးနောက် အမြောက်ကြီးတစ်လက်သည် ယင်းတိုက်ပွဲတစ်ပွဲအတွင်း၌ ပြင်သစ်တို့လက်တွင်းသို့ သက်ဆင်း ရောက်သွားခဲ့ဟန်တူ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ ပြင်သစ်တို့သည် သူတို့ သိမ်းယူရရှိသွားသော ယင်းအမြောက်ကြီးကို အောင်ပွဲအထိမ်းအမှတ် ပစ္စည်းတစ်ခုအဖြစ် တစ်နေရာရာ၌ ထားကြလိမ့်မည်မှာ မလွဲပေ။

စပိန်တို့၏ လက်တွင်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဤအမြောက်ကြီးသည်လည်း ပြင်သစ်တို့ နောက်သို့ ပါသွားခဲ့သည့် သူ့အဖော်ကဲ့သို့ပင် တူညီသော ကံကြမ္မာကို ရယူခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်စရာ ရှိနေ၏။ အရှုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် ဘလိတ်၏ စပိန်တပ်ကြီးသည် နောက်ဆုံးမှ နေ၍ လိုက်ပါလာနေရသည်။ လားကောင်ရေ တစ်ဒါဇင်ခန့်မျှသော လားများသည် တုံးအလေးချိန် သုံးတန်မျှရှိသော အမြောက်ကြီးကို ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ အလွန်ထူထဲသည့် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် ဆွဲယူသွားလျက် ရှိသည်။

လားများ ခြေတစ်လှမ်း ရွေ့လျားဖို့အတွက် ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်မှ ရပ်နေကြသော လားထိန်းများသည် နှင်တံများဖြင့် မညှာမတာ ရိုက်နေကြရ၏။ လားများ၏ နံဘေးများမှာလည်း သွေးခြင်းခြင်း နီနေကြလေပြီ။ အလွန်လေးလံလွန်းလှသော အမြောက်ကြီးသည် တစ်ကြိမ်လျှင် တစ်ကိုက်ခန့်မျှသာ ရှေ့သို့ရွေ့လည်း တစ်ကိုက်မျှရွေ့ဖို့အတွက် ပင်ပန်းကြီးစွာနှင့် ခက်ခက်ခဲခဲ ရုန်းကန်ရသည်။ တစ်ကြိမ်ရွေ့လျားသည် အခါတိုင်းလည်း အမြောက်ဘီးများသည် လမ်းပေါ်မှ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲကြီးများအပေါ်သို့ အရှိန်ဖြင့်တက်ကာ ဖိကြိတ်နင်းချေသွားတတ်သည်။

အမြောက်တပ်သားများသည် တောင်ကုန်းတောင်ကြားများပေါ်သို့ အဆင့်ဆင့် တက်သွားနေခြင်းဖြစ်ရာ နောက်ဆုံး မြင်နေရသည့် အဆင့်သည် ယခင်က တွေ့ခဲ့ရသည့် အဆင့်များနှင့်နှိုင်းယှဉ်၍ မရနိုင်လောက်အောင် ကွာခြားနေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ သူတို့ရှေ့၌ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်နေသော တောင်ကြောသည် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်ဖြစ်ကာ တောင်နံရံကို ပတ်သွားနေခြင်းဖြစ်၏။ မနိုင်ဝန်ကို ထမ်းနေရသော လားများသည် ကွေ့တစ်ကွေ့ကို ပတ်၍ တက်တိုင်း အသေအလဲ ရုန်းကန်နေကြရသည်။

လားထိန်းများသည် ကွေ့တစ်ကွေ့ကို ရောက်သည့်အခါတိုင်း လားများကို အော်ဟစ် ကြိမ်းမောင်းကာ လက်ထဲမှ တုတ်များဖြင့် မညှာမတာ ရိုက်ကြသည်။

လားများ၏ နံဘေးတွင် သွေးများသည် ယိုစီးကျလျက် ရှိကြ၏။ အမြောက် တပ်သားများသည် သူတို့တွင် ကျန်ရှိနေသေးသည့် ခွန်အားများကို ထုတ်၍ လှည်းဘီး စပုတ်ထိုင်များကို ကိုင်ကာ တွန်းပေးကြသည်။ သူတို့ပတ်ပတ်လည် တွင် လေသည် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။ လေနှင့်အတူ ပါလာနေသော မိုးသီးမိုးပေါက်များသည် သူတို့အား အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ရိုက်ခတ်နေကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် မရှောင်လွှဲသာသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုသည် ပေါ်ပေါက်လာ သည်။ နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် အားထုတ်လိုက်သည့် အရှိန်ဖြင့် ဘီးတစ်ဖက်သည် ကျောက်တုံးပေါ်သို့ အရှိန်ဖြင့်တက်သွားသော်လည်း ကျန်တစ်ဖက်သည် လားများ ၏ဆွဲအား အရှိန် ပျော့လွန်းသည့်အတွက် နောက်ဘက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် အမြောက်ကြီးသည် ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြစ်ကာ ဘေးတစ်ဖက်သို့ စောင်း လျက် လဲကျသွားသည်။ အမြောက်ကြီးကို ဝိုင်း၍ တွန်းနေကြသည့် အမြောက် တပ်သားများမှာလည်း ဖရိုဖရဲဖြစ်ကာ အလဲလဲအကွဲကွဲ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ကြီးမားလေးလံလှသည့် အမြောက်ကြီးမှာမူ တုံးလုံးပက်လက် လဲကာ မြင်မ ကောင်း၊ ရှုမကောင်း ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ အပေါ်သို့ ထောင်နေသောဘီးတစ်ဖက် သည် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခပ်မှန်မှန် လည်လျက်ရှိလေသည်။

ဤအဖြစ်ကို မြင်လိုက်ကတည်းက အမြောက်တပ်သားများအဖို့ အဖြေ ထွက်နေပြီဖြစ်၏။ သုံးတန်မျှ လေးသော ဤအမြောက်ကြီးအား ပြန်၍ ထောင်ဖို့ ကိစ္စမှာ နာရီပေါင်းများစွာ အကုန်ခံ၍ လုပ်ပါမှ ပြီးပြတ်မည့်ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ချေ သည်။ လားများအား ထပ်၍ ရုန်းခိုင်းဖို့မှာလည်း လွယ်ကူတော့မည် မဟုတ်၊ ယခု လောလောဆယ် လဲကျနေသော လားများသည် တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ် ကြတော့၊ ပိန်ချည်ဖောင်းချည်ဖြစ်နေသော နံဘေးကို မြင်နေရ၍သာ အသက် ရှိသေးကြောင်း သိကြရခြင်းဖြစ်၏။ လား အများစုမှာ တုတ်နှင့်ရိုက်၍လည်း မရ၊ ခြေထောက်နှင့်ကန်၍လည်း မထ။

ယခုအချိန်ထိ လဲမကျသေးဘဲ ကျစ်ရစ်ခဲ့သည့် လားများမှာမူ သူတို့ ရောက်နေသည့် နေရာ၌ရပ်ကာ နားရွက်များကို ငေး၍ နားစွင့်နေကြသည်။ ပြင်းထန်သော မိုးစက်မိုးပေါက်များ လိုက်ပါလာနေသည့် လေကို ဖင်ပေး၍ ရပ်နေကြသည်။ နောက်မှာ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်လာသည့် ပြင်သစ် မြင်းတပ် များသည် အချိန်မရွေး ပေါ်လာနိုင်ဖွယ်ရာရှိ၍ အမြောက်တပ်များ အနေဖြင့် သူတို့ဆုတ်ခွာလာနေစဉ်အတွင်း မကြာခဏ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ခဲ့ကြသည်။

ကြည့်လိုက်သည့် အခါတိုင်းလည်း ဓားလွတ်ကိုင်မြင်းတပ်သားများကို မြင်တွေ့ခဲ့ကြရသည် မဟုတ်ပါလော။

အဆက်မပြတ် တိုက်ခတ်နေသည့် လေ၊ အေးမြလွန်းသည့် ရာသီဥတု၊ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းနှင့် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း စသည်တို့ကြောင့် အမြောက်တပ်သားများသည် အမြောက်ကြီးအား ပြန်ထူဖို့အရေးတွင် စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိကြတော့ပေ။ သူတို့သည် အမြောက်ကြီးအပေါ်၌ တွယ်တာနေသည့် သံယောဇဉ်ကို ဖြတ်တောက်ကာ ရှေ့ခရီးကို ဆက်ကြသည်။ ပစ်ခတ်ခြင်းအားဖြင့် သူတို့လူစုသည် မပြီးဆုံးသေးသည့်ခရီးကို ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ဆက်နိုင်ကြမည် ဖြစ်၏။

အမြောက်ကြီးကတော့ ဘီးတစ်ဘီး မိုးပေါ်ထောင်ကာ လမ်းလယ်ကောင်တွင် လဲကျကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အမြောက်ကြီး၏ အနီး၌ လဲကျနေကြသော လားများသည် သေအံ့ဆဲဆဲ ဖြစ်နေကြပြီ။ မြင်ကွင်းသည် အထူးအဆန်းတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။ စိတ်ကူးယဉ် နတ်ကြီးတစ်ပါးအား ယဇ်ပူဇော်ထားသည့် တိရစ္ဆာန်များက ဝန်းရံနေသည်ဟု ထင်ရ၏။

စပိန်တပ်ကြီးသည် အမြောက်ကြီးကို လမ်းလယ်၌ စွန့်ပစ်ထားခဲ့ပြီး ရှေ့ခရီးကို ဆက်လက်၍ ချီတက်သွားသည်။ အက်စ်ပီနီဆာတွင် စစ်သားပေါင်း သုံးသောင်းကျော် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့၏။ ထိုသတ္တန္တရ ကပ်ဆိုးကြီးအတွင်းမှ စစ်သားပေါင်း နှစ်သောင်းသည် လွတ်မြောက်လာခဲ့လာသည်။

တောင်တန်းကြီးများကြားမှ တပင်တပန်း ကျော်လွှားဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသော ထိုခရီးကြမ်းကြီး တစ်လျှောက်လုံး စပိန်စစ်သားများသည် ဘေးအန္တရာယ်အမျိုးမျိုးနှင့်ဆိုင်ခဲ့ကြရသည်။ လူသူကင်းမဲ့သော ဤတောင်တန်းကြီးများကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသည့် အချိန်ကာလမှာ ဆောင်းရာသီဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ရောဂါအမျိုးမျိုး၏ တိုက်ခိုက်ဖိစီးမှုကို အလူးအလဲ ခံခဲ့ကြရသည်။ ယင်း တိုက်ခိုက်မှုဒဏ်ကြောင့် စစ်သားပေါင်းရှစ်ထောင်ခန့်သည် တောင်ကြားစောင်းများ ပေါ်၌ သေဆုံးကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

ထိုခရီးကြမ်းကြီးမှ အသက်မသေဘဲ လွတ်မြောက် လာခဲ့ကြသော စစ်သားများသည် နောက်နှစ်နှေးဦးပေါက်တွင် တစ်ဖန်ပြန်ပေါ်လာပြီး စပိန်နိုင်ငံ၏ တစ်နေရာ၌ ဖြစ်ပွားလျက်ရှိသည့် မိုက်ရိုင်း ဆိုးရွားလွန်းလှသော စစ်ပွဲများအတွင်း၌ အသက်များကို စတေးနေကြပြန်သည်။

ပြင်သစ်တပ်များကတော့ အမြောက်ကြီးကို စပိန်တပ်များက လမ်းလယ်

ကောင်၌ စွန့်ပစ်ထားခဲ့သည့် မနက်ခင်းမှာပင် ပြန်လည်ဆုတ်ခွာသွားကြသည်။
 သူတို့အနေဖြင့် လူသူကင်းမဲ့ပြီး ရှုပ်ထွေးကြမ်းတမ်းလှသော တောင်တန်းများ
 ကြားသို့ ဝင်ရောက်ရန် စိတ်မကူး၊ အားလည်းမထုတ်။ အရုံးနှင့်ရင်ဆိုင်သွားရ
 သော ရန်သူတပ်ကြီးကို ချေမှုန်းရေးထက် တောင်တန်းကြီးများအား ရှောင်လွှဲ
 သွားဖို့သာ မလိုက်တော့ဘဲ ဘေးသို့ဖဲ့ဆင်းကာ မက်ဒရစ်မြို့ဆီသို့ သွားသည့်လမ်း
 ခရီးတည်ရာ လွင်ပြင်များဆီသို့ ချီတက်သွားကြလေသည်။

(၂)

တောင်တန်းကြီးများပေါ်ရှိ တောင်ကြားများအတွင်း၌ နေထိုင်လျက်ရှိကြသူများမှာ မီးသွေးဖုတ်သမားနှင့် သတ္တုတွင်းတူး အလုပ်သမား ဖြစ်သည်။ တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြသော ထိုလူစုသည် လမ်းပေါ်၌ မရှုမလှ လဲကျနေသော အမြောက်ကြီးကို အထူးအဆန်းတစ်ခုသဖွယ် ဝိုင်းအုံ့၍ ကြည့်ရှုကြသည်။ သူတို့သည် စစ်လက်နက်ပစ္စည်းအသေးစားများကိုသာ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးသူများဖြစ်၍ အခုလို တန်နှင့်ချီ၍ လေးသော အမြောက်ကြီးများကို မြင်ဖူးခဲ့သည် မဟုတ်။

သူတို့နေထိုင်ရာ ဤတောင်တန်းကြီးများသည် ဤကျွန်းဆွယ်ပေါ်တွင် အလွန်ချောင်ကျနေသော နေရာ၌ တည်ရှိနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်းဆွယ်ပေါ်၌ ဖြစ်ခဲ့သမျှ စစ်ပွဲများသည် သူတို့ထံ အရောက်အပေါက် အလွန်နည်းကြသည်။ တကယ်တော့ သူတို့သည် စစ်ပွဲများနှင့် အထိအတွေ့ အလွန်နည်းကြသည်ဖြစ်ရာ စစ်အတွေ့အကြုံ မရှိသလောက် ဖြစ်သည်။

ယခုလောလောဆယ် သူတို့သိနေကြရသည့်အတိုင်းဆိုပါက သူတို့လူစုသည် ရန်သူဟုပြောနေကြသော ပြင်သစ်တပ်များ၏ အနှိပ်အစက်ကို မခံရ။ အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ် ဖြစ်နေကြသော စပိန်တပ်များ၏ နိုင်ထက်စီးနင်းပြုမှုနှင့် လူယက်ဖျက်ဆီးမှုများကိုသာ ခံနေကြရသည်။ ဤသည်မှာ သူတို့ လက်တွေ့ သိနေကြရသည့် အသိဖြစ်ပေသည်။

သူတို့အနေဖြင့် လူသူကင်းမဲ့နေသော လမ်းမကြီးပေါ်နှင့် လမ်းမကြီး၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် လဲကျသေဆုံးနေကြသည့် လူသေလောင်းများနှင့် တိရစ္ဆာန်သေများကိုပါ မြင်နေရ၏။ လမ်းပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲနေသည့် စစ်လက်နက်

အသုံးအဆောင် ကိရိယာတန်ဆာပလာများမှာလည်း နည်းနည်းပါးပါး မဟုတ်။ မြင်ကွင်းသည် သူတို့အဖို့ သနားစရာလည်းကောင်း၍ စိတ်ပျက်စရာလည်း ကောင်း၏။ စစ်ပွဲနှင့်ပတ်သက်၍ ပထမဆုံးမြင်ကြရသည့် ကြောက်မက်ဖွယ် အနိဋ္ဌာရုံတစ်ခုပေတည်း။

သူတို့သည် တောင်ပေါ်သားများ ဖြစ်၏။ မြို့နေလူတန်းစားများ မဟုတ်။ ပြင်သစ်ဧကရာဇ်ဘုရင်က မိမိတို့ စပိန်ဘုရင်အား အတင်းအဓမ္မ နန်းတင်ရန် ကြံစည်အားထုတ် လုပ်ကိုင်နေသည်ဟူသော သတင်းသည် သူတို့ထံ အချိန်များစွာ နောက်ကျပြီးမှ ရောက်လာခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ဂါလီဆီယန်နွယ်ဝင် ဤလူ မျိုးများသည် မြို့နေလူတန်းစားများနှင့် ကက်စတီလီယန် နွယ်ဝင် စပိန်များ လောက် အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ် မပြင်းထန်ကြ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် မရှုမလှသေဆုံးနေကြသည့် အလောင်းများ၊ ဆုတ်ခွာသွားသည့် တပ်ကြီးထဲမှ ကွဲကျန်ရစ်ခဲ့သူများက ပြောပြ သည့်ဇာတ်လမ်းများနှင့် အက်စ်ပီနီဆာ တွင် အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း ဖြစ်ရ လောက်အောင် ရှုံးနိမ့်ခဲ့သူများသည် သူတို့အတွက် စဉ်းစားစရာများ ဖြစ်လာခဲ့ သည်။ ယင်းတို့ကြောင့် တစ်မျိုးသားလုံးဆိုင်ရာ ပုန်ကန်ထကြွမှုများတွင် သူတို့ ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ဆင်နွှဲလိုစိတ်များလည်း ပြင်းထန်လာခဲ့လာသည်။

တောင်ပေါ်ရွာတိုင်းတွင် သင်းအုပ်ဘုန်းကြီးတစ်ပါးစီ ရှိကြသည်ဖြစ်ရာ ဘုန်းကြီးသည် လားတစ်ကောင်ကိုစီး၍ အနီးဆုံးမြို့ကို သွားကာ သတင်းယူလေ့ ရှိသည်။ ဘုန်းကြီးပြန်ရောက်လာသောအခါ သတင်းမျိုးစုံကို ပြန်ကြားကြရ၏။ ဤသို့ဖြင့် ပြည်နယ်အစိုးရများ ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်သည့် သတင်း၊ အရွယ်ရောက် သူတိုင်း စစ်မှုမထမ်းမနေရဟူသော အမိန့်များ ထုတ်ပြန်သည့်သတင်းနှင့် စစ်တပ် ကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းနေပြီဟူသော သတင်းများကို ကြားသိကြရ သည်။

တစ်ရက်တွင် မြို့သို့သွား၍ သတင်းများနားထောင်ပြီး ပြန်လာခဲ့သော ဘုန်းတော်ကြီး ဖာသာ စီရိုပရိုင်ယက်တို့သည် လမ်းပေါ်၌လဲကျနေသော အမြောက် ကြီးအား ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေကြသည့် တောင်ပေါ်ရွာမှ ယာသမားတစ်စုကို မြင် သည်။ သူသည် လားဇော်ကြီးကို ကပျာကယာ ဆွဲ၍ ရပ်ကာ လားပေါ်မှ ဝမ်းသာအားရ ခုန်ဆင်းသည်။ တောင်ပေါ်ဒေသတွင် အမြောက်ကြီးတစ်လက်ကို မြင်တွေ့လိုက်ခြင်းသည် အလွန်ရှားရှားပါးပါးရှိလွန်းလှသည့် အခြင်းအရာ တစ်ခု မဟုတ်ပါလော။

“မင်္ဂလာ နံနက်ပါကွယ်တို့” ဟု ဖာသာ စီရိပရိုင်ယက်တိုက အားလုံးကို လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်ကာ တွန့်လိမ်ခေါက်တင်နေသော ဝတ်ရုံကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်လျက်ရှိသည်။

“မင်္ဂလာ နံနက်ပါ ဖာသာ” ဟု ယာသမားအားလုံးက တရိုတသေပြန်၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဘုန်းကြီးသည် အရပ်ပုပု၊ မျက်လုံးပြာပြာ၊ စူးရှသော အကြည့်ပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။ ဤတစ်ဝိုက်တွင် အသိဉာဏ်ပညာ ဗဟုသုတကြီးမားသူအဖြစ် လူအများ၏ ကြည်ညိုလေးစားမှုကို ခံယူနေရသူ ဖြစ်သည်။

ဘုန်းကြီးသည် သူ့ရှေ့မှ မြင်ကွင်းကို ဂရုတစိုက် လေ့လာကြည့်ရှုသည်။ လမ်းပေါ်တွင် ထင်နေသည့် အမြောက်လှည်းဘီးရာများ၊ အမြောက် လဲကျနေသည့် အနေအထား၊ လဲကျသေဆုံးနေကြသည့်လားများ၊ အားလုံးကို ခြုံကြည့်ပြီး အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလုံးကို ရိပ်စားမိသည်။

“ပြင်သစ်တပ်တွေဟာ ကာမိနိုရီးလ်က ရှေ့ကို တက်မလာတော့ဘူး” ဟု ဘုန်းကြီးက ပြောသည်။ “တို့အနေနဲ့ ဒီအမြောက်ကြီးကို လုံခြုံတဲ့နေရာ တစ်နေရာကို အမြန်ဆုံးပို့ပြီး ဝှက်ထားနိုင်ရင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ကောင်းပါတယ် ဖာသာ” ဟု သစ်ခုတ်သမား ဗီဂျစ်လ် က ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ”

“ဒီတာဝန်ကို ငါက မင်းတို့နဲ့ပဲ လွှဲထားလိုက်မယ်၊ ဖြစ်နိုင်မယ့် နည်းလမ်းတွေကို မင်းတို့ ကြိုက်သလိုသုံးပါ”

လမ်းပေါ်တွင် ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်နေသည့် သုံးတန်မျှလေးသော အမြောက်ကြီးကို ပြန်၍ ထောင်ပေးရမည့် ပြဿနာမှာ လွယ်သည်မဟုတ်။ ဖာသာ ပရိုင်ယက်တို အနေဖြင့် ရုတ်တရက် အကြံဉာဏ် မထုတ်နိုင်။ သို့သော် လည်း သူ့အားနည်းချက်ကို သူ ဝန်မခံ။ လမ်း၏အစွန်းတွင် သွား၍ထိုင်ကာ နာရှူဘူးကို ရှူရင်း ဆူဆူညံညံ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသော သူ့လူများကို ကြည့်နေသည်။

ပထမတွင် သူ့လူများ၏ အားထုတ်မှုသည် အကျိုးသက်ရောက်ခြင်း မရှိ။ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်း ပေးနိုင်မည့်သူလည်း မပေါ်။ သူတို့ တာဝန် ယူ လုပ်ဆောင်နေရမည့် အမြောက်ကြီး၏ အရွယ်အစား ပမာဏနှင့် အဆမတန်ကြီးမားလေးလံမှုကိုလည်း သတိထားမိကြပုံမရ။ သူတို့သည် အမြောက်ကြီးကို စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ဝိုင်း၍ တွန်းကြဆွဲကြသည်။ သို့သော်လည်း အမြောက်ကြီးသည် နည်းနည်းကလေးမှ မရွေ့၊ လှုပ်ရှားခြင်းလည်း မရှိ။

သူတို့လူစုထဲတွင် ကြေးနီတွင်းတူးအလုပ်သမားများ ပါဝင်လျက်ရှိရာ သူတို့လူစုသည် မှန်ကန်ထိရောက်မည့် နည်းလမ်းကို စဉ်းစား ကြိမ်နိုင်ကြသည်။ သူတို့ လူစုသည် ယခုကဲ့သို့ လေးလံကြီးမားသည့် ပစ္စည်းများကို သယ်ယူရွှေ့ပြောင်းသည့် အလုပ်မျိုးတွင် လက်တွေ့ကျကျ ပါဝင်လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးကြသည် မဟုတ်ပါလော။

သူတို့က သစ်ခုတ်သမား နှစ်ယောက်အား ကုတ်အဖြစ် သုံးနိုင်လောက်အောင် ခိုင်ခံ့ကြီးမားသည့် သစ်ကိုင်းကြီးနှစ်ကိုင်း အခုတ်ခိုင်းသည်။ သစ်ကိုင်းများ ရောက်လာသည့်အခါ အမြောက်ပြောင်းအောက်တွင် တွင်းတစ်တွင်း တူးပြီး သစ်လုံးကြီးတစ်လုံးကို ထိုးသွင်းသည်။ ထို့နောက် လူဆယ်ယောက်သည် ကုတ်အဖြစ် ထိုးသွင်းထားသည့် ထိုသစ်လုံး၏ အစွန်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ကြသည်။ အမြောက်ကြီးသည် အနည်းငယ်မျှလှုပ်လာပြီး တစ်ပေခန့်အထိ ကြွတက်လာ၏။ နောက်တစ်ခဏအတွင်းတွင် ပြောင်းအောက်၌ ရောက်နေသော ကုတ်သည် တစ်ချက်မျှ ချော်သွားလေရာ စောစောက အပေါ်ကြွတက်နေသော အမြောက်ပြောင်းကြီးသည် လမ်းပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပြန်ကျသွားလေသည်။

လမ်းဆား၌ ထိုင်နေသော ဖာသာ ပရိုင်ယက်တိုက “ဖြည်းဖြည်းလုပ်ကြသားတို့၊ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ကြ” ဟု သတိပေးသည်။ ဖာသာ ပရိုင်ယက်တိုသည် တောင်ပေါ်သားတို့၏ ရိုးသားမှုနှင့် မသိနားမလည်မှုများကို ကောင်းစွာသိနေသူ ဖြစ်၏။ ဤလူစုသည် လုပ်စရာတစ်ခုခု ပေါ်လာပါက စိတ်ပါလက်ပါနှင့် လုပ်တတ်ကြသော်လည်း ဉာဏ်ကိုလွှာ၍ သုံးတတ်ကြသူများ မဟုတ်၊ ကမူးရှူးထိုး လုပ်တတ်သော အကျင့်စရိုက်ရှိကြသဖြင့် တစ်ဦးတစ်ယောက်က ဘေးမှ နေ၍ သတိပေးနေမှဖြစ်သည်။

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ကြပါကွ...ငတုံးတွေရ” ဟု သတ္တုတွင်းအလုပ်သမား ကိုးမတ်စ်က ဒေါသတကြီး အော်ပြောသည်။ “မင်းတို့ကောင်တွေ အခုလိုလုပ်နေလို့ကတော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီမယ် ငါပြောတာ နားထောင်ကြစမ်း၊ ဟာ ... ဘုရား သခင် ကယ်တော်မူပါ၊ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်ကြပြန်လာတုံး”

စိတ်အားထက်သန်တက်ကြွနေသော လူစုသည် ချော်ထွက်သွားသည့် ကုတ်ကို နေသားတကျ ပြန်သွင်းကာ စောစောက ပုံစံအတိုင်း တက်ထိုင်ကြပြန်သည်။

“မင်းတို့အားလုံး အန်ဒရက်စ်ကိုးမတ်စ် ပြောတာ နားထောင်ပြီး လုပ်ကြပါ” ဟု ဖာသာ ပရိုင်ယက်တိုက လှမ်း၍ သတိပေးသည်။ ထိုအခါကျမှပင် အမြောက်ကြီးကို အလှအယက် ဝိုင်း မနေကြသော လူစုသည် အမကိုရပ်ကာ

ကိုးမတ်စ်၏ စကားကို ဂရတစိုက် နားထောင်ကြသည်။ ကိုးမတ်စ်ကလည်း သစ်လုံးနှစ်လုံးကို ကုတ်အဖြစ် တစ်လှည့်စီသုံး၍ အမြောက်ကြီး မသွားရန် ရှင်းပြနေသည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ကိုးမတ်စ်ကိုယ်တိုင်ဦးစီးသည့် သူ့လူစုက မလိုက်၍ အမြောက်ကြီး ကြွတက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုးမတ်စ်သည် အသင့်ကိုင် ထားသည့် ဒုတိယသစ်လုံးကို အမြောက်ကြီးအောက်သို့ ထိုးသွင်းသည်။ သစ်လုံး အောက်တွင် ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးကို ထပ်မံ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ကုတ်ဖြင့် အလွယ်တကူ ကော်တင်နိုင်ရန် ကျောက်တုံးကို 'ကုတ်တင်တုံး' အဖြစ် အသုံး ပြုခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ လုပ်စရာရှိသမျှ လုပ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုးမတ်စ်က အော်ဟစ် ပြီး အချက်ပေးလိုက်သည်။ လူတချို့သည် ဒုတိယကုတ်ပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ ဝိုင်း၍ ဖိထားကြသည်။ အမြောက်ကြီးသည် ဖြည်းဖြည်းချင်းကြွတက်လာနေ သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ကိုးမတ်စ်နှင့် ဖာသာပရိုင်ယက်တို့ တို့၏ အော်ဟစ်သတိ ပေးမှုကြောင့် အားလုံးအရှိန်လွန်မသွားအောင် အထူး သတိထား၍ လုပ်ကြသည်။ အမြောက်ကြီးကြွတက်လာနေပုံမှာ ပုံမှန်အနေအထား၌ ရှိနေသဖြင့် ပြန်ကျသွား မည်ကို စိုးရိမ်စရာမရှိ။

ကိုးမတ်စ်သည် ပထမကုတ်ဆီကို အပြေးအလွှားသွားပြီး ကုတ်အောက်သို့ ကျောက်တုံးတစ်တုံး ထိုးသွင်းသည်။ ကုတ်ကိုလည်း အမြောက်ကြီးအောက်သို့ အခိုင်အမာ ဖြစ်သွားစေရန် ပြန်၍ ထိုးသွင်းသည်။ ထို့နောက် ကုတ်ပေါ်သို့ လူအများ တက်ထိုင်ကြရန် အော်ဟစ်ပြီး အမိန့်ပေးသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ကုတ်ပေါ်သို့ လူတစ်စု တက်ထိုင်လိုက်ကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အမြောက်ကြီး သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခပ်မတ်မတ်အနေအထားသို့ ရောက်လာသည်။

ဤအလုပ်တွင် ကျွမ်းကျင်ပြီးသား ဖြစ်နေသော ကိုးမတ်စ်သည် အထူး သတိထားရမည့် အပိုင်းကို မြင်သည်။ ထိုအပိုင်းမှာ အောက်ဘက်တွင် ဘေးတိုက် လဲနေသော ဘီးဖြစ်၏။ သူသည် ထိုဘီး၏ အောက်သို့ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲ များကို ထိုးသွင်းသည်။ ပြန်ချော်ပြီး လဲကျမလာအောင် 'ထောက်'အဖြစ် ခံပေး နေခြင်းဖြစ်၏။ အထောက်ခံ ကျောက်တုံးများ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ဖြစ်လာ သည့်အခါ ကြွတက်လာနေသော အမြောက်ဘီးသည် လဲကျမလာတော့ဘဲ ကုတ်ဆွဲရာနောက်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လိုက်ပါသွားနေသည်။

အမြောက်ကြီး တည့်တည့်မတ်မတ် ထောင်မိသွားရန်မှာ ခြောက်လက်မ

ခန့်မျှသာ လိုတော့၏။ သို့သော်လည်း ဤတဒဂ် အချိန်ကလေးသည် သေရေး ရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးသလို ဖြစ်နေသည်။ ဤတစ်ခဏတွင် အရှိန်ပြင်းစွာ ဖြင့် မ မနိုင်ပါမူ အမြောက်ကြီးသည် ပြန်၍ လဲကျသွားတော့မည်ဖြစ်၏။ လူ အားလုံးသည် ကုတ်ပေါ်သို့ တက်ထိုင်ကြသည်။ လက်များ ကိုယ်များဖြင့် ဝိုင်း၍ ဖိထားပေးကြသည်။ အချို့က တက်၍ ရပ်ထားပေးကြသည်။ အရှိန်ဖြင့် ချော်မလဲစေရန် လူအားလုံး၏ ခြေထောက်များသည် ရွံ့မြေများကို တအားကုန် ကုတ်ထားကြသည်။ လူအားလုံး၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ယိုစီးကျနေသည့် ချွေးသီး ချွေးပေါက်များသည် အေးမြသော တောင်ပေါ်လေကို အန်တုလျက် ရှိလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် လမ်းဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေသော ဖာသာ ပရိုင်ယက်တို သည် သူ့လက်ထဲမှ လားဇော်ကြိုးကို လွှတ်ကာ ကုတ်ဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ ကုတ်ကို ဝိုင်း၍ မနေသူများကြားသို့ ကတ်သီးကတ်သတ် တိုးဝင်ကာ ကုတ်ကို သူ့ခန္ဓာကိုယ် အင်အားဖြင့် ဖိပေးသည်။ သူ့ခြေထောက်များသည် ရရာမိရာ မြေကြီးကို တအားကုန်ကန်၍ ကုတ်ထား၏။

ဘုန်းတော်ကြီးဖာသာပရိုင်ယက်တို၏ မပြောပလောက်သည့် အလေးချိန် ကြောင့်လား မသိ။ အမြောက်ကြီးသည် တစ်ချက်မျှ လည်သွားပြီး အရှိန်ပြင်းစွာ ဖြင့် ယမ်းခါသွားသည်။ အပေါ်သို့ ထောင်နေသော ဘီးသည် မြည်သံတစ်ချက် ပေးကာ မြေပြင်ပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ ကျသွားသည်။ တစ်ခဏမျှ ယိမ်းထိုး လှုပ်ရှား သွားသော အမြောက်ကြီးသည် သူ၏ ဘီးနှစ်ဘီးပေါ်တွင် တည့်တည့်မတ်မတ် ပြန်၍ ရပ်တည်သွားနိုင်ခဲ့လေပြီ။ အမြောက်ကြီးအောက်မှ ချော်ထွက်သွားသော ကုတ်၏ တွန်းကန်မှု အရှိန်ကြောင့် ကုတ်ကို ဝိုင်း၍ ဖိပေးနေကြသူ အားလုံးသည် လွင့်စဉ်ကာ လမ်းမပေါ်သို့ အစုလိုက်အပြုံလိုက် လဲကျကုန်ကြလေသည်။

အသက်ကိုပင် မှန်မှန် မရှုနိုင်လောက်အောင် ပင်ပန်းမောဟိုက်နေကြသူ များသည် လဲကျနေရာမှ ကုန်းကျိုးပြီး ထရပ်ကြသည်။ အလွန် မာန်တက်နေသည့် မျက်နှာထားဖြင့် အမြောက်ကြီးအား ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ အမြောက်ကြီး အနီးသို့ စုပြုံ၍တိုးကာ အထူးအဆန်းတစ်ခုသဖွယ် ကိုင်ကြည့်သူက ကြည့်၍ ပွတ်သပ်ကြည့်သူက ပွတ်သပ်ကြည့်ကြသည်။

အမြောက်ကြီးအပေါ် စိတ်ဝင်စားနေကြသည့် လူများသည် ဖာသာ ပရိုင်ယက်တိုထံ ချဉ်းကပ်ကာ အမြောက်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့သိလိုသမျှကို မေးကြသည်။ ပညာအရည်အချင်း အလွန်နည်းသည့် ဖာသာပရိုင်ယက်တို ခမျာ မှာလည်း ဗဟုသုတ အကန့်အသတ်နှင့်သာ ရှိသူဖြစ်သဖြင့် သူတို့ မေးသမျှကို

မဖြေနိုင်။ အမြောက်ကြီးကို ပစ်ဖို့ ခတ်ဖို့ အနေအထား ရောက်အောင် ဘယ်လို လုပ်ရမည်ကို သူမသိ။ သို့တစေလည်း ပြောင်းဝပတ်ပတ်လည်၌ ရေးထွင်းထား သည့် စာပိုဒ်ကျတော့ ဖတ်ပြနိုင်ရုံမျှမက နားလည်အောင် ရှင်းပြနိုင်သည်။

လူအားလုံးသည် ဖာသာပရိုင်ယက်တို ဖတ်ပြနေသည့် လက်တင်ဘာသာ စကားသံကို တရိုတသေ နားထောင်ကြသည်။ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဘာသာပြန် ပြနေခိုက်တွင်လည်း ဂရုတစိုက်နားထောင်ကြသည်။ ဤ အမြောက်ကြီးထဲသို့ ကျည်ဆန် ဘယ်လိုထည့်ပြီး ဘယ်ပုံ ပစ်ရမည်ဟူသော အချက်ကိုမူ ဘယ်သူ မှ မေးစရာမလို၊ သူတို့ဘာသာ ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီး ရိပ်စားနားလည်ကြသည်။ ဤသို့ နားလည်ကြခြင်းမှာ တခြားအကြောင်းကြောင့် မဟုတ်။ သူတို့တွင်ရှိနေ သည့် မတ်စကက် သေနတ်များကို ပစ်ခတ်ခဲ့ဖူးကြ၍ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အမြောက်ကြီးထဲ ကျည်ထည့်ပြီးပစ်ဖို့အတွက် အတင်အချလုပ်ဖို့ကျတော့ ဘယ်လို လုပ်မှန်း မသိ။

ဒိုဂိုဂါဘရီရာ သည် အမြောက်တပ်သားများ လွင့်ပစ်ထားခဲ့သည့် သံ ချေးများ တက်နေသော အမြောက်ဆန်ခြောက်ခုထဲမှ တစ်ခုကို ကောက်ယူပြီး သူလက်နှင့် ဆ၍ ဆ၍ ကြည့်နေသည်။ ကျန်လူများသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့စိတ်ထဲတွင် အတွေးတစ်ခု ဝင်နေသည်။ တကယ်တော့ သူတို့သည် ‘ကလေးကြီးများ’နှင့် တူနေသဖြင့် ဤအတွေးမျိုးဝင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုပင် ပြောရမလို ဖြစ်နေသည်။ သူတို့သည် အမြောက်ကြီးထဲသို့ အမြောက်ဆန်ထည့်ပြီး တစ်ချက်လောက် ဖြစ်ဖြစ် ပစ်ကြည့်ချင်နေကြသည်။

သို့သော်လည်း သူတို့သည် အမြောက်ကြီး၏ ပြောင်းဝအကျယ်ကို ပထမကြည့်ကြသည်။ ထို့နောက် ပြောင်းကြီး၏ အနက်ကို ကြည့်ကြသည်။ ဤသတ္တဝါကြီးနှင့် ကျွေးရမည့် ယမ်းမှုန့်အားလုံးကို စုပြီးသုံးပါမှ ရလိမ့်မည် ဟု ထင်၏။ ဒိုင်ဂို၏ လက်တွင်းမှ အမြောက်ဆန်သည် မဆင်းချင် ဆင်းချင်နှင့် မြေကြီးပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းသွားလေသည်။

“ကဲ...သားတို့ရေ၊ ဒီအမြောက်ကြီးကို လုံခြုံတဲ့နေရာပို့ပေးကြမှ ဖြစ်မယ်” ဟု ဖာသာ ပရိုင်ယက်တို က ပြောသည်။

ဤစကားကြောင့် ဆွေးနွေးပွဲအသစ်တစ်ခု အစပြုသည်။ ဤအမြောက် ကြီးအား တောင်ပေါ်သို့ သယ်ယူကြမည်ဆိုပါကြသည်။ ထို့ပြင်လည်း အဖွဲ့တစ် ဖွဲ့ ဖွဲ့ကား လိုအပ်သည့် တိရစ္ဆာန်များကိုပါ ထည့်သွင်းအသုံးပြုမှ ဖြစ်မည်ဟု

ယူဆကြသည်။ သူတို့အနေဖြင့် ဤလုပ်ငန်းအတွက် သူတို့ အသက်ကိုပင် စွန့်လွှတ်ရန် ဝန်မလေးကြသော်လည်း သူတို့၏ နွား၊ မြင်း၊ လား၊ စသော တိရစ္ဆာန်များကိုမူ စွန့်လွှတ်လိုစိတ် မရှိကြပေ။

သူတို့သည် ပြင်သစ်တပ်များ ရောက်လာလိမ့်မည်ဟူသော သတင်း မရောက်လာမီကတည်းက သူတို့၏မြင်းများ၊ လားများနှင့်ခိုင်းနွားများကို တောင် တန်းအမြင့်ပိုင်းရှိ တောင်ကြားများအတွင်းသို့ ပို့ထားခဲ့ကြ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ကြိုတင်ပို့ထားခြင်းမှာလည်း အကြောင်းမဲ့မဟုတ်။ လစာရိက္ခာမရသော စပိန်တပ် များသည် ပုဂ္ဂလိကပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်ဟူသော လူအခွင့်အရေးကို အသိအမှတ် ပြုကြသူများ မဟုတ်ကြ၍ဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့်ပြောရလျှင် ရန်သူ ပြင်သစ် တပ်များထက် မိမိတပ်များ၏ရန်က ပိုပြီး စိုးရိမ်ရ၍ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်လည်း ဤကိစ္စတွင် သူတို့ပိုင် ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ မရှိပါ။ မပိုင်ပါဟု ငြင်းဆန်ရန် ခက်ခဲနေကြသည်။ အထူးသဖြင့် တစ်ယောက် အကြောင်း တစ်ယောက် သိနေကြသူအချင်းချင်း လိမ်ညာပြောရန် ဝန်လေးနေ ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဤကိစ္စတွင် ပါဝင် ကူညီဖို့အတွက် မြင်းတတ်နိုင်သူက မြင်း၊ လားတတ်နိုင်သူက လား၊ နွားတတ်နိုင်သူက နွား ပေးပါမည်ဟု တစ်ဦး ချင်းစီက သူတို့ဆန္ဒအလျောက် ကတိပေးလာကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အများသဘောတူ အုပ်စုနှစ်ခု ခွဲလိုက်ကြသည်။ ဘာ ပစ္စည်းမှ အပိုင်မရှိသော လူနည်းစုသည် အမြောက်ကြီးနှင့်အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်သူများက လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများယူရန် ပြန်သွားကြသည်။ ကျန်ရစ်ခဲ့သူများသည် အမြောက်ကြီးကို စေ့စေ့စပ်စပ် လှည့်ပတ်ကြည့်နေကြ သည်။ တချို့က ပြောင်းဝကနေ၍ အထဲသို့ ချောင်းကြည့်ကြသည်။

ထို့နောက် မွန်းလွဲပိုင်းတွင် အုပ်စုနှစ်ခု ပြန်ဆုံကြသည်။ အမြောက်ကြီး၏ နောက်ဘက်ရှိ အမြောက်ဆွဲ သံကွင်းကြီးကို ကြိုးများနှင့် ချည်၍ ထိုကြိုးများကို နွားများ၏ လည်းပတ်ရှိ ကွင်းများတွင် တွဲချည်ကာ ဆွဲကြည့်ကြသည်။ ဘီးနှစ် ဖက်စလုံးသည် လှည်းဘီးလမ်းကြောင်းများထဲတွင် နစ်နေဆဲ။ သူတို့သည် အမြောက်ကြီး၏ နောက်ဘက်ပိုင်းကို လူအားနှင့် မချီပြီး ပြောင်းဝကို အောက်သို့ စိုက်၍ ဆွဲကြည့်ကြပြန်သည်။ အမြောက်ကြီးကတော့ နေရာမှ မရွေ့။

အမြောက်ကြီးကို ဆွဲနေကြသည့် တိရစ္ဆာန်များထဲတွင် ကလိမင်တီကာ ဂေါ်နီး၏ နာမည်ကျော် ဝန်တင်နွားထီးကြီး နှစ်ကောင်လည်းပါသည်။ ထိုနွားကြီး နှစ်ကောင်သည် တစ်တန်ခွဲ အလေးချိန်စီးသည့် ပစ္စည်းကိုပင် ချောင်ချောင်ကလေး

ဆွဲယူနိုင်သွားနိုင်သော နွားကြီးများဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူတို့ဆွဲနေသည့် အမြောက်ကြီးသည် သူတို့နောက်သို့ ပါမလာ။ သူတို့သာလျှင် နောက်သို့ပြန်ပါသွားနေကြသဖြင့် သူတို့အား ဆိတ်မနှစ်ကောင်နှင့် တူနေပြီဟု ပြောရမလိုပင် ဖြစ်နေသည်။

ထိုခဏမှာပင် ဖာသာပရိုင်ယက်တို့၏ စိတ်အာရုံတွင် သူမြင်ဖူးခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဝင်လာသည်။ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကဖြစ်သည်။ သူသည် ဂိုဏ်း အုပ် ဘုန်းတော်ကြီး၏ အတွင်းရေးမှူးထံ တင်ပြစရာရှိသဖြင့် ဘားဂေါ့စ်မြို့သို့ ခရီးထွက်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က သူ့လားနှင့် မြို့တွင်းသို့ ဝင်သွားခိုက် ပိုင်းရီးနီးစ်၌ တပ်စွဲနေသော ပြင်သစ်တို့အား သွားရောက်တိုက်ခိုက်ရန် ချီတက်နေကြသည့် စပိန်တပ်များကို တွေ့ရသည်။

ထိုစဉ်က စပိန်တပ်များသည် ဘုရင့်တပ်သားများအသွင် မဟုတ်။ ကျူး ကျော် ဝင်ရောက်လာပြီး အုပ်ချုပ်နေသည့် ပြင်သစ်များအား တွန်းလှန်း တိုက်ခိုက် နေကြသော တော်လှန်ရေးတပ်သားများ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုစဉ်က စပိန်တပ်သား များ အမြောက်သယ်ယူပုံကို သူမြင်ခဲ့ရ၏။ ခိုင်ခံ့တောင့်တင်းသော မြင်းနှစ်ကောင် တပ် နှစ်ဘီးတပ်လှည်းကြီးများဖြင့် ဆွဲယူကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဖာသာပရိုင်ယက်တို့သည် အမြောက်ကြီးကို ဆွဲမရ၍ အငြင်းအခုံဖြစ်နေ ကြသော သူ့လူများအား သူမြင်ခဲ့ရဖူးသည့်အတိုင်း အမြောက်ကြီးကို ဘယ်လို ဆွဲယူသင့်ကြောင့် အကြံပြုသည်။ ဖာသာပရိုင်ယက်တို့၏ အကြံကို ချက်ချင်း ပင်အားလုံးက လက်ခံကြသည်။ ဖာသာပရိုင်ယက်တို့၏အကြံအတိုင်း လိုက်နာ လုပ်ကိုင်ကြမည်ဆိုပါက မည်သူ၏ လှည်းကို အသုံးပြုသင့်သည်ဟူသော အချက် ကိုပါ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုကြသည်။

အားလုံးက အကြံပြုနေကြသည့် လှည်းမှာ အိုင်ဆီဒို ရိုဘော့တို့ ၏ လှည်း ဖြစ်၏။ ဘော့တို့သည် ယခုလုပ်နေသည့် အလုပ်တွင် လုပ်အားလည်း များများစားစားပေးနေသည် မဟုတ်။ သူ့အနေဖြင့် သူ့လှည်းကိုသာ အသုံးပြုခွင့် ပေးလိုက်လျှင် အားလုံးအတွက် ကျေနပ်စရာဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ပြောကြသည်။ ပြီးတော့ တစ်ရွာလုံးနှင့် ခြံကြည့်လိုက်လျှင် ဘော့တို့သည် လှည်းပိုင်ရှင်ဖြစ်၍ အချမ်းသာဆုံးလူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

အားလုံး၏ အမြင်ကတော့ ရှင်းသည်။ ဘော့တို့၏ လှည်းသည် သူတို့ လုပ်ငန်းနှင့် အသင့်တော်ဆုံးဟု သတ်မှတ်ကြသည်။ ဘော့တို့၏လှည်းသည် အသေးစားလှည်းမဟုတ်။ နှစ်ဘီးတပ် လှည်းကြီးဖြစ်သည်။ ဝင်ရိုး၏ လုံးပတ် သည် ခြောက်လက်မမျှ ရှိ၏။ လက်ရာကလည်း အတော်ဆုံး ဂဲလ်လီစီယံ

လူမျိုးစုနွယ်ဝင် ပန်းပဲဆရာတစ်ဦး၏ လက်ရာဖြစ်သဖြင့် ခိုင်ခံ့ တောင့်တင်း လိမ့်မည်မှာ မလွဲ။ လှည်းတစ်စီးလုံးတွင် သုံးထားသည့် သစ်များကလည်း ကောင်းပေ၊ မာပေ ဆိုသည့် စပိန် ဝက်သစ်ချသားများကိုချည်း သုံးထားသည် မဟုတ်ပါလား။

လူများစုကတော့ လှည်းကိစ္စကို အကျေအလည်ဖြစ်အောင် ဆွေးနွေး ငြင်းခုံနေကြသည်။ အများစုကတော့ ဘော့တို ကိုယ်တိုင်က လိုလိုချင်ချင်နှင့် သူ့လှည်းကို သုံးကြပါဟု ပြောစေချင်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ဘော့တိုသည် သူ့လှည်းကို မငှားချင်။ သူ့လှည်းက ဆွဲပေးရမည့်ပစ္စည်းသည် ဝန်နှင့်အား မမျှသည့်ပစ္စည်း ဖြစ်နေသည်ဟု ယူဆသဖြင့် သဘောမတူနိုင်။ သူ့လှည်းကို ပြီးခဲ့သော သီတင်းပတ်အတွင်းက အက်စ်စတူးရီးယားနယ်ဘက်မှ လူတစ်ယောက် လာငှားသွားသည်ဟု ပြောရလျှင် ကောင်းလေမလားဟု စဉ်းစားချိန်ဆလျက် ရှိသည်။

သို့သော်လည်း သူသည် သူ့စိတ်ကူးများကို ပြန်၍ မျှီချလိုက်ရသည်။ တခြားကြောင့် မဟုတ်၊ ခိုင်ကို ဂါဘရီယာနှင့် အခြားလူ လေးငါးခြောက်ယောက် က သူ့မျက်နှာထားကို ကြည့်ပြီး သူတို့ ခါးများကြားမှာ ဓားမြှောင်များကို ထုတ်လိုက်ကြ၍ ဖြစ်၏။ သူသည် မကြည်မလင် မျက်နှာထားဖြင့်ပင် ထိုလူစု နှင့်အတူ သူ့လှည်းကိုယူရန် သူ့ယာတောဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ရလေ၏။

သူတို့လူစု ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ မိုးချုပ်လှ နီးနေလေပြီ။ လှည်းကို ယူပြီး ပြန်လာကြသူများသည် လှည်းသွားယူစဉ်က အဘိုးကြီး ဘော့တို ဒေါပွ နေပုံ၊ သူတို့အား စိတ်ရှိလက်ရှိ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းပြီး နောက်ကတစ်ကောက် ကောက်လိုက်၍ ခဲနှင့်ပေါက်နေပုံများကို အချင်းချင်း ပြန်ပြောကာ တဝါးဝါး တဟားဟား ရယ်မောနေကြသည်။

လူအုပ်သည် အမြောက်ကြီး၏ နောက်ဘက်ပိုင်းကို မကာ လှည်း၏ နောက်ဝင်ရိုးတွင် အခိုင်အမာဖြစ်အောင် ကြိုးများဖြင့်ချည်ကြသည်။ ထို့နောက် နွားများကို ထမ်းပိုးတပ်ကြသည်။ ကျာပွတ်ကိုင်ထားသူများသည် ဘေးမှရပ်ကာ ကျာပွတ်သံပေးကြသည်။ တုတ်ကိုင်ထားသူများသည် ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ကပ်၍လိုက်ကာ တုတ်များနှင့်တို့၍ ရိုက်၍ နှင်ပေးကြသည်။ လက်ထဲတွင် ဘာမှမရှိသူများကတော့ ဘေးမှလိုက်ကာ အော်ဟစ် ငေါက်ငမ်းပေးကြသည်။

အမြောက်ကြီးသည် လှည်းဆွဲရာနောက်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လိုက်ပါလာ သည်။ အတက်ခက်ခဲသည့်အပိုင်းနှင့် အကွေ့များသို့ ရောက်လျှင် ဘေးမှလူများ

က ဝိုင်း၍တွန်းပေးကြ၊ ထိန်းပေးကြသည်။ မှန်အိမ်နှင့် မီးအိမ်များကိုင်၍ လမ်းပြပေးသူက လမ်းပြပေးကြသည်။ လသည် တောင်တန်းပေါ်ကို ကျော်တက် လာခဲ့ပြီ။ ထိုအချိန်တွင် သဘာဝအလင်းရောင်အားဖြင့် လုပ်ရကိုင်ရသည်မှာ အဆင်ပြေလာသည်။ သို့သော်လည်း ညဉ့်အတော်နက်သွားသည့်အခါ ထိုတစ်နေ့ တာအတွက် အနားယူကြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

အမြောက်ကြီးကို တောင်တန်းကြီးများ၏ အလယ်ပိုင်းရောက်သည်အထိ ဆွဲယူသွားမည်ဟူသော အစီအစဉ်သည် သူတို့၏အစီအစဉ်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လည်း နောက်တစ်ရက်မနက်မှစ၍ အမြောက်ကြီးကို ဆက်လက်၍ သယ်ကြ သည်။ နောင်တစ်ချိန်တွင် အမြောက်တပ်သားများအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိ သွားရန် အလားအလာရှိနေကြသော လယ်သမား၊ ယာသမား၊ နွားကျောင်းသား များသည် အမြောက်ကြီး၏ သဘောသဘာဝကို ယခင်ကထက်ပို၍ သိနားလည် လာကြလေပြီ။

ပထမတော့ အမြောက်ကြီးကို တောင်တက်ခရီး ဆွဲတင်နေရသည်မှာ ခက်ခဲလှသည်ဟု ထင်ကြသည်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ အတက်ထက် အဆင်းသယ် ယူရသည်က အဆများစွာ ပို၍ ခက်ခဲသည်ကို လက်တွေ့သိလာသည်။ သုံးတန်မျှ လေးသော အမြောက်ကြီးအား မတ်စောက်သည့် ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း ဆွဲယူရ သည်မှာ အမိုက်ခံ၍ သက်စွန့်ဆံဖျား လုပ်နေရသည့် အနေအထား၌ ရှိနေသည်။ ခြေကျိုးလက်ကျိုးဖြစ်သူတွေ ဖြစ်ကြသည်။ အသေးအဖွဲ့ ဒဏ်ရာရသူများလည်း ရှိခဲ့ကြသည်။

ပထမဦးဆုံးကြုံရသည့် အဆင်မပြေမှုမှာ လမ်းအကွေ့တစ်ကွေ့ရှိ ဆင်ခြေ လျှောမှအဆင်းတွင် အမြောက်ကြီးသည် ထိန်းချုပ်၍မရတော့ဘဲ လွတ်ထွက်သွား ခဲ့သည်။ လမ်းကြောင်းအတိုင်းမဆင်းဘဲ တရွတ်သီထိုးဆင်းကာ လမ်းဆေးတစ်နေ့ ရာရှိ ချောင်းအစပ်တွင် သွားတင်နေခြင်းဖြစ်၏။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် လူအုပ်ထဲမှ တစ်ဝက်ခန့်မှာ ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်ကာ နောက်ထပ်ဆက်မလုပ်နိုင်သည့် အခြေ အနေသို့ ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့ကြသည်။

အမြောက်ကြီးအား ချောင်းစပ်မှ လမ်းပေါ်သို့ ပြန်တင်ရန်အတွက် လူအင်အား အများကြီးလိုလာသည်။ အရှိန်ဖြင့် ကျသွားခြင်းဖြစ်၍ ဘီးများသည် မြေကြီးထဲတွင် နစ်ဝင်နေကြသည်ဖြစ်ရာ ဘီးများကို အလွယ်တကူ ဆွဲတင်နိုင်ရန် အတွက် ဘီးနှစ်ဘီး၏ပတ်ပတ်လည်ရှိ မြေကြီးများကို အတော်နက်သည့်အထိ တူးကြရသည်။ အမြောက်ကြီး သယ်ယူရေးအပေါ်တွင် အလွန်စိတ်စား စိတ်

အားထက်သန်ခဲ့ကြသော ဒိုင်ဂိုဂါဘရီနှင့် ကလီမင်တီကာဂေါနိုးတို့သည်ပင်လျှင် စိတ်ထဲမှကျိတ်၍ အမြောက်ကြီးအား မုန်းတီးရွံ့ရှာသလို ဖြစ်လာကြသည်။ အိုင်ဆီဒို ရိုဘော့တို ကတော့ သူ ချစ်ခင်တွယ်တာလွန်းလှသည့် လှည်းတစ်စီးလုံး တစ်စစီဖြစ်သွားသည်ကို ကြည့်ကာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း၊ အံ့သြခြင်းနှင့် နှမြောတသခြင်းဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။

သို့သော်လည်း အခြားတစ်ဖက်တွင် အမြောက်ကြီးအတွက် အနစ်နာခံရ ကျိုးနပ်စေသည့် အကြောင်းများ ရှိလာသည်။ အမြောက်ကြီးသယ်ယူလာနေသည် ဟူသော သတင်းသည် တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားသို့ ရောက်သွား သည်။ ဤတွင် တောင်ပေါ်ရွာများမှ လူအများသည် သူ့ထက်ငါ ဦးအောင် အမြောက်ကြီးဆီသို့ ရောက်လာကြသည်။ အမြောက်ကြီးကို သယ်ယူ နေကြသည့် အဖွဲ့နှင့် တရင်းတနှီးဖြစ်ကာ လိုအပ်သည့်နေရာမှ ပါဝင်ကူညီလာကြသည်။ မတော်မတရား အုပ်ချုပ်နေသည့် ပြင်သစ်တို့အား လက်နက်ကိုင်၍ ပုန်ကန် တိုက်ခိုက်ရေးဟူသော အရေးအခင်းတွင် ပါဝင်ရန် တုံ့ဆိုင်းနှောင့်နှေးခဲ့ကြ သော သူတို့၏စိတ်ဓာတ်များသည် မသိမသာ ပြောင်းလဲလာသည်။

တောင်ပေါ်သားများသည် မြို့သားများလို လူရည်လည်ကြသည် မဟုတ်။ ရိုးရိုးသားသားသမားများ ဖြစ်ကြသည်။ တောင်ပေါ်သားများအနေဖြင့် အမြောက် ကြီးကို သယ်ယူပေးရင်းက အမြောက်ကြီးအပေါ် သံယောဇဉ် ဖြစ်လာကြသည်။ ဤတွင် လယ်သမား၊ တောင်ပေါ်သား တစ်ထောင်ခန့်သည် ဆယ့်ရှစ်ပေါင်ဒါ အမြောက်ကြီးတစ်လက်နှင့်အတူ မရှောင်သာ မလွဲသာတော့ဘဲ စစ်တပ် တစ်တပ် အဖြစ် လူသိများလာခဲ့သည်။

ဤအမြောက်ကြီးကို သယ်ယူရန် စတင် လှုံ့ဆော်ခဲ့သည့် ဖာသာ ပရိုင်ယက်တို မှာလည်း သူ့ကိုယ်သူ လုံးဝ မထင်မှတ်ပါဘဲလျက်နှင့် ထိုတပ်၏ အကြီးအကဲတစ်ယောက် အဖြစ် ကျော်ကြားလာခဲ့သည်။ ပြည်နယ်အတွင်းမှ အင်အား အလွန်ကြီးမားသော တပ်ကြီးတစ်တပ်၏ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ထင်ရှား လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ဤသတင်းသည် ပြည်နယ် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့မှ ဩဇာအာဏာကြီးသူ တစ်ဦး၏ နားသို့ ရောက်သွားခဲ့လေ သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် စစ်ပွဲ၏ ဒီရေသည် စပိန်တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် အရှိန်ပြင်းစွာ ဖြင့် တက်လာခဲ့သည်။ နေရာအနှံ့အပြားတွင် ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲများ ဖြစ် ပွားလာခဲ့သဖြင့် အခြေအနေများ ရှုပ်ထွေးလာသည်။ စပိန်အစိုးရက လိမ်လည်

လှည့်ဖြားကြားဝါနေသည့်ကြားမှပင် မက်ဒရစ်မြို့တော်သည် ပြင်သစ်တို့ လက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းသွားခဲ့ရ၏။ ယင်းအခြေအနေတွင် မူးလူမျိုးနှင့် အင်္ဂလိပ်တို့ကလည်း စပိန်နိုင်ငံအတွင်းသို့ ဝင်ရောက် စီးနင်းတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။

ရန်သူအင်အားမှာ စပိန်တို့ထက် သုံးဆခန့်မျှ ပိုနေသဖြင့် စပိန်တပ်များသည် ခုခံတွန်းလှန်နိုင်စွမ်းမရှိ။ ရက်ပိုင်းအတွင်း ဆုတ်ခွာခဲ့ကြရသည်။ ဆုတ်ခွာနေသည့် စပိန်တပ်များနှင့် နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လံတိုက်ခိုက်နေကြသော ရန်သူတပ်များသည် အမြောက်ကြီးကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့ရာလမ်းအတိုင်း ချီတက်သွားကြသည် ဟူသော သတင်းပင် ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

တောပိုင်းဒေသသို့ ရောက်လာနေသော ကောလာဟလသတင်းများမှာ စုံလည်း စုံ၍ များလည်း များသည်။ ယင်းသတင်းများထဲတွင် အရေးကြီးသော သတင်းတစ်ပုဒ် ပါလာသည်။ ရန်သူတပ်များသည် စပိန်နိုင်ငံလုံးကို သိမ်းယူရရှိရေးအတွက် စပိန်နိုင်ငံ၏ အနောက်မြောက်ပိုင်းရှိ ဂါလီစီယာပြည်နယ်အတွင်းထိ ဝင်ရောက်လာကြလိမ့်မည် ဟူသောသတင်းဖြစ်၏။ ထိုသတင်းသည် ဂါလီစီယာပြည်နယ်သားများအတွက် အရေးကြီးသော သတင်းဖြစ်၏။

ဂါလီစီယာပြည်နယ်မှ ယောက်ျားမှန်သမျှ သူတို့နယ်မြေတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာမည့် ရန်သူများအား ခုခံတွန်းလှန်ရန် တာဝန်ရှိလာသည်။ အထူးသဖြင့် ဖာသာပရိုင်ယက်တို့၏ တပ်ဖွဲ့သည် ထိုကိစ္စအတွက် တာဝန်ရှိသဖြင့် ဆင့်ခေါ်ခြင်း ခံရသည်။ ဖာသာပရိုင်ယက်တို့၏ တပ်ဖွဲ့သည် အမြန်ဆုံးသွားရောက်ပြီး ဆော့တ်မြို့ကို ဝန်းရံ၍ ရန်သူများ လက်နက်ချသည်အထိ တိုက်ခိုက်ပေးရမည်။ ထိုတိုက်ပွဲကိုသာ အောင်မြင်မှုရအောင် တိုက်ခိုက်ပေးရမည် ဆိုပါက ဂါလီစီယာပြည်နယ်၏ ဂုဏ်သိက္ခာသည် များစွာ ကျော်ကြားမြင့်မားလာဖို့ရှိသည်။ အန်ဒါလူစီယာမြို့ကို တိုက်ခိုက် အောင်မြင်ခဲ့ကြသည်သော ဘောလင်းပြည်နယ်သားများထက်ပင် အဆပေါင်းများစွာ ဂုဏ်တက်လာဖွယ်ရာရှိသည်။

ဖာသာပရိုင်ယက်တို့၏ တပ်ဖွဲ့သည် ဆော့တ်မြို့သို့ ချီတက်ရန် စီစဉ်ကြသည်။ သူတို့ ချီတက်ရမည့်လမ်းမှာ တောင်ပေါ်လမ်းများ ဖြစ်သဖြင့် သူတို့လက်တွင်း၌ ရှိနေသော အမြောက်ကြီးကို သယ်ယူသွားနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ သူတို့အနေဖြင့် ဆယ်ရှစ်ပေါင်ဒါ အမြောက်ကြီးအား သာမန် ရိုးရိုးလမ်းများပေါ် သယ်ယူရာ၌ပင် အချိန်များစွာ အကုန်ခံ၍ ပင်ပန်းကြီးစွာ သယ်ခဲ့ရ၏။ အခုလို အရေးကြီးသော အချိန်တွင် ဤအမြောက်ကြီး၏အတွက် အချိန်များများမပေးနိုင်။ သူတို့နှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာ၌ ရှိနေသော အောင်ပွဲကို ဤအမြောက်ကြီးကြောင့် လက်လွတ်ခံ၍မဖြစ်၊ အမြောက်ကြီးကို ထားခဲ့မှဖြစ်မည်။

ဘာပဲလုပ်လုပ် အဆင်ခြင် ကင်းမဲ့စွာ လုပ်တတ်သော၊ ဒေါသကိုသာ ရှေ့ထား၍ လုပ်တတ်သော ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၏ ညွှန်ကြားချက်များကို ဖာသာပရိုင်တိုက် သူ့ဂုဏ်နှင့်သိက္ခာများကို ထောက်ထား၍ လိုက်နာဆောင်ရွက် ခဲ့သည်။ သူ့အနေဖြင့် သူတို့ ခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်ပါက ရုတ်တရက် ကျရောက် လာနိုင်သည့် ဘေးအန္တရာယ်ကို ကြိုတင် မမြင်ခဲ့ခြင်းကြောင့်တော့ မဟုတ်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဖာသာပရိုင်ယက်တိုသည် အမြောက်ကြီးကို ပစ်စလက် ခတ်ထားပြီး ထွက်မသွားနိုင်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် အမြောက်ကြီးအတွက် လုံခြုံသောနေရာကို စဉ်းစားသည်။ ရွာနှင့် အလှမ်းမဝေးသည့် တစ်နေရာတွင် ကျောက်တူးလုပ်ငန်းတစ်ခု ရှိသည်။ တိုင်းပြည် မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေသဖြင့် လုပ်ငန်းကို ပိတ်ထားသည်။ ထိုနေရာရှိ ကျောက်ကျင်းများကြား၌ ထားခဲ့မည် ဆိုလျှင် အမြောက်ကြီးအတွက် လုံခြုံမှု ရှိနိုင်သည်ဟု စဉ်းစားမိသည်။

ဖာသာပရိုင်တိုသည် အမြောက်ကြီးကို ကျောက်ကျင်းများရှိရာသို့ သယ်ယူ သွားသည်။ ချိုင့်ဝှမ်းသဖွယ် ဖြစ်နေသော ကျောက်ကျင်း တစ်ကျင်းထဲချကာ ဘေးပတ်လည်နှင့် အပေါ်မှကျောက်ခဲများ ပုံသည်။ မကြာမီ အမြောက်ကြီးသည် ကျောက်ခဲပုံကြီးတစ်ပုံလို ဖြစ်သွားသည်။ အနီးအနားမှ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လုပ်သူများသည် ဤကျောက်ပုံကြီးကို မြင်လျှင် ကျောက်ကျင်းတူးသမားပုံထားခဲ့ သည့် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲပုံကြီးတစ်ပုံဟု ထင်ကြလိမ့်မည်။ ဤကျောက်ခဲပုံ ကြီး၏ အောက်၌အမြောက်ကြီး ရှိလိမ့်မည်ဟု ဘယ်သူကမှ တွေးမိကြလိမ့် မည် မဟုတ်။

ထိုလုပ်ငန်းပြီးစီးသွားနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖာသာပရိုင်ယက်တိုသည် သူ့ လူအများနှင့်အတူ ဆော့တ်မြို့ကို ဝန်းရံတိုက်ခိုက်ရန် ချီတက်သွားသည်။ သို့သော် လည်း သူ မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မလာ။ ဆော့တ်မြို့မှ တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံ များလှပြီဖြစ်သော စစ်တပ်၏ ပြန်လည်ထိုးဖောက် တိုက်ခိုက်မှု ဒဏ်ကြောင့် ဖာသာပရိုင်ယက်တို၏ လက်နက်ကိုင် လယ်သမားများသည် မရှုမလှ အရေးနိမ့် ခဲ့ကြသည်။

စစ်ပွဲများ၌ ကျင့်သုံးသော စစ်ဥပဒေစည်းကမ်းများအရ ဟူသော အဆင် ခြင်ကင်းမဲ့သည့် အကြောင်းပြချက်များဖြင့် အနိုင်ရသူများက ရုံးသူများအား နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုကာ သေနတ်များဖြင့် ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ နီးရာသစ်ပင် များတွင် ကြိုးပေးသတ်ခြင်း၊ ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ တွန်းချသတ်ဖြတ်ခြင်း စသော လူသတ်မှုများကို ကျူးလွန်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် သူတို့ ရန်သူများမှာ

ယူနီဖောင်းဝတ်များ မဟုတ်သဖြင့် ပို၍ ရက်စက်လွတ်လပ်စွာ သတ်ဖြတ်ကြသည်။

ဖာသာပရိုင်ယက်တို၏ အဖြစ်သည် သနားစရာ ကောင်းလှ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် အားလုံးအတွက် စံနမူနာပြုသည့်အနေဖြင့် မြို့လယ်ရှိ အများပြည်သူစုဝေးရာ မြေကွက်လပ်ထဲတွင် လူထုပရိသတ်ရှေ့၌ ကြီးပေး၍ သတ်ဖြတ်ခြင်းခံရသည်။ ရန်သူများ၏ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက် သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသော အများစုထဲမပါဘဲ ကံကောင်းထောက်မ၍ လွတ်မြောက်သွားသူများသည် ရောဂါအမျိုးမျိုးကြောင့် သေဆုံးကြရသည်။ လူအနည်းငယ်မျှသာလျှင် ကိုယ့်ဒေသကိုယ့်ရွာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့ ရွာများမှာလည်း စပိန် ယာယီတပ်များနှင့် ပြင်သစ်တပ်များ၏ ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်မှု၊ လုယူဖျက်ဆီးမှု စသည်များကြောင့် ဖွတ်ဖွတ်ကြေလျက် ရှိကြ၏။ ဤ ကြားထဲမှာပင် သူတို့သည် ကျန်ရှိနေခဲ့သည့် အကြွင်းအကျန်များဖြင့် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်၍ အသက်မွေးနိုင်ရန် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ကြသည်။

အမြောက်ကြီးကတော့ သူတို့ ထားခဲ့သည့်နေရာ၌ ခြေရာလက်ရာ မပျက်တည်ရှိနေသည်။ တစ်လပြီးတစ်လ ကုန်လွန်သွားခဲ့ပြီ၊ မပြီးဆုံးနိုင်သော စစ်ပွဲသည် နှစ်နှစ်မျှ ကြာခဲ့ပြီ၊ ပြင်သစ်စစ်တပ်များသည် ဤဒေသအတွင်းသို့ ဝင်လာလိုက် ပြန်ထွက်သွားလိုက် လုပ်နေကြသည်။ အမြောက်ကြီးထားရာ ကျောက်တုံးပုံကြီးအနီးမှ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လုပ်ခဲ့ကြသည်မှာလည်း တစ်ကြိမ်မက ရှိခဲ့ပြီ။ သို့သော်လည်း အမြောက်ကြီးကို မတွေ့ကြ၊ ရှိနေမှန်းလည်း မသိကြ။

သူတို့သည် ဤတောင်ပေါ်ဒေသသို့ မကြာမကြာရောက်လာလေ့ ရှိသည်။ တာဝန်အရ လာကြခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့အခေါ်အရ ‘လူဆိုးဓားပြများ’၊ စပိန်လူမျိုးတို့၏ အခေါ်အရ ‘ပြောက်ကျားတပ်သားများ’ ဖြစ်သော စပိန်တပ်များအား ရှင်းလင်း သုတ်သင်ရန်ဖြစ်လေသည်။

(၃)

နှစ်နှစ်တာအချိန်ကာလ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီးနောက် တစ်ရက်တွင် လူတစ်ယောက်သည် ကင်တာဘရီယန် တောင်တန်းကြီး၏ တောင်ဘက်အစွန်ဆုံးရှိ တောင်စွယ်ကုန်းမြင့်ထက်၌ ရပ်ကာ အပေါ်စီးဖြင့် မြင်တွေ့နေရသည့် အလွန်မြေဩဇာကောင်းသော လီယွန်လွင်ပြင်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်လျက်ရှိ၏။ သူတို့နီးကပ်စွာတည်ရှိနေသော ရှုခင်းများသည် သူနှင့် များစွာအလှမ်းကွာဝေးလှသော အရပ်ဒေသဆီမှ ရှုခင်းများနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ များစွာမှပင် အံ့ဩစရာကောင်းနေသည်ကို တွေ့နေရ၏။

တိမ်များဖုံးအုပ်လွှမ်းခြုံခြင်းကို ခံနေရသည့် ကင်တာဘရီယန် တောင်စဉ်တောင်တန်းများသည် အဆင့်ဆင့်တန်းစီပြီး တစ်တောင်နှင့်တစ်တောင် ဆက်၍ တည်ရှိနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ယေဘုယျအားဖြင့် ဤတောင်တန်းကြီးများသည် တစ်စကေးပင်လယ်အော်၏ တောင်ဘက်ပိုင်းကမ်းခြေနှင့်အပြိုင် တည်နေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပြောနိုင်သည်။

တောင်တန်းတိုင်းသည် ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များ ထူထပ်သည်။ မြင့်မား မတ်စောက်သည်။ အမြင့်ပိုင်းများတွင် သစ်တောကြီးများ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် တောင်ထိပ်များတွင်မူ ချွန်ထက်နေသော ကျောက်အစွန်း၊ ကျောက်စောင်းကြီးများသည် ကောင်းကင်ဆီသို့ ထိုးထွက်နေကြသည်။ ဤတောင်တန်းကြီးများထက်တွင် မြေဩဇာကောင်းသည့် တောင်ကြားလွင်ပြင်များကို တွေ့နိုင်သော်လည်း ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်နိုင်မည့် လမ်းဟူ၍ အနည်းငယ်မျှသာ ရှိလေသည်။

မြေပြန့်လွင်ပြင်သည် ထိုလူ ရပ်နေသော တောင်စွန်း တောင်စောင်းများ၏ အောက်ဘက် တောင်ခြေရင်းမှ အစပြုခြင်း ဖြစ်၏။ လူအများက ထိုနေရာကို

‘ကွင်းပြင်မြေ’ ဟု အမည်ပေးထားသည်။ ထိုမြေသည် စပိန်တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် မြေဩဇာအကောင်းဆုံးသောအပိုင်း ဖြစ်သည်။ ဤမြေပေါ်တွင် မျက်စိတစ်ဆုံး တည်ရှိနေသော ရှုခင်းအမြောက်အမြားကို မြင်တွေ့နေရသည်။ ဤကွင်းပြင်ကြီး ပေါ်တွင် ခြံစည်းရိုးအကာအရံဟူ၍ တစ်ခုမှ မရှိ။ သစ်ပင်ဆို၍လည်း တစ်ပင် တလေမျှပင် မမြင်ရ။

ရှုမျှော်၍ မဆုံးနိုင်အောင်တည်ရှိနေသော ဂျုံခင်းများကြားတွင် လမ်းအများ အပြား တည်ရှိနေကြသည်။ အဝါရောင်သန်းနေသော ကွင်းပြင်ကြီးပေါ်တွင် အဖြူရောင်သန်းနေသော လမ်းများသည် ပီပြင်ပေါ်လွင်လျက် ရှိကြသည်။ ထိုလမ်းများသည် ဟိုတစ်စုသည်တစ်စု တည်ရှိနေကြသော ကျေးရွာများဆီသို့ ဦးတည်နေကြသည်။ အိမ်များမှာ နေလှန်းအုတ်များဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည့် ကောတိတ်ချ်ခေါ် တစ်ထပ်အိမ်ကလေးများ ဖြစ်၍ အားလုံးပင် ထုံးဖြူသုတ်ထား သည်။

လွင်ပြင်ကြီးပေါ်တွင် မြစ်များကိုတော့ မမြင်ရ။ သို့သော်လည်း ကွင်းပြင် ဆီသို့ မျှော်ကြည့်နေသောလူသည် ဤကွင်းပြင်ထဲ၌ မြစ်အများအပြား ရှိသည် ကို သိနေသည်။ တကယ်တော့ ဤမြေသည် စပိန်နိုင်ငံ၏ ရေအပေါဆုံးသော ကုန်းပြင်မြင့် အနည်းငယ်ထဲ၌ တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။

မြစ်များသည် ဤကုန်းမြင့်လွင်ပြင်၏ အောက်ခြေရှိ အလွန် နက်ရှိုင်း သော လျှိုမြောင်တောင်ကြားများတစ်လျှောက် စီးဆင်းနေကြခြင်းဖြစ်၏။ အကယ် ၍ တောင်ပေါ်မှရပ်၍ ကြည့်မည်ဆိုပါက အလွန်အလွန် စူးရှသော မျက်လုံး ပိုင်ရှင်မှသာလျှင် အနည်းငယ်မျှသာ မြစ်ရေပြင်ကို မြင်တွေ့ကြရသည်။ မြစ်စီး ဆင်းရာ လမ်းကြောင်းကို အစကောက်နိုင်သည့် နည်းတစ်နည်းမှာ ဆေးဖြူသုတ် ထားသည့် တံတားများကို ရှာ၍ကြည့်ရန် ဖြစ်သည်။ ထိုတံတားဖြူများသည် မြစ်ဖျားပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်ထားသည့် လမ်းတံတားများ ဖြစ်ကြသည် မဟုတ် ပါလား။

တိမ်လိပ်များဖုံးလွှမ်းနေသည့် တောင်တန်းပေါ်မှ ရပ်၍ ကြည့်နေသော လူသည် သူ့နောက်လိုက်များက ‘အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို’ ဟု လည်းကောင်း၊ ‘ဘစ်လ်ဘာအိုမြို့မှ ကောင်ကလေး’ ဟု လည်းကောင်း သိနေကြသည့် ပြောက် ကျား တပ်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်၏။ စပိန်လူမျိုးတို့သည် ဘုရင်မှအစ နွားတိုက်ပွဲသမားအဆုံး မည်သူ့ကိုမဆို ချစ်စနိုးဖြင့် ဖြစ်စေ၊ နောက်ပြောင်သည့် သဘောဖြင့် ဖြစ်စေ နာမည်ပိုများ မှည့်ထားတတ်သော အလေ့အထရှိသည်။

ထိုအလေ့အထသည် နေရာတိုင်း၌ ရှိ၏။ အထူးသဖြင့် ပြောက်ကျား တပ်သားများသည် ထိုအလေ့အထကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် လက်ခံ အသုံးပြုကြ သည်ဖြစ်ရာ ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်တိုင်းတွင် သူတို့ နောက်လိုက်များ ပေးထားသည့် နာမည်ပိုများ ရှိကြသည်။

ပြောက်ကျားတပ်သားများသည် နပိုလီယံ၏စစ်တပ်များနှင့် ယှဉ်ပြိုင် နိုင်ရန်အတွက် စစ်ပညာဆိုင်ရာ နည်းသစ်များကို အမြဲတစေ လေ့လာသင်ယူကြ ရသည်။ အများအားဖြင့် စပိန်ပြောက်ကျားတပ်များသည် အခြေခိုင်မာကြသည် မဟုတ်။ သို့သော်လည်း စိတ်အားထက်သန်မှုကတော့ ကြီးမားပြင်းထန်ကြ သည်။ အင်အားနည်းသော (သို့မဟုတ်) လုံခြုံမှုနည်းသော ရန်သူစခန်းတစ်ခုခုကို တိုက်ခိုက်ကြရတော့မည် ဆိုပါက အမြဲတစေ အဆင်သင့်ရှိ၏။ ယင်းသို့သော တိုက်ပွဲများသည် ပြင်သစ်စစ်တပ်များ စခန်းချရာ နေရာတိုင်း၌ ပေါ်ပေါက်လာ လေ့ရှိသော တိုက်ပွဲများဖြစ်လေသည်။

ဤနေရာသို့ မကြာခဏ လာ၍ရပ်ကာ လွင်ပြင်ဆီသို့ မျှော်ငေးနေလေ့ ရှိသော အယ်လ်ဘတ်လ်ဘာနီတို့သည် ယခုလည်း သူ့ရှေ့ နေ့ရှုခင်းတွင် တွေ့ဝေ ငေးမောရင်း တိုက်ပွဲသစ်တစ်ခု အစပြုရေးကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။ သူ့ တပ်များသည် မကြာသေးခင်ကပင် ရုံးပွဲတစ်ပွဲနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ ထိုတိုက်ပွဲ သည် သူတို့တပ်ဖွဲ့များ ယခင်က မကြုံခဲ့ဘူးသေးသည့် တိုက်ပွဲမျိုးဖြစ်၏။

တစ်ညတွင် ပြင်သစ် ခြေလျင်တပ်ဖွဲ့မှ တပ်ခွဲနှစ်ခွဲသည် လွင်ပြင်ဘက်မှ နေ၍ ချီတက်လာကြပြီး အရုဏ်တက်ချိန်ခန့်တွင် သူတို့တပ်အား အလစ်ဝင် ရောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ ပြင်သစ်တို့ ဝင်ရောက်လာသည့်လမ်းမှာ ပြင်သစ်တို့ ဘက်မှ လုံးဝမသိနိုင်ဟု ဘတ်လ်ဘာနီတို့က အခိုင်အမာယူဆထားသော လမ်းဖြစ် ၏။

ထိုတိုက်ပွဲတွင် သူ့တပ်သား အများစုသည် ချောက်ကမ်းပါးထက်သို့ တက်ပြေးခဲ့ကြသဖြင့် လွတ်မြောက်ခဲ့ကြရသည်။ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရသူဟူ၍ အနည်းငယ်မျှသာ ရှိခဲ့၏။

ထိုစဉ်က သူတို့သည် တောအုပ်များအတွင်းရှိ လမ်းများအတိုင်း ဆုတ်ခွာ ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြင်သစ်တို့ မလိုက်ဝံ့သော လမ်းဖြစ်၍ အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာနိုင်ခဲ့ကြ၏။ သို့သော်လည်း သူတို့အတွက် ကြီးမားသော နစ်နာဆုံးရှုံးမှု တစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရလေသည်။

တိုက်ပွဲဖြစ်လာချိန်တွင် သူတို့အားလုံး အမြန်ဆုံး ဆုတ်ခွာခဲ့ကြရသဖြင့် ဝန်တင် လား ခြောက်ကောင်သည် ရန်သူပြင်သစ်တို့ လက်တွင်းသို့ ကျရောက်ခဲ့ရ

၏။ မိမိတို့ဘက်၌ တစ်ကောင်သာလျှင် ကျန်ခဲ့၏။ စစ်ပွဲကာလ နှစ်နှစ်မျှအတွင်း ဝန်တင်လားတစ်ကောင်၏ တန်ဖိုးသည် ကြီးမားလှချေသည်။ ရွှေနှင့်စက်၍ ဝယ်သည့်တိုင်အောင် ရဖို့လွယ်သည် မဟုတ်။

လားတစ်ဒါဇင်နှင့်အတူ ယမ်းမှုန့်အချိန် ပေါင်းငါးရာ၊ ကျည်ဆန်အများ အပြား၊ အသားခြောက်နှင့် ဘီစကွတ်မုန့်များလည်း ပါသွားခဲ့သည်။ ယင်းပစ္စည်း အများစုမှာ ပြင်သစ်တို့ထံမှ မိမိတို့ တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ထားသော ပစ္စည်းများဖြစ် သည်။ ယခုတစ်ဖန် ရန်သူများက ပြန်လည် သိမ်းယူရရှိသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် မိမိတို့အတွက် များစွာ အထိနာသည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

ဤတိုက်ပွဲကြောင့် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လုံးသည် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ခဲ့ရ သည်။ ဘစ်လ်ဘာနီတို့မှာလည်း ဂုဏ်သိက္ခာကျခဲ့ရ၏။ ဤတိုက်ပွဲတွင် သူ့ လက်ထောက်တပ်မှူး ပက်ဘလို မှာလည်း ဘယ်ဆီက ချော်ထွက်လာမှန်းမသိ သော ကျည်ဆန်တစ်တောင့် ထိမှန်သဖြင့် ကျဆုံးခဲ့ရ၏။ ထိုကျည်ဆန်သည် ဘစ်လ်ဘာနီတို့၏ သေနတ်မှ ကျည်ဆန်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်၏။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ဤတိုက်ပွဲကြောင့် သူနာမည်ပျက်ခဲ့ရပြီ၊ လက်ရှိရာထူးမှပင် အချခံချင် ခံရဦးမည်။ သို့ဖြစ်ရာ သူ့အနေဖြင့် ထူးခြားပြောင်မြောက်သော တိုက်ပွဲတစ်ပွဲ လောက်တော့ တိုက်ပြဦးရမည်။ လက်ရှိအခြေအနေသည် သူ၏ အစွမ်းသတ္တိ ပြမှုကို တောင်းခံနေပြီ မဟုတ်ပါလော။

သူ့မျက်စိရှေ့၌ရှိနေသော မြေဩဇာ အလွန်ကောင်းသည့် လွင်ပြင်များ သည် သူ၏ စိတ်အားထက်သန်မှုကို ပိုမိုပြင်းထန်အောင် နှိုးဆွလှုံ့ဆော်ပေးလျက် ရှိသည်။ အခုဆိုလျှင် ဤလွင်ပြင်များကို ပြင်သစ်တပ်များက သိမ်းပိုက်ကြီး စိုးထားခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်မျှပင်ရှိခဲ့ပြီ။ ဤမြေပေါ်မှ ရသမျှပစ္စည်းများကို သူတို့ သာလျှင် ရယူခံစားနေကြ၏။ သူတို့၏ အနိုင်အထက်ပြုမှုနှင့် စိုးမိုးခြယ်လှယ် မှုများကို ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ပြီး ချိုးနှိမ်ပစ်ရန် ခက်ခဲလျက်ပင် ရှိနေသေး၏။

ဤလွင်ပြင်များပေါ်ရှိ ပြင်သစ်တို့အား တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းရန် အားထုတ် သည့် စပိန်တပ်ဟူ၍ ပေါ်မလာသေး။ ပြင်သစ်တို့တွင် စည်းကမ်းတကျ ဖွဲ့စည်း ထားသည့် စစ်တပ်ရှိ၏။ အမြောက်တပ်ရှိ၏။ မြင်းတပ်ရှိ၏။ စပိန်တို့တွင် ထိုအရာအားလုံး မရှိ။ ဤအားနည်းချက်ကြောင့် စပိန်တို့သည် ပြင်သစ်တို့အား မယှဉ်ပြိုင်နိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ပြင်လည်း ဤလွင်ပြင်တွင်း၌ စီးဆင်းနေကြသော မြစ်များကြောင့် ရုတ်တရက် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ရန်မှာ မလွယ်ကူဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ စစ်

ရေးအရ အချက်အချာကျသော နေရာများသည် မြစ်များနှင့် နီးကပ်စွာ တည်ရှိနေကြသည်။ ပြင်သစ်တို့သည် ထိုနေရာများ၌ ရွေးချယ်ကာ ခံတပ်များတည်ဆောက်ပြီး တပ်စွဲထားကြခြင်းဖြစ်၏။ အချို့ခံတပ်များမှာ အကြီးအကျယ် အခိုင်အမာ တည်ဆောက်ထားကြခြင်း ဖြစ်၍ အချို့မှာ လုံခြုံမှုရှိရုံမျှလောက်သာ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း တည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဘစ်လ်ဘာနီတို့၏ စူးရှသော မျက်လုံးများသည် လွင်ပြင်ထက်မှ ပြင်သစ်ခံတပ် အချို့ကို မြင်နေရသည်။ သူ့အမြင်အရ အဖွဲ့ငယ် တစ်ဖွဲ့သာဆိုလျှင် ဘယ်နေရာက မြစ်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် အလွယ်တကူ ဖြတ်နိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ လိုအပ်ပါက ညပိုင်းကျမှ ဖြတ်ကူးကြရမည်ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း အနှေးနှင့်အမြန်ဆိုသလို မြစ်ကိုကူးသွားသည့် တပ်ဖွဲ့သည် သူ့ထက် အဆပေါင်းများစွာ အင်အားကြီးသော ရန်သူတပ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်မှာ မလွဲ။ ထိုအခါ အမြန်ဆုံး ပြန်လည်ဆုတ်ခွာကြရလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ ဆုတ်ခွာပြီဆိုပါက နောက်ဆက်တွဲ ဘာတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မည်နည်း။

မိမိ၏တပ်ဖွဲ့သည် ရန်သူတို့၏အလိုက် ခံရလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ လျှို့မြောင် တောင်ကြားများကို အမြန်ဆုံး ကျော်ဖြတ်နိုင်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်။ နောက်ဆုံးတွင် လူအားလုံး ပိတ်အမိခံရပြီး အရှင်လတ်လတ် ကြိုးပေးပြီး အသတ်ခံကြရလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ အကယ်၍ မိမိတို့ဘက်မှ အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာနိုင်ဖို့ အားထုတ်မည် ဆိုပါမူကား တံတားများကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် စီးထားကြရမည် ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ တံတားများကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် စီးထားလိုသည်ဆိုပါက အကာကွယ်ရစေရန် ‘ကာပစ်’ ပစ်ပေးရသည့်အလုပ်ကို လုပ်ပေးကြရပေလိမ့်မည်။ ‘ကာပစ်’ ပစ်ပေးဖို့အတွက် မိမိတို့တွင် အမြောက်တပ်ရှိဖို့လို၏။ သို့သော်လည်း မည်သည့် ပြောက်ကျားတပ်မှာမှ အမြောက်တပ်ဖွဲ့ မရှိ။

အယ်လ်ဘစ်ဘာနီတို့သည် ဤကိစ္စကို တွေးတွေးနေခဲ့သည်မှာ အကြိမ်ပေါင်း တစ်ရာထက်မနည်း ရှိခဲ့ပြီ။ တွေးသည့်အခါတိုင်းလည်း “အဆုံးသတ်” သည် ဤပုံစံပင်ဖြစ်သည်။ သူ့ရင်ထဲ၌ လုပ်ချင်သည့်ဆန္ဒ မည်မျှပင် ကြီးမားပြင်းထန်စေကာမူ လုပ်၍မဖြစ်နိုင်သော အလုပ်ဖြစ်သဖြင့် သက်ပြင်းချခြင်းဖြင့်သာ အဆုံးသတ်ရလေသည်။

သူသည် နောက်ကျိရုပ်ထွေးသော စိတ်ဖြင့် ရပ်နေသည့်နေရာမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ပေါပေါများများ ရွာသွန်းလေ့ရှိသော ကင်တာဘရီယန် မိုးကြောင့် ထူထပ်သိပ်သည်းစွာ ပေါက်ရောက်နေသော မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းတည်ရာ ကုန်းစောင်းအတိုင်း ခြေလှမ်းများကို ခပ်ကျဲကျဲလှမ်း၍ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အနက်

ရောင် ယူနီဖောင်းဝတ်ဆင်ထားသည့် တောင်းတင်း ဖြောင့်စင်းသော ဘစ်လ်ဘာ နီတို၏ ရုပ်လွှာသည် ခန့်ညားထည်ဝါလှ၏။ ပစ္စတိုနှင့် ဓားလွယ်ချိတ်ထားသည့် ခါးတွင် စည်းထားသည့် ခါးစည်းပဝါ အနီသည် လေတွင် တဖျပ်ဖျပ် လွင့်လျက် ရှိသည်။

ကုန်စောင်းအတိုင်း လျှောက်လာ၍ နှစ်ဖာလုံခန့်အကွာသို့ ရောက်သည့် အခါ တောင်မကြီးနှင့် တစ်ကြောတည်းဖြစ်နေသော တောင်ကြောတစ်ခုရှိသည်။ ထိုတောင်ကြော၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် လူသွားလမ်း နှစ်လမ်းရှိ၏။ ထိုလမ်းများသည် လွင်ပြင်ဆီသို့ ဆင်းသွားနိုင်သော လမ်းများဖြစ်သည်။ ထိုနေရာ မှ ဆက်လျှောက်မည်ဆိုပါက တောင်ပေါ်သို့ တက်သွားနိုင်သည့် တောအုပ်စိမ်း စိမ်းများတည်ရာ ဆင်ခြေလျှောများသို့ ဆိုက်ရောက်သည်။ ဤနေရာတွင် ကင်း စောင့်တပ်သားတစ်ဦး စောင့်လျက်ရှိ၏။ သူ့တာဝန်မှာ တောင်ကြောတစ်လျှောက် နှင့် တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ လူသွားလမ်းများကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေရန် ဖြစ်ပေသည်။

ကင်းစောင့်တပ်သားသည် ဘစ်လ်ဘာနီတို လျှောက်လာသည်ကို မြင် သည့်အခါ ဘေးသို့ဖယ်၍ ရပ်ပေးသည်။ ကင်းသမားရှေ့မှ ဖြတ်အလာတွင် ဘစ်လ်ဘာနီတိုသည် မျက်လုံးကို ထောင့်ကပ်ပြီး တစ်ချက်မျှ အကဲခတ်လိုက် သည်။ ဆက်၍ လျှောက်လာသည့်အခါ သူ့ကျောထဲတွင် 'စိမ့်' ခနဲဖြစ်သွားသည်။ အကယ်၍သာ နောက်မှနေ၍ သေနတ်နှင့်ပစ်လိုက်မည်ဆိုပါက သူ့ဘဝသည် ဤနေရာမှာပင် တစ်ခန်းရပ်ကာ ဘဝအဆုံးသတ်ရလိမ့်မည်ဟု တွေးမိသည်။ အကယ်တော့ ဤလူစုသည် ယုံကြည်စိတ်ချနေအပ်သည့် လူများမဟုတ်၊ သူတို့ လူစုသည် အမြဲတစေ ပုန်ကန်ချင်သောစိတ်မွေးလေ့ရှိသူများ ဖြစ်၏။ သူတို့ လူစုသည် စိတ်မအားလူမအား ဖြစ်နေအောင် လုပ်ထားပါမှ ငြိမ်ဆိတ်သူများ ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

လူသွားလမ်းသည် ထင်းရှူးတောအုပ်အတွင်း ဝင်သွားသည်။ လမ်းသည် နိမ့်ချည်တစ်ခါ မြင့်ချည်တစ်လှည့်။ အယ်လ်ဘစ်ဘာနီတိုသည် တောအုပ်တွင်းသို့ ဝင်မိကာမှပင် အသက်ကို အားပါးတရ ဝှာဝကြီးရှုလိုက်သည်။ သူ့နောက်ကျော သည် အခုမှပင် လုံခြုံစိတ်ချရသည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါ လား။ စောစောတုန်းကတော့ သူ့နောက်ကျော မလုံသဖြင့် လှည့်ကြည့်ချင်စိတ် ရှိခဲ့ပါသော်လည်း မကြည့်နိုင်။ သူ့ဂုဏ် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာက သူ့အားထိန်းချုပ် တားဆီးထားခြင်းကို ခံခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလော။

သူသည် တောနက်အတွင်းသို့ ရောက်လာသည်။ တစ်နေရာအရောက်တွင် နောက်ထပ် ကင်းတပ်သားတစ်ဦးနှင့် ဆုံမိပြန်သည်။ စောစောက ကင်းတပ်သားနှင့်စာလျှင် ဤကင်းတပ်သားက ဘစ်လ်ဘာနီတို့အပေါ် ပို၍ရိုသေကိုင်းရှိုင်းသည့် အမူအရာရှိသည်။

“ကျော်ဂျီ ပြန်ရောက်လာပြီ ဗိုလ်ကြီး” ဟု ဘစ်လ်ဘာနီတို့ သူ့ရှေ့မှ ဖြတ်အသွားတွင် ကင်းတပ်သားက လှမ်းပြောသည်။

ဘစ်လ်ဘာနီတို့က မရေမရာ မပီမသ အသံတစ်ချက်ပြုပြီး အဖြေပေးသည်။ ခုတ်ထွင် ရှင်းလင်းထားသော မြေကွက်လပ်ပေါ်ရှိ သူ၏ ယာယီဌာနချုပ်စခန်းသို့ ရောက်ရှိချိန်အထိ ခြေလှမ်းများကိုကျဲကျဲလှမ်းကာ လျင်မြန်စွာ လျှောက်လာသည်။ သူ့တပ်သားတစ်ရာထဲမှ သွက်သွက်လက်လက် ရှိသော တပ်သားတစ်ယောက် နှစ်ယောက်သည် ထင်းရှူးကိုင်းများနှင့် တဲများ ဆောက်နေကြသည်။

လူ ခြောက်ယောက် ခုနှစ်ယောက်ခန့်မှာ မီးဖိုများဖိုကာ ချက်ရေးပြုတ်ရေးအတွက် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ တောင်ပေါ်ရွာများဆီလို့ အစားအစာ အရှာထွက်သွားခဲ့သော ကျော်ဂျီသည် အစားအစာ သယ်ယူလာနိုင်ခဲ့သည်မှာ သိသာနေသည်။ လူငါးဆယ်ခန့်မှာ သူတို့ကိုယ်များကို အင်အားကြီးများနှင့်ပတ်ကာ ဟိုတစ်ယောက် သည်တစ်ယောက် လှဲနေကြသည်။ နေ့လယ် နေ့ခင်း တစ်ရေးတစ်မော အိပ်နေကြခြင်းပေတည်း။ ကျန်လူစုမှာမူ ပျင်းရိငြီးငွေ့စွာဖြင့် ထိုင်၍ အချိန်ဖြုန်းနေကြသည်။

အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့ ပြန်ရောက်သွားသည့်အခါ ထိုင်နေသူများထဲမှ တစ်ဦးသည် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ထိုသူမှာ အမြဲတစေ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် ပျော်နေတတ်သော ရီယိုဂျာမြို့သား ကျော်ဂျီဖြစ်သည်။ မကြာခင်က ကျဆုံးသွားခဲ့ရသော ပက်ဘလို၏ နေရာတွင် အစားထိုးရန် စိတ်ကူးခြင်းခံထားရသူဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်တို့ ရာဇဝတ်သားတစ်ယောက် တွေ့လာတယ် ဗိုလ်ကြီး” ဟု ကျော်ဂျီက ခပ်ဖြည်းဖြည်းမျက်နှာပေးဖြင့် ပြောသည်။

“ဘယ်ရာဇဝတ်သားလဲ” ဟု အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့က မေးသည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ကျွန်တော်တို့ကို အတိုက်ခံရအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ကောင်ပေါ့ ဗိုလ်ကြီးရဲ့၊ အခု သူ ဒီကို ရောက်လာပြီလေ”

အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့သည် ကျော်ဂျီအား တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး ထိုင်နေသည့် လူစုထံ လျှောက်သွားသည်။

“ဒီကောင် ဝန်ခံပြီးပြီ ဗိုလ်ကြီးရဲ့” ဟု ဂျော်ဂျီက နောက်မှ အပြေး အလွှားလိုက်လာပြီး ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းတို့က ဘာပြုလို့ သူ့ကို ချက်ချင်းကြီးပေးပြီး မသတ်တာ လဲ” ဟု အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့က ဒေါသသံဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့...”

ဂျော်ဂျီ၏ စကားမဆုံးမီ အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့သည် အကျဉ်းသားအား ဝိုင်းပြီးထိုင်နေသည့် လူစုထဲသို့ ရောက်သွားသည်။

အကျဉ်းသားမှာ အိုင်ဆီဒို ဘော့တို ဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့အားကိုး နေရသော လှည်းကို ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီးကတည်းက ဆင်းရဲခြင်းနှင့် စတင်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ နှစ်နှစ်ကြာမျှ ဖြစ်ခဲ့သော စစ်ပွဲကြောင့် သူ့အား မာန်မာနတက်စေ ခဲ့သည့် သူပိုင်ပစ္စည်း အားလုံးသည် လက်ကျန်မရှိအောင်ပင် ပြောင်းသလင်းခါ သွားခဲ့၏။ တောင်တန်းများပေါ်မှ ဖြတ်သန်းချီတက်သွားခဲ့သော ဘွန်နက်၏ စစ်တပ်များက သူ့ယာမြေများအပေါ်မှ သီးနှံများကို ရစရာမရှိအောင် ဖျက်ဆီး ပစ်ခဲ့ကြ၏။ သူ မွေးထားသည့် တိရစ္ဆာန်များကို သိမ်းယူသွားခဲ့ကြ၏။ သူ၏ သီးနှံဂိုဒေါင်ကိုလည်း မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ကြ၏။ ယခုအချိန်တွင် ဘော့တို၏ အခြေအနေသည် ငတ်လုနီးပါး ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ သူ့ဘဝသည် တစ်ရွာတည်းသား ယာသမားများနှင့် လုံးဝခြားနားခြင်း မရှိတော့ပြီ။

သူ့အဝတ်များမှာ ပေရေညစ်ပတ်ကာ စုတ်ပြတ်နေကြသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်နေခြင်းသည် ပြောက်ကျားတပ်သားများ၏ လက်ချက်ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင် စရာရှိ၏။ သူ့လက်များနှင့် ခြေထောက်များကို ကြိုးများနှင့် ပူးချည်ထားသည်။ မျက်လုံးတစ်ဖက်မှာ လက်သီးဖြင့် အကော်ခံထားရသဖြင့် ဖူးရောင်ညိုမည်းပြီး ပိတ်နေသည်။

အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့ ရောက်လာသည်ကို မြင်လိုက်သည့်အခါ ဘော့တို သည် လဲနေရာမှ လူးလဲထကာ အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့၏ ခြေရင်းသို့ရောက် သည်အထိ လေးဘက်တွား၍ သွားသည်။ ခြေထောက်များကို အားပြု၍ ထထိုင် ရန် အားထုတ်သည်။ သို့သော်လည်း ခြေနှစ်ဖက်ကို ပူးချည်ထားသည့် ကြိုးက တင်းကျပ်လွန်းသဖြင့် မှောက်လျက် လဲကျသွားသည်။ ဘေးမှကြည့်နေသော ပြောက်ကျား တပ်သားများက တဝါးဝါးတဟားဟား အော်ရယ်ကြသည်။ တစ်ဦး က ထလာပြီး သူ့အင်္ကျီကော်လံများကို ဆုပ်ဆွဲကာ ဆွဲထူသည်။

“ကျုပ်ကို ကြိုးမပေးပါနဲ့ သခင်ကြီးရယ်” ဟု ဘော့တို က ပြောသည်။ သူ့ပါးနှစ်ဖက်တွင် မျက်ရည်များ စီးကျနေသည်။

“ကြိုးကတော့ ပေးရမှာပဲ” ဟု အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့ က ပြန်ပြောသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကို သနားတော်မူပါ၊ ကြိုးတော့မပေးပါနဲ့ သခင်ကြီးရယ်” ဟု ဘော့တို့ က ထပ်၍ ပြောပြန်သည်။

“ဒီလူ့အမှုမှာ သက်သေ အထောက်အထား ဘာရှိသလဲ” ဟု အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့ က ဂျော်ဂျီအား လှမ်းမေးသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်ကျော်လောက်က ဒီလူဟာ အချိန်မတော် ညကြီးမင်းကြီးမှာ အပြင်ကို ထွက်သွားပါတယ်၊ ပြင်သစ်တွေရဲ့ ကင်းစခန်းတွေဆီကို သွားတယ်လို့ ယူဆမယ်ဆိုရင် ယူဆနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဆီကို ပြင်သစ်တွေလာတဲ့လမ်းဟာ သူ သိုးကျောင်းနေတုန်းက အမြဲသုံးခဲ့တဲ့ လမ်းပါ၊ သူ့ရွာကို ပြန်ရောက်လာပြီး နှစ်ရက်ကြာတော့ သူ့အမေက ဟောဒီဟာနဲ့ အစားအစာ ထွက်ဝယ်ပါတယ်”

ဂျော်ဂျီက အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့၏ လက်သို့ ငွေဒင်္ဂါးတစ်ပြား လှမ်းပေးသည်။ အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့သည် ငွေဒင်္ဂါးပြားကို စေ့စပ် သေချာစွာကြည့်သည်။ ဆာရာဂျေဆာ ဒေါ်လာငွေဖြစ်၏။ ပြင်သစ်တို့သည် သူတို့ သိမ်းပိုက်ထားသည့် ခရိုင်နယ်မြေများအတွင်း၌ ဤငွေကို အသုံးပြုကြသည် မဟုတ်ပါလား။

“ပြီးတော့လည်း သူကိုယ်တိုင်က ဝန်ခံပါတယ်” ဟု ဂျော်ဂျီက ဆက်ပြောသည်။ “သူက သူ့မှာ အပြစ်ရှိပါတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြီးနေပါပြီ ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို အမှန်အတိုင်း မပြောရင် ကြိုးပေးသတ်မယ်လို့ လုပ်တော့မှ ဝန်ခံတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ သူ ပြောတာမှန်ပါတယ်” ဟု ဘော့တို့က ရှိုက်ကြီးတင် ငိုယိုပြီးပြောသည်။ သူသည် ကြောက်လွန်းအား ကြီးသဖြင့် အရူးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည်။ “ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကို ကြိုးပေးမသတ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကို ကြိုးပေးသတ်လိုက်ရင် ခင်ဗျားတို့ နှစ်နာသွားပါလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်ခင်ဗျားတို့ကို ဒါမျိုး တစ်ခုလုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ် ပြင်သစ်တွေကို ညပိုင်းမှာ တခြား လမ်းတစ်လမ်းကနေပြီး ခေါ်လာခဲ့ပါ့မယ်၊ ခင်ဗျားတို့က လမ်းတစ်နေရာက စောင့်ပြီး ဝိုင်းတိုက်ရင် နိုင်မှာပါ သခင်ကြီးရယ်”

ဘော့တို့၏ စကားသည် အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့အတွက် တစ်ခဏမျှတော့ သဘောကျစရာ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့စိတ်အာရုံတွင် နံနက်အရုဏ်တက် ဝေလီဝေလင်းအချိန် တိုက်ပွဲဖြစ်နေသည့် ရှုခင်းကို ထင်ယောင် မြင်ယောင်

ဖြစ်လာသည်။ မိမိတို့ တပ်ဖွဲ့က ရန်သူများအား ချုံခိုတိုက်ခိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မိမိတို့လက်ချက်ဖြင့် အတုံးအရုံးကျဆုံးနေကြသည့် ပြင်သစ်စစ်သား အလောင်းများ။

သို့သော်လည်း ပြောက်ကျားစစ် ဆင်နွဲနေရသည့် နှစ်နှစ်တာ ကာလ အတွင်း ကြိုတင်၍ စီမံချမှတ်ထားသော တိုက်ပွဲများသည် ဆိုးကျိုးများကိုလည်း ပေါ်ပေါက်လာစေနိုင်ဟူသော အချက်ကို သူနားလည်ထားသည်။ လောလော ဆယ်တွင် ဘော့တို၏ စကားသည် ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေသည်မှာ မှန်သော်လည်း တကယ်တမ်း စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါ နှစ်ဖက်ချွန် သစ္စာဖောက်များ၏ အလုပ် သည် မည်သည့်ဘက်၌ အခိုင်အမာ ရှိနေသည်ကို မည်သူကမှ အတိအကျ ပြောနိုင်သည်မဟုတ်။

ထို့ပြင်လည်း ယခုကိစ္စမှာ လက်တွေ့ ဆောင်ရွက်သည့်အခါ အခက်အခဲ များစွာ ရှိနေသည်။ ဘော့တို ဆိုသည့် လူအား ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့က ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်သွားသည် ဟူသော သတင်းကို ဤနယ်မြေအတွင်းရှိ လူတစ်ဝက်ခန့် က သိနေကြပြီ ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ထိုသတင်းကို ပြင်သစ်များက ကြားသိထား ပါမူ ဘော့တိုအား အသုံးပြုခြင်းသည် အန္တရာယ်များဖို့သာ ရှိနေသည်။ နောက်ဆုံး စဉ်းစားရမည့် အချက်တစ်ချက်မှာ အကယ်၍ ဘော့တိုအားပြင်သစ်တို့ ထံ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်သွားနိုင်သည့် အခွင့်အရေးကို ပေးလိုက်ပါက ပြင်သစ် တို့ထံ အပြီးအပိုင်ခိုလှုံပြီး မိမိတို့ထံ ပြန်မလာခဲ့သော် မည်သို့ ဆက်၍ လုပ်ကြံရ မည်နည်း။ မိမိတို့ဘက်မှ သူ့ကိုလည်း အကျိုးရှိအောင် မသုံးရ၊ ကြိုးပေးသတ်နိုင် သည့်အခွင့်အရေးကိုလည်း လက်လွတ်ဆုံးရှုံးရလိမ့်မည်။

ဘော့တို၏ အကြံပြုချက်သည် အဓိပ္ပာယ်မရှိဟု အယ်လ်ဘစ်လ် ဘာနီ တို့က ဆုံးဖြတ်သည်။ “မဖြစ်နိုင်ဘူး” ဟု ပြောကာ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့သွားပြီဖြစ်၍ ဘော့တိုသည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင် နေသည်။

“သူ့ကို ကြိုးပေးလိုက်” ဟု အယ်ဘစ်ဘစ်ဘာနီတို့က ဂျော်ဂျီအား ပြောသည်။

လိုလိုချင်ချင် ရှိလွန်းလှသော လက်ပေါင်းများစွာသည် ဘော့တိုအား ဝိုင်း၍ ချုပ်ကိုင်ကြသည်။ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်နေသော ဘော့တို အား သစ်ပင်တစ်ပင်ဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွားကြသည်။ လူငယ်တစ်ယောက်က သစ်ပင် ပေါ်သို့ တက်ကာ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းတွင် ကြိုးတစ်ချောင်းကို ချည်သည်။

ကွင်းလျှောလုပ်ထားသည့် ကြီးကွင်းသည် ဘော့တို၏ မျက်နှာရှေ့တွင် တွဲလောင်း ကျလျက်ရှိ၏။ ဘော့တို၏ မျက်လုံးအစုံသည် ကြီးကွင်းထဲမှ တစ်ဆင့် မိုးကောင်း ကင်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်မိသည်။

သူ့အတိတ်ဘဝသည် သူ့အာရုံတွင် ထင်ဟပ်လာသည်။ ငယ်စဉ် တောင်ကျေး ကလေးဘဝမှသည် မကြာသေးခင်က ကြုံခဲ့ရသည့် ကြောက်မက် ဖွယ်ရာများ၊ အများနှင့်ရော၍ လိုက်သွားပြီး ဗီရိုးမြို့၌ပါဝင် ဆင်နွဲ့ခဲ့ရသည့် တိုက်ပွဲ။ တောင်တန်းများအကြားမှ ဖြတ်၍ အမြောက်ကြီးကို သယ်ယူခဲ့ရသည့် အဖြစ်။ ထိုခဏမှာပင် သူ့ခေါင်းထဲသို့မျှော်လင့်ချက် အသစ်တစ်ခု ဝင်လာသည်။

“အမြောက်ကြီးရှိတယ်” ဟု ဘော့တိုနှုတ်မှ အော်သံထွက်လာသည်။
“အမြောက်ကြီး ဘယ်မှာထားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်”

အသံကို ကြားလိုက်ရသော အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့သည် ဖျတ်ခနဲ ရပ်ကာ လှည့်ကြည့်သည်။ လွန်ခဲ့သော နာရီဝက်ခန့်ကပင် သူ့အတွေးထဲသို့ အမြောက်ကိစ္စ ဝင်လာခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလော။ ထိုစဉ်က သူသည် သူတို့ အတွက် လိုအပ်နေသည့် အမြောက်ကို ဘယ်မှာသွား၍ ရှာရပါမည်နည်း ဟု တွေးခဲ့မိသေး၏။

ဘော့တို၏ ခြေနှစ်ဖက်သည် “အမြောက်ကြီး ရှိတယ်” ဟု အော်လိုက် ချိန်တွင် မြေကြီးမှ လွတ်ထွက်သွားသည်။ လည်ပင်း၌ စွပ်ထားသော ကြီးကွင်း သံသည် မသိမသာ တင်းကျပ်လာသည်။ ဤအခိုက်မှာပင် အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီ တို၏အချက်ပြမှုကြောင့် ဘော့တိုသည် မြေပြင်ပေါ်သို့ ပြန်ကျလာသည်။ တော်ပါ သေး၏။ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် စွပ်ထားသည့် ကြီးကွင်းက သူ့လည်ပင်းကို ချိုးမပစ်သေး။

“ခင်ဗျား စောစောက ဘာပြောလိုက်တာလဲ” ဟု အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီက မေးသည်။

ဘော့တိုသည် သူ့လည်ပင်း၌ အစ်နေသော ကြီးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တအား ဆွဲထားသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးထွက်နေကြသည်။ ဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေသူ တစ်ဦးက ကြီးကွင်းကို ဖြုတ်ပေးသည်။ ထိုအချိန်ထိ သူသည် အသက်ရှူ ကျပ်နေဆဲ။ သူ့ပါးစပ်မှ စကား စမပြောမီ အသက်ကို အားရပါးရ ရှူလိုက်ပြီး တံတွေးကို တစ်ချက်မျှ မျိုချလိုက်ရသည်။

“ကျုပ်တို့ အမြောက်ကြီးတစ်လက် မြှုပ်ထားတယ်” ဟု ဘော့တိုက ပြောသည်။ “အမြောက်က အကြီးကြီးပဲ၊ တအားကို ကြီးတယ်၊ ဖာသာ ပရိုင်ယက်တိုနဲ့ နေတုန်းက ကျုပ်တွေ့ခဲ့တာ၊ သခင်ကြီးတို့ ဒီဘက်ကို ရောက်

မလာခင်က ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ အခုအချိန်ထိ ဘယ်သူမှ မတွေ့သေးဘူးဆိုတာ သေချာပေါက် ပြောရဲတယ်။ အမြောက်ကြီးကို သွားမြှုပ်တဲ့လူတွေ အားလုံးမရှိကြ တော့ဘူး။ ကျုပ် တစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်တော့တယ်”

“ခင်ဗျားတို့ သွားမြှုပ်ထားတာ ဘယ်နေရာလဲ”

“တောင်တန်းတွေပေါ်မှာပါ။ ဒီကနေသွားရင် မိုင်တစ်ရာဝေးပါတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးနိုင်ပါတယ်”

“ဘယ်နားဆီမှာလဲ”

“လူဂိုကို သွားတဲ့လမ်းဘေးမှာပါ။ မွန်ဖော်တီရဲ့ တစ်ဖက်နှစ်ရွာကျော် ဆိုရင် ရောက်ပါတယ်။ အမြောက်က အကြီးကြီးပါ သခင်ကြီး”

“ဘယ်နေရာမှာ မြှုပ်ထားတာလဲ”

“ရွာအပြင်က ကျောက်တွင်းကြီး တစ်တွင်းထဲ မြှုပ်ထားတာပါ”

“ကျောက်တွင်းတွေ အများကြီးရှိသလား”

“မရှိဘူးလို့ ထင်တာပဲ သခင်ကြီးရဲ့။ သွားရင် အခက်အခဲကတော့ မရှိဘူးလို့”

ဘော့တို့သည် သူစကားကို အဆုံးမသတ်ခင် သူ့ထောင်ချောက်ကို မြင်သည်။ “ကျုပ်ကိုတော့ အသက်ချမ်းသာပေးပါ သခင်ကြီးရယ်” ဟု အော်ကြီး ဟစ်ကျယ် အသနားခံသည်။

“အမြောက်ကြီး အရှာသွားတဲ့အခါ ကျုပ်ကိုခေါ်သွားပါ။ ဟိုကျလို့ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း မဟုတ်ရင် ကျုပ်ကို ကြိုးပေးသတ်လို့ ရပါတယ်။ တကယ် ပါ။ ကျုပ်ပြောတာတွေဟာ အားလုံး အမှန်တွေပါ”

“ခင်ဗျားမှာ တခြား ဘာပြောစရာရှိသေးသလဲ”

အကယ်၍သာ အခုလိုအချိန်တွင် တီထွင်လုပ်ကြံပြီး ပြောတတ် ဆိုတတ် သော အလေ့အထသာရှိနေပါမူ ဘော့တို့၏ အသက်သည် လွတ်မြောက်စရာ လမ်းရှိနိုင်သည်။ နောက်ထပ်သူ့မှာ ပြောစရာ ပြစရာတွေ ရှိနိုင်သည်။ သူ့ အသက်ကို ချမ်းသာမေးမည်ဆိုပါက အလဲလှယ်လုပ်မည် စသည်...စသည်ဖြင့် ပြောနိုင်မည်ဆိုပါက သူ၏ဒုက္ခဆင်းရဲများနှင့် ပြည့်နေသော ဘဝသည် ဆက် လက် တည်တံ့သွားနိုင်စရာရှိ၏။

သို့သော်လည်း ဘော့တို့တွင် ယင်းကဲ့သို့ လုပ်ကြံဖန်တီးနိုင်သော အစွမ်း က မရှိ။ သူသည် အတန်ကြာမျှ ငိုငံ၍ စဉ်းစား ကြံဆနေသေးသည်။ အယ်လ် ဘစ်လ်ဘာနီတို့ကလည်း သူ့ထံမှ ဘာသတင်းထပ်ရဦးမလဲ ဟူသော မျှော်လင့်

ချက်ဖြင့် စောင့်ကြည့်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့သည် ဘော့တိုထံမှ အဖိုးတန်သတင်း တစ်ခုမှ ရစရာမရှိတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူသည် ကြိုးကိုင်ထားဆဲဖြစ်သော သူ့လူများအား လှမ်းခေါ်သည်။ “သူ့ကို ကိစ္စတုံးလိုက်တော့” ဟု အမိန့်ပေးသည်။

ဘော့တိုသည် လူ့လောကတွင် အသက်နှင့်ကိုယ်မြဲနေဖို့ ငါးမိနစ်သာလျှင် အချိန်ရခဲ့၏။ ထိုငါးမိနစ်သည် ယခုအချိန်တွင် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့လေပြီ။

ကြိုးပေးသူများ၏ အနီးမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သော အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့ ကတော့ သူ့လုပ်ရပ်အပေါ်တွင် များစွာကျေနပ်အားရသည်။ တကယ့်တော့လည်း သူသည် ရက်စက်မှုတွင် သရဖူဆောင်းသူဟု နာမည်ကျော်ကြားနေသူဖြစ်၏။ ယခုကိစ္စတွင် သူ့အခုလို လုပ်လိုက်သည့်အတွက် သူ့နောက်လိုက်များ၏ အထင် အမြင်ကြီးမှု ခံရလိမ့်မည်ဟု သူ မျှော်လင့်ထားသည်။ သူ့အနေဖြင့် ဘော့တိုလို လူ့အတစ်ယောက်ထံမှ သတင်းအသေးစိတ်ကို မရ ရအောင် ညှစ်ထုတ်ရယူခဲ့ပြီးမှ ကြိုးပေးလိုက်နိုင်ခြင်းသည် သူ့ကိုယ်သူ လူတော်တစ်ယောက်ဟု ထင်စရာဖြစ် နေသည် မဟုတ်ပါလော။

အခုဆိုလျှင် ဘော့တိုပြောပြသွားသည့် အမြောက်ကြီးကို ရှာဖွေခက်ခဲစရာ အကြောင်းမရှိ။ လူဂိုသို့ သွားရာ လမ်းပေါ်ရှိ မွန်ဖော်တီ၏ အခြားတစ်ဖက်ရွာ နှစ်ရွာ အလွန်မှ ကျောက်တွင်းထဲ၌ ရှိနေသည်ဟု သိထားခဲ့ရပြီ။ ပြီးတော့ ထို သတင်းကိုပေးသွားသည့် လူမှာလည်း သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ သတင်းပေးသူမပါဘဲ နှင့်လည်း ဘာအခက်အခဲမှ ရင်ဆိုင်စရာမလို။

အကယ်၍ သတင်းပေးသူ အသက်ရှင်နေပါမူ ပြောက်ကျားတပ် တစ်တပ် ၏ လက်ထဲတွင် အမြောက်ကြီးတစ်လက်ရှိနေသည် ဟူသော သတင်းသည် ပြင်သစ်စစ်တပ်ထံ ရောက်သွားကောင်း ရောက်သွားလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ တွေးမိသောအခါ ဤကိစ္စတွင် သူ့နောက်လိုက်များထံမှလည်း သံစွာဖောက်များ ရှိလာနိုင်သည်ဟု စဉ်းစားမိသည်။ သူ့လက်တစ်ဖက်သည် ခါးပေါ်မှ ပစ္စုတိုကို အုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိသည်။ သို့သော်လည်း လောလောဆယ် လူတစ်ယောက် အား ကြိုးပေးသတ်လိုက်ခြင်းသည် သူ့လူများအတွက် ဆင်ခြင်စရာတစ်ခုတော့ ဖြစ်သွားလိမ့်မည်မှာ မလွဲ။

အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့၏ စိတ်သည် အမြောက်ကြီးကို ဘယ်လိုရအောင် ယူရမလဲ ဟူသော အတွေးဖြင့် အလုပ်များလျက်ရှိ၏။ အထူးသဖြင့် အားနည်း ချက်နှင့် ဟာကွက်များ မရှိအောင် စီစဉ်ဆောင်ရွက်မှ ဖြစ်မည်ဟုလည်း သူ တွေးသည်။ အခုအချိန်တွင် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာသည် ကျဆင်းလျက်ရှိ၏။ အကယ်

၍ အမြောက်ကြီးကိုသာ သူရအောင်ယူနိုင်ပါက သူဂုဏ်သိက္ခာသည် တက်လာ လိမ့်မည်မှာ မလွဲ။

ထို့ပြင်လည်း သူသည် မျိုးချစ်စိတ် ကြီးမားသူဖြစ်၏။ စပိန်လူမျိုး ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ စပိန်နိုင်ငံတွင်းသို့ အတင်းအဓမ္မ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာ သည့် ပြင်သစ်တို့အပေါ် အလွန်မုန်းတီး ရွံရှာသည်။ ပြင်သစ်တို့ ဖမ်းဆီးသွား သည့် မိမိတို့ ဘုရင်အား ပြန်၍ နန်းတင်လိုသည်။ ပြီးတော့ မိမိနိုင်ငံအား ကသောင်းကနင်းဖြစ်အောင်၊ မိမိတို့လူမျိုးများအား ဆင်းရဲဒုက္ခများနှင့် ကြုံတွေ့ ရအောင် ပြုလုပ်ခဲ့သည့် ရန်သူများအား လက်စားချေလို၏။ စပိန်မာန်မာန်နှင့် စပိန်မျိုးချစ်စိတ်သည် မိမိ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းကာကွယ်လိုစိတ်နှင့် ပေါင်းစပ်လျက်ရှိသည်။ ဤအတွက်ကြောင့်လည်း အယ်လ်ဘတ်လ်ဘာနီတို့၏ စိတ်အားထက်သန်မှုသည် အဆမတန် ကြီးမားပြင်းထန်လျက်ရှိလေသည်။

အယ်လ်ဘတ်လ်ဘာနီတို့သည် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချက်ချင်းပင် ချလိုက် သည်။ သူသည် ဂျော်ဂျီအား လှမ်းခေါ်သည်။

“အားလုံးကို ခေါ်လိုက်” ဟု သူက သံပြတ်နှင့် အမိန့်ပေးသည်။ “ငါတို့ ဆယ်မိနစ်အတွင်း ချီတက်ကြရမယ်”

ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့အဖို့ ဤမျှလောက်သော စကားသည် လိုအပ် သောအမိန့်ပင် ဖြစ်၏။ သူတို့အနေဖြင့် အမိန့်ရလျှင် ရချင်း ရှိသမျှပစ္စည်းများ နှင့် ချီတက်ကြရန်သာ ရှိသည်။ သူတို့၏ ခေါင်းဆောင်များက သူတို့အား အသေးစိတ် ရှင်းပြနေစရာ မလို။

(၄)

အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့၏ ကင်တာဘရီယန် ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ ချီတက် ရမည့် ခရီးလမ်းများသည် ရှုပ်ထွေးရုံမျှမက ခက်ခဲလှချေသည်။ အဓိကျသော တောင်ကြားလမ်း အများအပြားမှာ အက်စ်တူရီးယားနယ်ထဲ၌တချို့၊ ဂယ်လီစီယာ နယ်ထဲ၌ တချို့ ရှိနေကြ၏။ ယင်း တောင်ကြားလမ်းများသည် အများအားဖြင့် ပြင်သစ်တပ်များ တပ်စွဲထားရာ နေရာများ ဖြစ်လေသည်။

သို့တစေလည်း ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင် အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့ သည် မြေပုံကိုမသုံးဘဲနှင့် ပြင်သစ်တပ်များအား ရှောင်ကွင်းသွားနိုင်သည့်လမ်း များကို ကျေကျေညက်ညက်ကြီး သိထားသူဖြစ်သည်။ ပြောက်ကျားစစ်ဆင်ရေး လုပ်ငန်းကို နှစ်နှစ်တာမျှ ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်ခဲ့ဖူးသည့် အားလျော်စွာ သူသည် ပြည်နယ်တွင်းရှိ တောင်တိုင်းမှ တောင်ပေါ်လမ်းများကို ကောင်းစွာသိနေသည်။ “အခုရာသီဆိုလျှင် ဘယ်တောင်ကြား၌ ဆီနှင်းများ ပိတ်ဆိုနေလိမ့်မည်။ ဘယ် အရာ ဘယ်နေရာရှိ ဘယ် ချောင်း ဘယ် မြစ်များကတော့ ရေတက်နေပြီ ဖြစ်၍ ဖြတ်ကူး၍မရနိုင်တော့” စသည်များကို အတိအကျသိနေသူ ဖြစ်၏။

ယင်းဗဟုသုတသည် အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့၏ ထူးခြားသော အရည် အချင်းများ ဖြစ်သည်။ ယင်း အရည်အချင်းကြောင့်လည်း ပြင်သစ်များအား သွားရောက်တိုက်ခိုက်သည့်အခါတိုင်း အပြန်ခရီးတွင် ပြင်သစ်တို့၏ လိုက်လံ တိုက်ခိုက်မှုများမှ လွတ်မြောက်အောင် ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့သည်က များခြင်း ဖြစ်ပေ သည်။

ယခု ချီတက်နေစဉ်အတွင်း တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူစိတ်သည် “အဆင်မှ ပြေပါ့မလား” ဟူသော သံသယဖြင့် လေးလံနေတတ်သည်။ အကယ်၍သာ ဤပွဲသည် “တောဘဲပစ်သည့် ပွဲတစ်ပွဲ” လို ဖြစ်သွားခဲ့မည်ဆိုပါမူ သူ့လူများ

ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်တော့မည် မဟုတ်။ အားလုံးသည် စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ဖြစ်ကာ ထင်ရာစိုင်းကြမည်ကို စိုးရိမ်ရ၏။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အနေနှင့်ကတော့ ဖြစ်လာသမျှကို ရင်ဆိုင်ရတော့မည်သာ ဖြစ်၏။

သူ့အနေဖြင့် နောက်လိုက်ငယ်သားများ၏ ထကြွပုန်ကန်မှုများကို ယခင် ကလည်း မကြာခဏ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရဖူး၏။ ယခုခရီးတွင်လည်း ဤအဖြစ်မျိုး မပေါ်ပေါက်ဟု မည်သူမှ မပြောနိုင်။ သို့သော်လည်း ထိုအရေးအခင်းမျိုးအတွက် တော့ သိပ်ပြီး ပူပန်ခြင်း မဖြစ်။ အကယ်၍ ပေါ်ပေါက်လာပါကလည်း ယခင် သူ လုပ်နေကျအတိုင်း ကျည်ဆန်အပြည့်ထည့်ထားသည့် သူ့ပစ္စည်းများကိုသာ အသုံးပြုရလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

အကယ်၍ သူ့အနေဖြင့် အမြောက်ကြီးကို ရလိုသည် ဆိုပါမူ ယခု သူ့အသုံးပြုနေသည့် နည်းလမ်းမှတစ်ပါး အခြားလုပ်စရာနည်းလမ်း မရှိ။ အကယ်၍သာ အခြားသော ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့များသည် အမြောက်ကြီးရှိသော နေရာကို သူ့သိသလိုသာ ခြေခြေမြစ်မြစ်သိသွားကြပါမူ ချက်ချင်းသွား၍ သယ် ယူကြလိမ့်မည်မှာ မလွဲပေ။

အကယ်၍ ယခုကိစ္စတွင် သူ့လူများအားမခေါ်ဘဲ သူတစ်ယောက်တည်း ထွက်လာမည်ဆိုပါက သူ့အနေဖြင့် သွားရလာရသည့် အခက်အခဲတစ်ခုတည်း ကိုသာ ရင်ဆိုင်ရမည်မဟုတ်။ သူ မရှိခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ သူ့လူများက သူ့အား သစ္စာဖောက်ကာ ခေါင်းဆောင်သစ်တစ်ဦး ရွေးချယ်တင်မြှောက်ကြမည့် အရေးအခင်းနှင့်ပါ ကြုံရဖို့ရှိနေ၏။ သို့ဖြစ်၍လည်း ယခုကိစ္စတွင် သူ့အဖွဲ့ကိုပါ ခေါ်၍ ထွက်လာခဲ့ခြင်းသည် သူ့အဖို့အကောင်းဆုံးဟု တွက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့နောက်လိုက်များသည် စားလိုက်အိပ်လိုက်လုပ်၍ နေလာခဲ့ကြသည်မှာ အချိန် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၍ အားလုံး အဆီတိုးကာ လူပျင်းတွေ ဖြစ်နေကြပြီး အခုလို မိုင် ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာသော ခရီးတစ်ခုကို တပင်တပန်း ချီတက်လိုက်ရမည် ဆိုပါက များစွာ သွက်လက်ပေါ့ပါးလာဖို့ရှိသည် မဟုတ်ပါလော။

ဤသို့ဖြင့် အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့၏ ပြောက်ကျားအဖွဲ့သည် မိုလီနော့စ် ရွာသို့ ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့သည်။ ရွာသူရွာသားများအဖို့ကတော့ တောင်တန်းကြီး ပေါ်မှ ဆင်းလာသော ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ ရွာထဲသို့ ဖြုန်းခနဲ ဝင်ရောက် လာခြင်းသည် အသစ်အဆန်းတစ်ခု မဟုတ်ပေ။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်၍ ရိုးနေပြီ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပြင်သစ်တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရောက်လာခြင်းနှင့် စာလျှင် ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ ရောက်လာခြင်းက သူတို့အတွက် အများကြီး သက်သာရဖွယ်ရှိသည်ဟု ယူဆနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့သည် ပြောက်ကျားအဖွဲ့များ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အတိုင်း ကျေးရွာအကြီးအကဲ ဥက္ကဋ္ဌ၏အိမ်ကို သူ့အတွက် သိမ်းလိုက်သည်။ သူ့တပည့်များကိုမူ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ပတ်ပတ်လည်၌ရှိနေကြသည့် ကျောက် တုံးကြီးများဖြင့် ဆောက်ထားသော အိမ်များတွင် ခွဲဝေနေရာချထားပေးလိုက် သည်။ ဤသို့ဖြင့် အိမ်တိုင်းတွင် အစားအစာကျွေးရမည့် လူပို တစ်ဦးနှစ်ဦး တိုးလာသည်။ ထိုလူပိုများအတွက် နေရာထိုင်ခင်းပေးရသည်။ သူတို့ ဝတ်လာ သည့် အဝတ်အစားများမှာ အစုတ်အပြဲတွေချည်းဖြစ်သဖြင့် လဲဖို့ဖယ်ဖို့ ပေးသည်။

ဆိုးသည်ကား ပြောက်ကျားတပ်များသည် သတင်းမကြား ဘာမကြားနှင့် ဗြဲနန်းစားကြီး ရောက်လာတတ်ကြခြင်းဖြစ်၏။ စနစ်တကျဖွဲ့စည်းသော စပိန်တပ် များ (သို့မဟုတ်) ပြင်သစ်တပ်များလာလျှင် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ကြို၍ သိကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရွာသားများသည် သူတို့ပိုင် ပစ္စည်းများကို လုံခြုံအောင် ဝှက်ဖို့ အချိန်ရကြသည်။ ပြီးတော့ သူတို့ပိုင် သိုးများ၊ နွားများနှင့် မြင်းများကို အချိန်မီ တောင်တန်းပေါ်သို့သွား၍ ပို့နိုင်ကြရုံမျှမက တပ်တွေရောက် လာချိန်ကျတော့ အလွန်ဆင်းရဲလေဟန်လည်း ဆောင်လို့ရသည်။

အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့သည် သူ့လူများအား တစ်နေ့လုံးအနားယူရန် ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ သူ့လူများကလည်း အိမ်ရှင်များက မသဒ္ဒါရေ သဒ္ဒါရေဖြင့် ကျွေးမွေးသမျှကို တဝတပြီ စားသောက်ကာ ဇိမ်နှင့် အနားယူကြသည်။ သူ ကိုယ်တိုင်ကျတော့ ဂျော်ဂျီနှင့်အတူ သက်တော်စောင့် တပ်သားနှစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ ရွာဥက္ကဋ္ဌကို လမ်းပြအဖြစ်ထားကာ ကျောက်တူးစခန်းသို့ သွားသည်။

ကျောက်တူးစခန်းကို မြင်ရုံမျှဖြင့် အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့သည် လီယွန် နယ်စပ်ရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်၌ လည်းပင် ကြိုးကွင်း အစွပ်ခဲရပြီး သေသွားခဲ့သူ၏ စကားသည် မှန်လိမ့်မည်ဟု တွက်မိသည်။ ကျောက်တူးထား၍ ချိုင့်ဝှမ်းကြီး ဖြစ်နေသော နေရာသည် လမ်းမကြီးနှင့် တစ်ပြေးတစ်ညီတည်း ဖြစ်နေသော လွန်မတ်စောက်သည့် ကျောက်နံရံကြီးသုံးခုခန်းရံထားသည်ကို တွေ့ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

ဤအနေအထားအတိုင်း ဆိုပါက ဖြစ်နိုင်မည့် အလားအလာ အများကြီး ရှိသည်ဟု သူတွေ့သည်။ သူ ရောက်သွားသည့် အခါတွင်လည်း ချိုင့်ဝှမ်း အလယ်တည့်တည့်၌ ကျောက်တုံးပုံကြီး တစ်ပုံကို တွေ့ရသည်။ ပုံထားခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ ကျောက်တုံး ကျောက်တုံးများကြားမှ မြက်ပင်များ ထိုးထိုးထောင် ထောင် ထွက်နေသည်ကို မြင်ရ၏။

ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် အယ်လ်ဘစ်လ် ဘာနီတို့သည် ကျောက်ပုံပေါ်မှ ကျောက်တုံးနှစ်တုံး သုံးတုံးကို သူကိုယ်တိုင်ယူ၍ ဘေးသို့ ဖယ်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက်တော့ သူ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို သတိရကာ ဆက်မလုပ်တော့ဘဲ ရပ်ထားသည်။

“ကျောက်ခဲတွေကို ဖယ်ပစ်ကြစမ်း” ဟု သူ့နောက်လိုက်များကို အမိန့် ပေးကာ သူကိုယ်တိုင်ကတော့ ကျောက်တုံးပုံကြီးကို ကျောခိုင်းကာ ထွက်လာ ခဲ့သည်။

ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားလေဟန်ဖြင့် ရပ်နေသော်လည်း သူ့နားတွေ ကတော့ သူ့တပည့် ရှော်ဂျီနှင့် တပ်သားနှစ်ဦးတို့၏ ကျောက်တုံးများ ဖယ်ရှား နေသံကို ကြားနေရသည်။ ထို့နောက် ရှော်ဂျီတို့လူစု၏ ဝမ်းသာအားရ အော်သံ များ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဖျတ်ခနဲလှည့်ပြီး သူ့လူများထံ ပြေးသွားသည်။ ထိုနေရာ၌ အမြောက်ကြီး ရှိနေသည်ကို မြင်ရ၏။ အမြောက်ကြီး၏ ပြောင်းဝ သည် ကျောက်တုံးများပေါ်တွင် မေးတင်လျက်ရှိသည်။ သူ့တပည့်သုံးယောက် သည် အမြောက်တင် လှည်းပတ်ပတ်လည်မှ ကျောက်ခဲများကို ယက်၍ ဖယ်နေ ကြသည်။

အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့သည် အမြောက်ကြီးကို သေသေချာချာ လှည့်ပတ် ကြည့်သည်။ အချို့နေရာများတွင် အစိုပြန်ကာ ရေညှိများတက်နေသည်။ သို့သော် လည်း အမြောက်ကြီးမှာ သံအမြောက်မဟုတ်၊ ကြေးဖြင့်သွန်းလုပ်ထားသည့် ကြေးအမြောက်ကြီးဖြစ်၏။ ကြေးဆိုသည်မှာ ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည် အထိ မပျက်မစီးဘဲ ခံနိုင်ရည်ရှိသည်။ သံ သာဆိုလျှင် သံချေးများတက်ကာ ပျားလပို့တစ်ခုလို အပေါက်တွေ ဗရပွနှင့် သုံးမရအောင် ဖြစ်သွားမည်ဖြစ်၏။

အမြောက်ကြီးတွင် တပ်ဆင်ထားသည့် သံထည်ပစ္စည်းများမူ ချွတ်ယွင်း နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ ဝက်အူများ၊ သံခေါက်တိုင်များနှင့် လှည်းဘီးခွေများသည် သံချေးများ အထပ်ထပ်တက်ကာ ချောင်သည့်နေရာ ချောင်၍ ပြုတ်သည့်နေရာက ပြုတ်နေကြသည်။ အမြောက်တင်လှည်းကို ပြုလုပ်ထားသည့် ဝက်သစ်ချသားနှင့် သစ်ငယ်သားများသည် အလွန်မာကျောပြီး ရာသီဥတုဒဏ်ကို ကြံကြံခံနိုင်သော သစ်သားဖြစ်၏။ ထိုသစ်များသည်ပင်လျှင် ရေညှိများတက်ကာ အစိမ်းရောင် လွှမ်းနေကြပြီ။ သို့သော်လည်း အမြောက်ကြီးကတော့ နဂိုအတိုင်း ခြေရာလက်ရာ မပျက်သေး။ သူသည် အမြောက်ပြောင်းကြီးကို ဝမ်းသာအားရ ကိုင်တွယ်ပွတ်

သပ်နေမိသည်။ ပြောင်းဝအတွင်းဘက် ပတ်ပတ်လည်၌ ကပ်နေသော ဖုန်များ ကိုပင် လက်ချောင်းများနှင့် သပ်လိုက်မိ၏။

အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့သည် ချက်ချင်းပင် ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌဘက်လှည့်၏ ရွာထဲမှ လက်သမားနှင့် ပန်းပဲဆရာများကို သွားခေါ်ပေးရမည်ဟု အမိန့်ပေးသည်။ ဥက္ကဋ္ဌက သူ့ရွာထဲ၌ ကျွမ်းကျင်သူ မရှိကြောင်း ဂယ်လီရီ ဘာသာစကားဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့က ဥက္ကဋ္ဌ ရှင်းလင်းတင်ပြနေသည်ကို နားမထောင်၊ “ရှိတဲ့လူခေါ်ခဲ” ဟု အမိန့်ထပ်ပေးသည်။ နောက်တစ်နာရီခန့် အကြာတွင် ဥက္ကဋ္ဌသည် ပန်းပဲဆရာတစ်ယောက်ရှိသည်ဟု သတင်းထွက်နေသည့် တောင်ပေါ်ရွာ တစ်ရွာဆီသို့ ရော်ဂျီနှင့်အတူ တပ်သားခြောက်ဦးကို အမိပြုကာ ခရီးထွက်သွားရသည်။ အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့ကတော့ သူ့တပ်ဖွဲ့ထဲမှာ လက်နက်ပြင်တတ်သူ တပ်သားနှစ်ဦးနှင့် ရွာသားတချို့ကို ခေါ်၍ အမြောက်ကြီး နှင့်အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူ့တပ်သား လက်နက်ပြင် ဆရာမှာ အေရာဂွန်နယ် ဘက်မှ မျက်စိလည်လမ်မှားပြီး သူ့တပ်ထဲရောက်လာသူ ဖြစ်၏။

လက်နက်ပြင် တပ်သားသည် အမြောက်နှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမှသိသူ မဟုတ်။ ဘစ်လ်ဘာနီတို့ ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဘာတစ်ခုမှ နားလည်သည်မဟုတ်။ သို့သော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် တောင်ပေါ်စစ်ပွဲများတွင် နှစ်နှစ်ကြာ မျှ တိုက်ခိုက်ဖူးသဖြင့် အတွေ့အကြုံ ရှိသည်။ လက်တွေ့ ဖြတ်ထိုးဉာဏ် ကောင်းသည်။ ပစ္စည်းတစ်ခုကို တွေ့လျှင် ပြင်ဆင်ချင်တတ်သော ဉာဉ်ရှိရုံမျှမက ပြင်တတ်ဆင်တတ်သော အစွမ်းအစလည်း ရှိကြသည်။

အမှန်တော့ သူတို့လူစုသည် နောက်က ရန်သူလိုက်လာ၍ အပူတပြင်း ဆုတ်ခွာ ထွက်ပြေးကြရသည့်အခါ မည်သို့သော် အခက်အခဲ အဟန့်အတားကို မဆို မရ ရအောင် ကျော်လွှားနိုင်သူများ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရေခဲပြင် ကြီးများပေါ်၌ အအက်အကွဲကြီးများ ဖြစ်နေသည်နှင့် ကြုံကြုံကပ်တတ်၏။ ထို အခါမျိုးတွင်လည်း ပစ္စည်းအပြည့် တင်ထားသော ဝန်တင်လားများနှင့်အတူ ရေခဲချောက်ကမ်းပါးများကို မဖြစ်မနေ ကျော်လွှားသွားတတ်ကြသည်။ ဤသို့ သော လူများအဖို့ အလေးချိန်သုံးတန်လေးသော အမြောက်တစ်လက်ကို သယ် ယူဖို့ကိစ္စမှာ ခက်ခဲစရာ အကြောင်းမရှိ။

အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့သည် သူ့လူများနှင့် ရွာသားတစ်စုကို ဦးစီးကာ အမြောက်ကြီးအနီးတွင် အလုပ်များလျက်ရှိသည်။ လက်နက်ပြင်တပ်သားသည် အမြောက်ကြီးကို ဆွဲယူနိုင်ရေးအတွက် ကိရိယာတစ်ခု တီထွင်ပြုလုပ်ရန် စိတ်ကူး

စိစဉ်လျက်ရှိသည်။ လက်သမားဆရာကတော့ အမြောက်ကင်လှည်း၏ အခြေ အနေကိုကြည့်ရှု စစ်ဆေးလျက် ရှိသည်။ လှည်း၏ အလျား၊ အနံ၊ အမြင့် လုံးပတ် စသည်များကို တိုင်းထွာနေသည်။ စာမတတ်သူ တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် စနစ်တကျတိုင်းထွာတတ်သူ မဟုတ်။ သူ့အတွေ့အကြုံအရ မျက်မှန်းလက်မှန်း နှင့် တိုင်းထွာပြီး ထစ်ရာများပေး၍ မှတ်သားနေခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ရွာတွင် သူ တစ်သက်လုံး လုပ်လာခဲ့သည့် နည်းစနစ်အတိုင်း အမှန်းအဆနှင့် လုပ်နေခြင်းဖြစ် သည်။

ကျော်ဂျီတို့အဖွဲ့ ပန်းပဲဆရာ တစ်ယောက်နှင့် လက်သမားဆရာ တစ် ယောက် ခေါ်ပြီး ပြန်ရောက်လာချိန်တွင် အမြောက်ကြီးကို ဆွဲတင်ရန် အစီအစဉ် ပြီးစီးနေလေပြီ။ ကျော်ဂျီသည် သူ့ရောက်သွားသည့်ရွာမှ ပန်းပဲဆရာနှင့်လက်သမား ဆရာတို့အား အတင်းအဓမ္မ ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့နှင့် သူတို့မိသားစု များ စိတ်သက်သာရာ ရစေရန်အတွက် အလုပ်က တစ်ပတ်ခန့်မျှသာ ကြာမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောခဲ့သည်။

ကျော်ဂျီသည် လက်သမားတစ်ယောက် အကူအညီဖြင့် ဝက်သစ်ချသစ် ကို ရွေးသည်။ အမှန်တော့ သူသည် သစ်နှင့်ပတ်သက်၍ နံကန်းတစ်လုံးမှ သိသူမဟုတ်။ သို့သော်လည်း သူဝသီအတိုင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း မျက်နှာပေးဖြင့် အကောင်းဆုံးသစ်ကို သူ ရွေးနိုင်သည်ဟု အခိုင်အမာကြွားနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

အမြောက်ကြီးကို ကြိုးများဖြင့်သိုင်းချည်ကာ လူဆယ့်နှစ်ဦးက စက်သီး ဖြင့် မတင်ကြသည်။ အမြောက်ကြီးသည် လှည်းပျက်ကြီးပေါ်တွင် ‘လည်’ လျက်ရှိသည်။ အမြောက်ကြီးအောက်မှ လှည်းပျက်ကို ဆွဲထုတ်သူက ထုတ်ပစ် လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက်အပေါ်သို့ တက်နေသော အမြောက်ကြီးအား မြေကြီး ပေါ်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း သတိကြီးစွာထား၍ ချကြသည်။ အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့ သည် ဘေးမှ ရပ်ကြည့်ကာ ပေါ့တီးပေါ့ဆ မလုပ်ကြရန် အော်ဟစ် အမိန့်ပေး လျက် ရှိသည်။ အကယ်၍ အမြောက်ကြီးကိုသာ ထိခိုက်မိ၍ ပျက်စီး ချွတ်ယွင်း သွားပါက သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်ခံရမည်ဟုလည်း သတိပေးလျက်ရှိသည်။ မြေကြီးပေါ်သို့ အမြောက်ကြီး ရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အယ်လ်ဘစ်လ် ဘာနီတို့၏ အာရုံသည် အခြား တစ်ခုပေါ်သို့ ပြောင်းသွားသည်။ ပန်းပဲဆရာများ နှင့် လက်သမားဆရာများကို ခေါ်ကာ အမြောက်တင်လှည်းသစ် တစ်စီး အမြန် ဆုံး ဆောက်လုပ်ကြရမည်ဟု ညွှန်ကြားသည်။

အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့သည် အမြောက်ကြီးကိုသာ ကြည့်ကာ များစွာ

စိတ်လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ခန့်က ဤအမြောက်ကြီးကိုစတင် တွေ့ရှိခဲ့သော ဘုန်းတော်ကြီး ဖာသာပရိုင်ယက်တို ထက်ပင် အဆပေါင်းများစွာ ပို၍ စိတ်လှုပ်ရှားနေခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် အမြောက်ကြီးကို သူ သယ်ယူသွားနိုင် မည် ဆိုပါက ဤပြည်နယ်အတွင်းရှိ ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့များကြားတွင် သူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာသည် တိုးတက်မြင့်မားလာဖို့ရှိသည်။ ထို့ပြင်လည်း သူ့အတွက် များစွာ အကျိုးပြုနိုင်မည့် အလားအလာ တစ်ခုလည်း ရှိသေး၏။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်၊ ဤပြည်နယ် လွင်ပြင်များတစ်လျှောက်ရှိ ပြင်သစ် ခံတပ်များကို ဤ အမြောက်ကြီးနှင့်သာ လိုက်လံ တိုက်ခိုက်နိုင်မည်ဆိုပါက အသာစီးရဖို့ ရှိနေသည်။ ဆယ့်ရှစ်ပေါင်ဒါ အမြောက်တစ်လက်၏ စွမ်းအားသည် သေးငယ် သည် မဟုတ်။ မည်သည့် ခံတပ်မဆို ဤအမြောက်ကြီးလက်ချက်ဖြင့် စိစိ ညက်ညက် ကြေသွားဖို့သာရှိသည်ဟု သူတွက်မိသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ရွာထဲတွင် တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်းနီးပါးမျှ တူထုသံများ ကြားလာရသည်။ သစ်သားဘီးကြီး နှစ်ဘီးတွင် တပ်ဆင်ရမည့် သံခွေကြီးများ လုပ်ရသည်မှာ သက်သာလှသည် မဟုတ်။ သံထည်များကို ပန်းပဲဖိုထဲထည့်၍ အပူပေးလိုက်၊ ပေပေါ်တင်၍ ထုလိုက်ရိုက်လိုက်၊ လှည်းဦးတွင် အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်အောင် တပ်ကြည့်လိုက်၊ မတော်လျှင်ပြန်၍ မီးပေးလိုက်၊ ပြန်ထုလိုက်နှင့် ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကြရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပန်းပဲဆရာများအနေဖြင့် အမြောက်တင် လှည်းအတွက် လိုအပ်သည့် ဝက်အူများ၊ စို့များ ပြုလုပ်ရသည်မှာလည်း မလွယ်။ အတိုင်းအထွာမှားလျှင် မှားသလို ထပ်ကာတလဲလဲ လုပ်ကြရသည်။ အထူးသဖြင့် ဝက်အူများမှာ အရစ် များဖော်၍ လုပ်ကြရခြင်းဖြစ်ရာ အရစ်ဖော်ပုံ မှားလျှင် ချက်ချင်းပင် ပြန်၍ တိုင်းထွာပြီး အသစ်လုပ်ကြပြန်သည်။ လှည်းဘီးများအတွက် ဝင်ရိုးလုပ်ရသည် မှာမူ သိပ်ပြီး ခက်ခဲခြင်း မရှိ။ ဂယ်လ်စီယံလူမျိုးစု ပန်းပဲဆရာသည် လှည်းဝင် ရိုးပေါင်း အများအပြားကို လုပ်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်၍ အတွေ့အကြုံများလှပြီး မဟုတ်ပါ လား။

ဘေးမှကြည့်နေသော အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့သည် ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ် ကိုင်နေရသူများကို ကြည့်ကာ ကိုက်ချင်းစာနာစိတ် ဝင်လာသည်။ သူသည် အလုပ်သမားများအား မကြာခဏ အနားပေးသည်။ သို့သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ တွင် မြန်မြန်ပြီးသွားလိုသော ဆန္ဒကြောင့် စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ ခြောက်နာရီကြာမျှ အိပ်ခွင့်ပေးရသည်ကိုပင် မပေးချင်သလို ဖြစ်ရသည်။

သို့တစေလည်း ညပိုင်းခြောက်နာရီခန့် အိပ်ခွင့်ကိုတော့ မပေး၍ မဖြစ်မှန်း သူသိနေသဖြင့် ခွင့်ပြုထားခဲ့၏။ ထို့ပြင်လည်း အလုပ်သမားအားလုံးအတွက် အစားအစာကောင်းကောင်းနှင့် ဝိုင်အရက်ပေါပေါရအောင် စီစဉ်ပေးသည်။ ဤ လုပ်ငန်းအတွက် ကျောက်မီးသွေး မလုံမလောက်ဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် သူ့ တပ်သားများအား တပ်စုခွဲကာ အလှမ်းဝေးကွာသော ရွာများအထိ သွားရောက် စုဆောင်း သယ်ယူစေသည်။

ဤသို့ဖြင့် နောက် လေးရက်အကြာတွင် အမြောက်တင်လှည်းသည် ပြီးစီးသွားသည်။ အမြောက်ကြီးနှင့် အသင့်တော်ဆုံးသော လှည်းသစ်ပင် ဖြစ်၏။ ယခင်က လှည်းနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပါက ယခင် လှည်းလောက် အမြင် မလှသော် လည်း အလွန်ခိုင်မာ၍ တောင့်တင်းသော လှည်းတစ်စီးပင် ဖြစ်သည်။ လှည်း မတောင်နှင့် လှည်းဝင်ရိုးများမှာ အကောင်းဆုံး ဝက်သစ်ချသားဖြင့် ပြုလုပ် ထားခြင်းဖြစ်၍ ဝင်ရိုးထုသည် ခြောက်လက်မရှိသည်။ အလွန်မာကျော တောင့် တင်းသော သစ်များဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် ဤလှည်းဘီးများသည် အမြောက်ကြီး ၏ အလေးချိန်ကို ကောင်းစွာ ခံနိုင်လိမ့်မည်မှာ မလွဲပေ။

အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့သည် ပြီးစီးသွားသည့် လှည်းကို အသေအချာ ကြည့်ရှု စစ်ဆေးသည်။ အပြစ်ရှာ၍ မရနိုင်လောက်အောင် ကောင်းမွန်ပြည့်စုံ သည့် လက်ရာတစ်ခုအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ စိတ်တိုင်း ကျဖြစ်သည်ကို ချက်ချင်း ထုတ်ဖော်မပြော။ သူ့အနေဖြင့် အမြောက်ကြီးကို လှည်းတွင် တပ်ဆင်ပြီးသည့်အထိ စောင့်ကြည့်ဖို့ လိုအပ်နေသေးသည့် မဟုတ်ပါ လော။

လူအင်အား အပြည့်ဖြင့် လှည်းကို ကျောက်တွင်းဆီသို့ တွန်းယူသွားကြ သည်။ အမြောက်ကြီးကို စက်သီးကြိုးများဖြင့် ပြန်၍ မတင်ကြသည်။ လှည်းကို တွဲလောင်းဖြစ်နေသော အမြောက်ကြီး၏ အောက်တည့်တည့်သို့ တွန်းသွင်းကြ သည်။ ထို့နောက် အမြောက်ကြီးကို လှည်းပေါ်သို့ ဖြည်းဖြည်းသာသာ ချပေးကြ သည်။ လက်နက်ပြင် တပ်သားကတော့ ရှေ့ဘက်ပြေးလိုက် နောက်ဘက်ပြေးနှင့် ဗျာများလျက်ရှိ၏။ သူ့အနေဖြင့် အမြောက်ကြီးကို လှည်းတွင် အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်သွားအောင် တပ်ဆင်ပေးရမည့် တာဝန်ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

အမြောက်ကြီး၏ ဘေးနှစ်ဖက်ရှိ သံငုတ်ကြီးများသည် လှည်းပေါ်သို့ အသင့်ဖောက်ထားသည့် အပေါက်တွင်းသို့ အလိုက်သင့် စွပ်မိသွားသည်။ အ မြောက်ကြီး၏ အဆမတန် လေးလံလှသော ဖင်ပိုင်းသည် လှည်းပေါ်သို့ ညင်သာ

စွာ ကျသွားသည်။ သို့သော်လည်း သုံးတန်မျှ စီးသော အလေးချိန်၏ ဖိအားကြောင့် သစ်သားများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော လှည်းသည် အိခနဲဖြစ်သွားရုံမက လှည်းတစ်စီးလုံးဆီမှ တကျိကျိမြည်သံများပင် ထွက်ပေါ်လာသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လှည်းသည် အလဲလဲအပြုပြုဖြစ်ဖို့ မဆိုထားနှင့် ယိမ်းယိုင်သွားခြင်းမျှပင် မရှိဘဲ ကြံ့ကြံ့ခံလျက် ရှိလေသည်။

လက်နက်ပြင်တပ်သားသည် သူကိုယ်တိုင် အရာပေးထားသည့်နေရာများမှ ဝက်အူများကို ဝက်အူလှည့်ဖြင့် တစ်ခုချင်းစီ လှည့်၍ တင်းကျပ်သွားအောင် စုပ်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ခုချင်းစီ ပြန်စစ်သည်။ ချွတ်ယွင်းချက်ဟူ၍ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရ။ အမြောက်ကြီးကို ပစ်ခတ်သည့်အခါ ရှေ့တိုး နောက်ငင် ရွေ့ရှားရမည့် လမ်းကြောင်းကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ မိမိတို့ တိုင်းထွာထားသည့်အတိုင်း အံကိုက်ပင်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ချိန်ရွယ်မှုအတွက် အမြောက်ကြီးကို အတင်အချလုပ်ကြည့်သည့်အခါတွင်လည်း လိုအပ်သော အနေအထားအတိုင်း ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုအခါ လက်နက်ပြင်တပ်သားက အမြောက်ကြီးကို စမ်းသပ်အသုံးပြုရန် အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဟု သတင်းပို့သည်။ အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့ ကလည်း အမြောက်ကြီးအား စမ်းသပ်ပြီး ပစ်ကြည့်ရန် ချက်ချင်းအမိန့်ပေးသည်။

လက်နက်ပြင် တပ်သားအဖို့ ဒုတိယအကြိမ် သူအစွမ်းပြဖို့ အခါအခွင့်သင့်လာသဖြင့် ဝမ်းသာလျက်ရှိသည်။ သီးသန့်ဖယ်ထားသည့် ယမ်းအိုးနှစ်အိုးအနက် တစ်အိုးကို အပြေးအလွှား သွားယူပြီး ဖွင့်သည်။ ယမ်းမှုန့်များကို ချိန်ယူပြီး အမြောက်ကြီး၏ ပြောင်းဝထဲသို့ ထည့်သည်။ ပြီးတော့ ယမ်းထိုးတံဖြင့် ယမ်းမှုန့်များကို သိပ်သည်းသွားအောင် ဆောင့်၍ ဆောင့်၍ ထိုးပေးသည်။ ယမ်းမှုန့် အလုံအလောက်ထည့်အပြီးတွင်မူ အဝတ်စကြီး တစ်စဖြင့် ပိတ်ဆို့ပေးသည်။ ထို့နောက် ချောင်းငယ်တစ်ခုဆားရှိ ကျောက်တုံးများထဲမှ အမြောက်ကြီး၏ ပြောင်းဝနှင့် အလောတော်ဖြစ်မည့် ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ရွေးယူကာ ပြောင်းဝအပေါက်ကို ပိတ်လိုက်သည်။

သူသည် လူခြောက်ယောက်ကိုခေါ်၍ သုံးဦးကို အမြောက်ကြီး၏ ဘီးများအား တွန်းရန်တာဝန်ချသည်။ ကျန်သုံးဦးကို အမြောက်ကြီး၏ နောက်မြီးအား ဆွဲယူ ထိန်းသိမ်းပေးနိုင်ရန် တာဝန်ချပေးသည်။ ထို့နောက် အမြောက်ကြီးကို ကျောက်ကျင်းကြီးထဲမှ တွန်းထုတ်ကာ လမ်းမပေါ်အရောက် ဆွဲတင်ကြသည်။ အမြောက်ကြီးသည် လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ချိန်ရွယ်ပစ်ခတ်နိုင်မည့် နေရာသို့ ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။

လက်နက်ပြင် တပ်သားသည် အမြောက်ကြီး၏ ပြောင်းဝကို အတင်အချ လုပ်သည်။ ပြောင်းဝ နောက်ပေါက်မှနေ၍ ချောင်းကြည့်သည်။ တောင်ကြား လွင်ပြင်၏ တစ်ဖက်ရှိ ကျောက်တုံး ကျောက်လုံးကြီးများဖြင့် ပြည့်နေသော တောင်နံရံကို မြင်သည်။ ထိုနေရာသည် အမြောက်ကြီးအတွက် အကောင်းဆုံး ပစ်မှတ်တစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူတွေးမိသည်။ ချက်ချင်းပင် ထိုနေရာကို “ပစ်မှတ်” အဖြစ် သတ်မှတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူသည် အမြောက်ကြီး၏ နောက်ဘက်ရှိ “ပစ်မှတ်ချိန်ပေါက်”မှ ထပ်၍ ကြည့်ကာ ပစ်မှတ်ကို ချိန်သည်။ အမြောက်ကြီး၏ ပြောင်းဝသည် လှည့်ပတ် ရွေ့လျားလျက်ရှိသည်။ ခဏမျှအကြာတွင် ရပ်သွားသည်။ ပစ်မှတ်ကို အတိအကျ မိမိရရ ချိန်မိပြီးဖြစ်၏။

သူသည် အိတ်ကပ်ထဲမှ သံမဏိ မီးခတ်ကျောက်ကို ဆွဲထုတ်ကာ မီး ခတ်သည်။ ရလာသည့် မီးတောက်မှတစ်ဆင့် လောင်စာပတ်ထားသည့် တုတ်ကို ညှိသည်။ သူသည် အလွန်လှုပ်ရှားနေသော စိတ်ဖြင့် လက်ထဲမှ မီးတုတ်ကိုမြှောက် ကာ ယမ်းအိုးပေါက်ကို တို့ရန် ဟန်ပြင်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် သူ့နောက်မှ ကြမ်းတမ်းစွာ ဆဲရေးတိုင်းထွာပြီး ဟန်လိုက်သော အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့၏ အသံကြောင့် တန့်ခနဲဖြစ်သွား၏။ အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့က အမြောက်ကြီးကို ပထမဦးဆုံး ပစ်မည့်လူသည် တခြားလူ မဖြစ်စေရ။ သူသာဖြစ်ရမည်ဟု ပြော နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့သည် တပည့်လက်ထဲမှ မီးတုတ်ကို ယူသည်။ တပည့်ဖြစ်သူက မီးတုတ်နှင့်ဘယ်နေရာကို ဘယ်လိုတို့လိုက်ဟု ပြောနေသည့် စကားများကို မကြား၊ နားလည်းမထောင်၊ ဤအမြောက်ကြီးအား ဘယ်လိုပစ်ရ မည်ဟု ဆရာလုပ်နေစရာ မလိုဟု သူ တွက်ထားသည်။

သူသည် မီးတုတ်မှ မီးတောက်ဖြင့် ယမ်းမှုန်များ စုနေသည့် ပစ်မှတ် အပေါက်နားသို့ တို့လိုက်သည်။ တစ်စီ တစ်စီ တရဲရဲမြည်သံများ ကြားရသည်။ ထို့နောက် ရှူးခနဲမြည်သံ တစ်ချက်ကြားလိုက်ရပြီး အုန်းခနဲ မြည်ဟည်းသံကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။ မြေကြီးသည် တုန်ခါသွားသည်။ အမြောက်ကြီးသည် ပြင်းစွာသော အရှိန်ဖြင့် ရှေ့သို့ ရွေ့လျားသွားသည်။ တောင်နံရံဆီမှ ပေါက်ကွဲသံ ကြီးသည် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။ ကြီးမားပြင်းထန်လွန်းလှသည့် အသံနှင့်အရှိန်တို့ကြောင့် အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့ ကိုယ်တိုင်ပင် တစ်ခဏမျှ အံ့အားကြီးသင့်ကာ ကြက်သေသေနေသည်။ သူ့မျှော်လင့်ထားသည်ထက် အဆ

မတန် အစွမ်းကြီးနေသော အသံကြီးကဲ့သို့ သူ့စိတ်အာရုံသည်လည်း တစ်ခဏမျှ နစ်ပျောသွားသည်။

ရှေ့သို့ ရွေ့သွားသော အမြောက်ကြီး၏ ဘီးနှစ်ဖက်အောက်မှ ကျောက် တုံးကျောက်ခဲများသည် ကြေမှု လွင့်စဉ်ကုန်ကြသည်။ အမြောက်ကြီး၏ ပြောင်းဝ မှ ထွက်လာသော မီးခိုးလုံးကြီးများသည် အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့အား လွမ်းခြုံ ရစ်ပတ်သွားသည်။ မီးခိုးများကြားမှနေ၍ သူ့နောက်လိုက်များ၏ အော်ဟစ် ကြွေးကြော်သံများကို ကြားနေရလေသည်။

ထို့နောက် မီးခိုးငွေ့များသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ပျက်ပြယ်သွားသည်။ မီးတုတ်ကိုကိုင်၍ ရပ်နေဆဲဖြစ်သော အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့သည် သူ့ရှေ့ လေးကိုက်ခန့်အကွာသို့ ရောက်နေသော အမြောက်ကြီးဆီသို့ ငေးမောနေသည်။ တစ်ဖက်တောင်နံရံထက်မှ ဖရိုဖရဲပြိုပျက်သွားနေသော ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲ ကြီးများဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးကာ တအံ့တဩ ပြောဆိုနေကြသည့် သူ့လူများ၏ စကားပြောသံများသည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သောသောညံလျက်ရှိလေသည်။

အမြောက်ကြီး၏ ပြောင်းဝမှ မီးခိုးငွေ့များသည် တလူလူထွက်နေဆဲ။ ရောက်သွားသည့်နေရာ၌ ရပ်တည်နေသော အမြောက်ကြီးသည် ကြီးမားလှ ချေသည်။ ခုံညား ထည်ဝါလွန်းလှချေသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကိုမြင်ရသည်မှာ သူ့အား ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်လှည့်၍ ကခုန်မြူးထူးနေကြသော လူများအား စက်ဆုပ် ရွံရှာသည့်ဟန် ပေါက်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။

(၅)

အမြောက်ကြီးအား လက်တွေ့ အသုံးမချခင်မှာပင် အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီ တို့သည် အခြား ပြောက်ကျားအုပ်စုများထံသို့ စာများပေးပို့သည်။ ဂယ်လီစီယာ တစ်နယ်လုံးတွင် ဆယ့်ရှစ်ပေါင်ဒါ အမြောက်ကြီးတစ်လက်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် ခေါင်းဆောင်ဆို၍ သူတစ်ဦးတည်းသာ ရှိ၏။ ဤအတွက်ကြောင့်လည်း အခြား ခေါင်းဆောင်များထံ ပေးပို့ခဲ့သည့် စာများသည် ပျော့ပျောင်းညင်သာခြင်း မရှိ။ အပေါ်စီးလေသံဖြင့် ရေးထားခြင်းသာဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ဤနယ်သည် ပြောက်ကျားတပ် အများအပြားစုဝေးရာ နေရာဖြစ်သည်။ ပြောက်ကျား ခေါင်း ဆောင်များကြားတွင် အပြိုင်အဆိုင် အနိုင်လုနေကြသောနယ် ဖြစ်၏။

သူ့ထံတွင် သူသည် မကြာမီ လီယွန်ခံတပ်ကိုတိုက်ခိုက်ရန် ရည်ရွယ်ချက် ရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ထိုတိုက်ပွဲတွင် ပါဝင်တိုက်ခိုက်လိုသူ မည်သူမဆို သူ့ထံ သို့လာ၍ သူ့လက်အောက်တွင် အမှုထမ်းမည်ဆိုပါက ဝမ်းသာစွာ ကြိုမည် ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ရေးထားသည်။ အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့ကတော့ သူ၏ ကမ်းလှမ်းချက်ကို အားလုံးက ဝမ်းပန်းတသာ လက်ခံကြလိမ့်မည်ဟု တွက်ထား သည်။

အခြား ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်များအနေဖြင့် ဤကမ်းလှမ်း ချက်ကို လက်မခံဟု ငြင်းဆန်ခဲ့ပါမူ မည်ကဲ့သို့ဖြစ်လာနိုင်သနည်း။ ဤကိစ္စမှာ လည်း တွေးဝံ့စရာ မရှိ။ သူတို့၏ နောက်လိုက်များသည် အမြဲတစေ တိုက်ခိုက် လုယက်နေလိုသူများ ဖြစ်၏။ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးတွင်သာ အောင်ပွဲရအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်မည့် အင်အားလည်းရှိပြီး အမှန်တကယ်လည်း တိုက်ခိုက်မည်ဆို

ပါမူ သူတို့နောက်လိုက်များသည် သူတို့အား စွန့်ခွာကာ ထိုခေါင်းဆောင်၏ လက်အောက်သို့ ဝင်ရောက်ကြလိမ့်မည်သာ ဖြစ်၏။

အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့သည် စာတစ်စောင်ကို ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ထံ ပေးပို့ခဲ့သည်။ ထိုစာမှာ ရိုးရိုးစာမဟုတ်။ ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး၏ 'တစ်ချက်လွတ် အမိန့်စာ' ဖြစ်သည်။ ထိုစာထဲတွင် အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့၏လက်ထဲ၌ အမြောက်ကြီးတစ်လက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအမြောက်ကြီးမှာ ဆယ်ရှစ်ပေါင်ဒါ အမြောက်ကြီးဖြစ်၍ ယမ်းမှုန့်များ အများအပြားလိုအပ်နေကြောင်း၊ ပေးပို့သည့်အခါတွင်လည်း လားများအတွက် အစားအစာနှင့် လား ထိန်းသမားများ အလုံအလောက် ပါဝင်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း စသည်တို့ ပါဝင်သည်။

ထို့ပြင်လည်း မိမိ၏တပ်ဖွဲ့အတွက် ငွေကြေး၊ အစားအစာနှင့် အဝတ်အထည်များကိုပါ အလုံအလောက် ပေးပို့ထောက်ပံ့ ကူညီပါဟုလည်း ရေးသားထားသည်။ သူ့အနေဖြင့် ယင်းကဲ့သို့ တောင်းခံလိုက်ခြင်းမှာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်။ ဂယ်လီစီယာပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့သည် စားနပ်ရိက္ခာနှင့် အဝတ်အထည် စသည့် လူ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း အများအပြားကို စုဆောင်းသိုလှောင်ထားသည်ဟု သိထား၍ ဖြစ်သည်။

စာများကိုပေးပို့ပြီးနောက် အဖြေကို စောင့်ဆိုင်းနေသည့် အတောအတွင်းမှာပင် သူသည် အမြောက်ကြီးကို လွင်ပြင်များရှိရာသို့ သယ်ယူရန် အားထုတ်သည်။ ဤမျှလောက် လေးလံပြီး အသုံးဝင်သောအမြောက်ကြီး ဤနေရာမျိုး၌ ထားရန် မသင့်ဟု သူ ယူဆသည်။ ယခင်က ဤအမြောက်ကြီးကို စတင်တွေ့ရှိခဲ့ကြသော ဖာသာ ပရိုင်ယက်တို့နှင့် သူ့အဖွဲ့သည် အမြောက်ကြီးကို ဤနေရာသို့ သယ်ယူလာခြင်းမှာ အဓိပ္ပာယ်မရှိ။ လူအားနှင့်အချိန်ကို ဖြုန်းတီးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟုလည်း သူ ထင်သည်။

သူ့အနေဖြင့်လည်း တောင်တန်းများပေါ်၌ တပ်စွဲထားသည့် ပြင်သစ်ခံတပ်များအကြောင်းကို အသေအချာ ထပ်၍ စဉ်းစားသည်။ ထိုခံတပ်များမှ ပြင်သစ်တို့အား နည်းပရိယာယ်တစ်မျိုးဖြင့် လှည့်ကွက်ဆင်မှဖြစ်မည်ဟု သူ သဘောရသည်။ မိမိတို့တပ်ဖွဲ့အနေဖြင့် အမြောက်ကြီးအားသယ်ယူသည့်အခါ တခြားလမ်းကို မသုံး။ မိမိတို့ ချီတက်လာခဲ့သည့်လမ်းကိုပင် သုံးမည်။ ထိုလမ်းသည် တောင်ထိပ်များကို ဖြတ်ရမည်။ ပြီးတော့ လူသွားလမ်းအတိုင်း လိုက်ရမည့် လမ်း ဖြစ်၏။

သူ့အနေဖြင့် စတင်တိုက်ခိုက်မည်ဆိုပါက တောင်ပေါ်ခံတပ်များကို အရင်ဆုံး မတိုက်၊ သူတို့မသိအောင် ရှောင်တိမ်းသွားမည်။ တောင်ပေါ်စခန်းများကို တိုက်ခိုက်ရသည်ကိစ္စမှာ သိပ်ပြီး လွယ်သည့်မဟုတ်။ ခံတပ်တစ်တပ် ကျသွားရအောင် တိုက်ရန်မှာ အချိန်များစွာကုန်လိမ့်မည် ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ လွင်ပြင်ပေါ်မှ ခံတပ်များ ကြိုသိသွားအောင် သတင်းပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်ရသည် မဟုတ်ပါလော။

ချက်ချင်းပင် အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့ သည် သူ့လူများအား ဝန်တင်ဝန်ဆွဲ တိရစ္ဆာန်များရှာဖွေရန် နေရာအနှံ့သို့ စေလွှတ်သည်။ ထိုတိရစ္ဆာန်များမှာ များစွာရှားပါးနေပြီဖြစ်သဖြင့် ဘယ်လောက်ပဲဝေးဝေး သွား၍ ရှာရမည်ဟုလည်း အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်သွားသည့်အခါ သင်းအုပ်ဘုန်းကြီးအား နွားထီးများရှာပေးရန် တောင်းခံခဲ့၏။

ဘုန်းကြီးက သူ့အားခေါ်သွားပြီး တောင်ကြားတစ်ခုအတွင်းမှ လူတစ်စု ဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

သူ တွေ့လိုက်ရသည့်မြင်းကွင်းမှာ အထူးအဆန်းတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ အဖြူရောင် မြည်းပေါက်စတစ်ကောင်နှင့်အတူ လယ်ထွန်နေကြသူများ ဖြစ်၏။ လူအုပ်စုမှာ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမလေးယောက် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် မြည်းနှင့်အတူ တွဲ၍ ထွန်ကို ဆွဲသွားနေကြခြင်းပင်တည်း။ ယောက်ျားကြီးများ ဆံပင်များ ဖွေးဖွေးလှုပ်မျှ ဖြူနေပြီဖြစ်သည့် အဘိုးအိုတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့က လယ်ထွန်နေသူများကို ကြည့်ပြီးရယ်သည်။ သို့သော်လည်း မြည်းကိုတော့ ချမ်းသာမပေးဘဲ သိမ်းယူလိုက်သည်။ မိန်းမများ သည် ဖြူရော်ရော် မျက်နှာများဖြင့် သူ့အား ကြည့်နေကြသည်။ နွေဦးပေါက်ဖို့ နီးနေပြီ၊ ထွန်ယက်မှုမှာ လေးပုံတစ်ပုံမျှပင် မပြီးသေး။ မြည်းပိုင်ရှင်များအဖို့တော့ ထိုနှစ်မကုန်မီ အငတ်ဘေးနှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မည်မှာ သေချာသွားလေပြီ။

နောက်ဆုံးတွင် သူတို့တပ်ဖွဲ့သည် မြည်းများနှင့်လားတစ်ကောင်အပြင် နွားထီးခြောက်ကောင်ကို ရရှိခဲ့ကြသည်။ ထိုအရေအတွက်နှင့်ပင် သူတို့သည် အမြောက်ကြီးကို သယ်ယူရန်စီစဉ်ကြသည်။ အမြောက်ကြီးသည် လမ်းမအတိုင်း သွားနေစဉ်အတွင်း အေးအေးသာသာပင် ပါလာသည်။ သို့သော်လည်း တောင်နံရံ အဆင်း လူသွားလမ်းဆီသို့ ရောက်သည့်အခါတွင်မူကား အခြေအနေသည်

တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲလာသည်။ သူတို့သည် ထိုလူသွားလမ်းအတိုင်း အမြောက်ကြီးကို ဆွဲတင်ကြရလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလော။

အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့သည် သူ့ အမြောက်ကြီးကို အပျက်အစီး အထိ အခိုက် မရှိအောင် မဖြစ်မနေ ဆွဲတင်ကြမည်ဟု အမိန့်ပေးသည်။ သူကိုယ်တိုင် ကတော့ ပစ္စတိုနှစ်လက်ကို အသင့်ကိုင်ကာ ဘေးမှ စောင့်ကြည့်နေသည်။ လမ်းမကြီးနှင့် တောင်ပေါ်လူသွားလမ်းကြားတွင် ရေမြောင်းတစ်ခု ခံနေသည်။ သူ့လူများသည် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကို သယ်၍ မြောင်းကိုဖို့ကာ တံတား ခင်းကြသည်။ တံတားပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အကောင်မျိုးစုံ ပါဝင်နေသည့် တိရစ္ဆာန်အုပ်စုသည် အမြောက်ကြီးကို အစွမ်းကုန် ရုန်းကန်ကာ ဆွဲတင်ကြသည်။ သူတို့နောက်မှ အမြောက်ကြီးသည် ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများကို တအားဖိကြိတ် ကာ တွန်းထိုးလိုက်ပါသွားသည်။

ကင်တာဘရီယန် တောင်တန်းကြီးများ၏ အနိမ့်တိုင်းရှိ တောင်ကုန်း တောင်စွယ်ထိပ်များသည် ဂယ်လ်လီစီယာပြည်နယ်နှင့် အက်စ်တူးရီးယားပြည်နယ် နှစ်ခု၏ နယ်စပ်အနီး၌ တည်ရှိကြသည်။ ဤနေရာတစ်ဝိုက်သည် အလွန် ဖြတ်သန်းသွားလာရခက်ခဲလွန်းလှသည့် ဆူးချုံကြီးများ ပေါက်ရောက်ရာ နေရာ ဖြစ်သည်။ ထိုဆူးချုံကြီးများအား ဂယ်လ်လီစီယန်ပြည်နယ်သားများက 'မွန်တီ ဘာဂျီပင်' များဟု ခေါ်ကြသည်။ ဤအပင်များသည် အမျိုးပေါင်း စုံလှရုံမျှ မက ရာသီဥတုမရွေး အမြဲတစေ စိုပြည်စိမ်းလန်းနေသော်လည်း အလွန်တိုးဝှေ့ ဖြတ်သန်းရ ခက်ခဲသည့် အပင်များဖြစ်၏။ ဤအနီးတစ်ဝိုက်မှ တောင်ကုန်း နံရံများမှာလည်း အတက်အဆင်း ပြေပြစ်ခြင်း မရှိလှ။ အတက်ရော အဆင်း၌ပါ ခပ်မတ်မတ် ခပ်စောက်စောက် နေရာများနှင့်သာ ကြုံရတတ်လေသည်။

သိပ်သည်း ထူထပ်လွန်းလှသော ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ကာဆီးနေသဖြင့် ရှေ့ဆုံးမှ လူဆယ်ယောက်က ဦးဆောင်၍သွားကြသည်။ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထား သည့် ပုဆိန်များ၊ ဓားများနှင့် ချုံနွယ်များကို ခုတ်ထွင် ရှင်းလင်းကာ လမ်းထွင် ပေးသွားကြသည်။ သူတို့နောက်မှ လိုက်ပါလာကြသည့် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ချင်း စီ၏ ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်မှ လူများသည် တိရစ္ဆာန်များအား ကျာပွတ်များ ဖြင့် ရိုက်လိုက်၊ ဆဲလိုက်၊ အော်ငေါက်လိုက် လုပ်ကာ တိရစ္ဆာန်များကို မောင်းနှင် လာကြသည်။ တစ်ဖက်မှလည်း နောက်မှလိုက်လာနေသည့် သူတို့တပ်ဖွဲ့ ခေါင်း ဆောင်၏ အော်ဟစ် အမိန့်ပေးသံကို နားမစွင့်ဘဲ မနေဝံ့။

အမြောက်ကြီး ဘေးမှ ခြံရံပြီး လိုက်ပါလာသူ အရေအတွက်မှာ လူလေး

ဆယ်မျှရှိသည်။ သူတို့သည် ရှေ့မှအခုအခံတစ်ခုနှင့် ကြုံ၍ တိရစ္ဆာန်များ မရုန်းနိုင် ဖြစ်နေသည့်အခါ အမြောက်ကြီးကို နောက်ဘက်နှင့် ဆေးဘက်မှနေ၍ ဝိုင်းတွန်းပေးကြရ၏။ နောက်ဆုတ်ပေးသင့်သည့် အခါတွင်လည်း နောက်သို့ ဆွဲပေးကြရသည်။ လမ်းကွေ့များနှင့် ကြုံရသည်အခါတွင်လည်း အမြောက်ကြီး ရှော့ရှော့ရှူရှူ ကွေ့သွားနိုင်အောင် တွန်းဟယ် ထိုးဟယ် ဆွဲဟယ် ငင်ဟယ် လုပ်ပေးကြရ၏။

အမြောက်ကြီး၏ နောက်မှလိုက်ပါလာနေကြသည့် လူတစ်ဒါဇင်ခန့်သည် သစ်သားကြီးနှစ်တုံးကို ထမ်းလာကြသည်။ လိုအပ်လာချိန်တွင် အမြောက်ကြီး၏ နောက်မှ သို့မဟုတ် ရှေ့မှ ချ၍ ဂျမ်းတုံးအဖြစ် သုံးသွားရန် ဖြစ်သည်။

ဤမျှလောက် လေးလံသော အမြောက်ကြီးအား ဤမျှလောက် ကြမ်း တမ်း ခက်ခဲသော ခရီးလမ်းမှ ကျော်ဖြတ်၍ မရမနေ သယ်ယူလာခဲ့ခြင်းသည် အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့၏ သဘာဝအကျင့်စရိုက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူသည် ဇွဲကြီးသူ ဖြစ်သည်။ တင်းမာခက်ထန်သူလည်း ဖြစ်၏။ သူသည် လမ်းတစ် လျှောက်လုံးတွင် တွေ့သမျှ မြင်သမျှ မိန်းမယောက်ျားကို အတင်းအဓမ္မ ခေါ် ယူကာ သူ့လူများအား ကူညီစေသည်။ သူ၏ အနိုင်အထက်ပြုမှုများကြောင့် လယ်သမား ယာသမားများသည် အလုပ်များကို စွန့်ပစ်ကာ အမြောက်ကြီး နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်နေကြရလေသည်။

အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့အနေဖြင့် သူ့လူများ သက်သာရေးအတွက် ဤမျှ အထိ လုပ်ပေးနေသော်လည်း သူ့လူများကတော့ မကျေနပ်။ တစ်နာရီကြာမျှ တပင်တပန်းလုပ်ပါမှ ဆယ်ကိုက်လောက်သာ ရောက်သော ဤပစ္စည်းကြီးကို သူတို့ မသယ်ချင်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဤအမြောက်ကြီး အနည်းငယ်ရွေ့လျား နိုင်ရေးအတွက် ဆူးချုံများနှင့် ကျောက်စကျောက်နုများအပေါ် ဒူးထောက်၍ အားကုန်မတတ် တွန်းတင်ပေးကြရ၏။ လူရော တိရစ္ဆာန်များပါ အသက်ထွက် ခမန်း ရုန်းကန် လှုပ်ရှားကြခြင်း ဖြစ်သဖြင့် အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့အပေါ် မကျေနပ် ဖြစ်ကြသည်မှာ မထူးဆန်းတော့ပေ။

အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့သည် အချိန်သင့်လာလျှင် လူများနှင့် တိရစ္ဆာန် များကို ခဏတစ်ဖြုတ် အနားပေးတတ်သည်။ သို့သော်လည်း လူများမှာ ဖြောင့် ဖြောင့်တန်းတန်း နားကြရသည် မဟုတ်။ သူတို့ ခေါင်းဆောင်ထံမှ ထွက်လာမည့် အမိန့်ပေးသံကိုသာ နားစွင့်နေကြရသဖြင့် စိတ်လက်မအေးဆေး။ သူ့ပါးစပ်မှ 'ဆွဲ' ဟူသော အော်သံထွက်လာသည့်အခါ အားလုံးဝုန်းခနဲထကာ ဆွဲသူကဆွဲ၊

တွန်းသူကတွန်း၊ ကျာပွတ်သံ၊ အော်ဟစ် ကြိမ်းမောင်းသံနှင့် ဆဲဆိုသံများလည်း တည့်ည့်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် တိရစ္ဆာန်များသည် ဝန်နှင့်အားမမျှအောင် ဖြစ်နေသော ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဆွဲရခြင်းဖြစ်၍ ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်ကာ လဲကျသွားတတ်သည်။ အချို့မှာ ခြေထောက်များ ကျိုးကုန်သည်အထိ ခံကြရ၏။ အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့ ကတော့ လမ်းတွင် မြည်း သို့မဟုတ် နွားနှင့်ယာသမားကို တွေ့ပါက လူရော နွားပါ ချမ်းသာမပေး။ ထိုအခါမျိုးတွင် ရလာသည့်မြည်း သို့မဟုတ် နွားကို ချက်ချင်းအစားထိုး၍ အသုံးပြုခိုင်းလေ့ ရှိ၏။ မိမိပစ္စည်းကို မပေးလျှင်၊ ခေါ်ရာသို့ မလိုက်လျှင် အသတ်ခံရမည်ကို သိနေသော ယာသမား၊ လယ်သမား အနေနှင့် ကတော့ အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့၏ အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ရဲ။

အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့သည် နွားမများကိုပင် သိမ်း၍ အသုံးပြုလာသည်။ ဂယ်လီစီယံနှင့် အက်စ်တူးရီးယားပြည်နယ်အတွင်းမှ လယ်သမားများသည် နွား ထီးများကို လယ်ယာလုပ်ငန်းနှင့် အခြား အလုပ်ကြမ်းများတွင် အသုံးပြု၍ နွားမများကိုမူ ဝန်တင်နွားများအဖြစ်သာ အသုံးပြုကြသည်။ သူတို့အတွေ့အကြုံ အရ နွားမများသည် ဝန်လေးသော အလုပ်ကြမ်းများကို ခိုင်းသည့်အခါများတွင် ခံနိုင်ရည် မရှိကြ။ ခြေကျိုးလက်ကျိုးစသည့် ဒဏ်ရာများ အလွယ်တကူ ရတတ် ကြရုံမျှမက ချက်ချင်း လဲကျသေဆုံးတတ်ကြ၏။

ဤအုပ်စုထဲတွင် အသက်မသေဘဲ ကြံကြံခဲနေနိုင်သူများမှာ လူများသာ ဖြစ်သည်။ လူများသည် အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့အား ဆဲရေးတိုင်းထွာကြသည်။ ကျိန်ဆဲကြသည်။ နွားနှင့်မြည်းများကိုလည်း ဆဲရေးတိုင်းထွာကြသည်။ ကျိန်ဆဲကြ သည်။ သို့သော်လည်း အသက်မသေဘဲ လုပ်စရာရှိသည်ကို လုပ်မြဲအတိုင်း လုပ်လျက်ရှိကြလေသည်။

ဤအချိန် ကာလအတွင်း အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့သည် အိပ်ချိန်ရောက်၍ အိပ်သည့်အခါတိုင်း ခါတိုင်း အချိန်များထက် ပို၍ စိတ်ချလက်ချအိပ်သည်။ အောက်လူများ၏ ပုန်ကန်မှုဆိုသည်မှ အားနေသည့် အခါများ၌သာ ပေါက်ဖွား လာတတ်သည်ဟု သူ ခံထားသည်။ အလုပ်ကြမ်းများ လုပ်ရသည့်အချိန် (သို့ မဟုတ်) အခက်အခဲများကြား၌ ရုန်းကန်နေရသည့် အချိန်များတွင် ပုန်ကန်မှုဟု သည် ပေါ်လာလေ့မရှိ။ သူ့နောက်လိုက်များသည် သူ့အား ရစရာမရှိအောင် ဆဲချင်ဆဲကြလိမ့်မည်။ ရစရာမရှိအောင် ပြစ်တင်ဝေဖန်ခြင်း၊ ရှုတ်ချခြင်း စသည့် များလည်း ပြုချင် ပြုကြလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း သူတို့စိတ်ထဲမှာတော့ သူတို့

လုပ်နေရသည့် အားထုတ် ကြိုးပမ်းမှုအတွက် ကျိတ်၍ ဂုဏ်ယူနေလိမ့်မည်။ သူ့အား ပုန်ကန်ဖို့ စဉ်းစားကြလိမ့်မည် မဟုတ်။ ဤသည်မှာ လက်တွေ့အသိ တစ်ခုတည်းသာ အခြေခံသော၊ အမြော်အမြင် နည်းပါးသည့် ပြောက်ကျားခေါင်း ဆောင်တစ်ဦး၏ ဒဿနအမြင် တစ်ခုပေတည်း။

အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့သည် သူတို့လာခဲ့ရာလမ်းကို ပြန်ကြည့်သည်။ အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားဖို့ ကောင်းသည့် မြင်ကွင်းဖြစ်ချေသည်။ သူတို့သည် အမြောက် ကြီးနှင့်အတူ အလွန်မြင့်မားသော တောင်တန်းထက်သို့ ရောက်နေပြီ။ အမြောက် ကြီးကို ဤမျှလောက် မြင့်မားသောနေရာသို့ မရောက် ရောက်အောင် ယူလာနိုင် ခဲ့သည်မှာ အံ့ဩစရာ မကောင်းပါလား။ ပြီးတော့ တက်လာခဲ့ရသည့် ခရီးမှာ နီးနီးနားနား မဟုတ်။ အလွန်ဝေးကွာသော ခရီးရှည် ဘစ်ခုဖြစ်၏။

အသတ်ခံရမည်ကိုကြောက်၍ လိုက်ပါလာရသော လယ်သမားများ အဖို့ ကတော့ ရွေးစရာလမ်းမရှိ၊ ကံကိုပုံချကာ ခိုင်းသမျှလုပ်ပြီး နေရုံမှတစ်ပါး အခြားနည်းမရှိ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့လူစုသည် သူတို့ကိုယ်သူတို့ နာမည် ကြီး အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့၏ ပြောက်ကျား တပ်သားများအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ကြိုသလို ကျသလိုသာ နေသွားကြရတော့မည် ဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မကြာမတင်မှာပင် အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့၏ ပြောက် ကျားတပ်ဖွဲ့သည် ဤအမြောက်ကြီး အကူအညီဖြင့် လီယွန်နယ်တစ်ကြောရှိ လွင်ပြင်များကို တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းတော့မည် ဖြစ်ရာ သူတို့အတွက် ဂုဏ်သိက္ခာ ကား မဲ့စရာမရှိဟုပင် တော်သလို သင့်သလို စဉ်းစားကာ စိတ်ဖြေကြရလေ တော့သည်။

(၆)

ဘင်ဘီဘရီ၏ အပေါ်ဘက် တောင်တန်းများကြားသို့ အရောက်တွင် ဤခရီး ထွက်မလာမီက အယ်လ်ဘစ်ဘာနီတို့ ပေးပို့ပေးခဲ့သော စာများနှင့် ပတ်သက်၍ အကျိုးသက်ရောက်မှုကို ပထမဦး တွေ့ကြရသည်။ ထိုနေ့က သူတို့အဖွဲ့သည် အမြောက်ကြီးကို မနိုင်မနင်းဖြင့် ဆွဲယူကာ ရွာတစ်ရွာထဲသို့ ဝင်သွားကြသည်။ ရွာထဲရှိ အိမ်များထဲမှ အဝတ်အစား စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် ထွက်လာကြသူများမှာ အခြားပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့မှ တပ်သားများဖြစ် သည်။ သူတို့အား လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဆီးကြိုကြသည်။

ဤလူစုထဲတွင် အခြားသူများနှင့် လုံးဝမတူဘဲ တစ်မူထူးခြားနေသော လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ယင်းနှစ်ယောက်မှာ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည် ခပ်သွယ်သွယ်ဖြစ်သည်။ အင်္ဂါရုပ်များမှာ ဂယ်လီစီယံပြည်နယ်သား ပုံစံမျိုး မဟုတ်။ ခပ်ရွှင်ရွှင်မျက်နှာ၊ အပြာရောင် မျက်လုံးနှင့် အနက်ရောင် ဆံပင်တို့ကြောင့် ပို၍ပီပြင်ပေါ်လွင်နေကြသည်။

အယ်လ်ဘစ်ဘာနီတို့သည် သူတို့ကို ကောင်းစွာသိသည်။ “အိုနဲလ်ညီ နောင်” ဟူသော အမည်ဖြင့် နာမည်ကြီးနေသူများဖြစ်၏။ အစ်ကိုဖြစ်သူမှာ “ဟူးအိုနဲလ်” ဖြစ်၍ ညီဖြစ်သူမှာ “ကာလို့စ်အိုနဲလ်” ဖြစ်သည်။ ဤနှစ်ဦးသည် အက်စ်တူရီးယန်း ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်များအဖြစ် ထူးခြားထင်ရှား သူများ ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် လွန်ခဲ့သောနှစ်က အက်စ်တိုဂါခံတပ်ကို ဝင် ရောက်တိုက်ခိုက် သိမ်းရာ၌ တစ်ရှိန်ထိုး နာမည်ကြီးလာခဲ့သူများ ဖြစ်လေသည်။

“အိုနဲလ်” ဟူသော ဖခင်မျိုးရိုးနာမည်ကို ကြားရုံမျှဖြင့် ဤညီအစ်ကိုသည် စပိန်လူမျိုးစစ်စစ်များ မဟုတ်မှန်း သိသာသည်။ တကယ်တော့ သူတို့သည် အိုင်းရစ်အနွယ်များ ဖြစ်၏။ သူတို့နိုင်ငံတွင်း အခြေအနေအရ ထွက်ခွာလာကြသူများမှတစ်ဆင့် မွေးဖွားလာခဲ့သူဖြစ်သည်။ အများအားဖြင့် သူတို့၏ ဘိုးဘွားဘီဘင်များသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၁၅၀ ခန့်က အင်္ဂလန်နိုင်ငံကို အုပ်စိုးခဲ့သော ကရွမ်းဝဲလ် လို၊ တတိယမြောက် ဝီလျံဘုရင် လို လူစားများ၏ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုများနှင့် တစ်ဖက်စောင်းနင်း အုပ်ချုပ်မှုကြောင့် နိုင်ငံကို အပြီးအပိုင် စွန့်ခွာခဲ့ကြသူများဖြစ်၏။

အိုင်းရစ်နာမည်နှင့် စပိန်လူမျိုးများသည် စပိန်နိုင်ငံတွင် အများအပြား ရှိနေသည်။ ယင်းတို့သည် စပိန်လူမျိုး စစ်စစ်များထက်ပင် စပိန်လူမျိုးပီသသူများဖြစ်၏။ သူတို့လူစုထဲမှ အနည်းငယ်မျှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားကို ကောင်းစွာ ပြောတတ်ကြသည်။ အိုနဲလ် ညီအစ်ကိုသည် ယင်းအမျိုးအစားထဲတွင် ပါဝင်သူများဖြစ်၏။

အိုနဲလ်ညီနောင်သည် အယ်လ်ဘင်လ်ဘာနီတို့အား ဦးညွှတ်၍ တလေးတစား နှုတ်ဆက်ကြသည်။ အမြောက်ကြီးကို ဤနေရာသို့ အရောက်သယ်ယူလာနိုင်ခြင်းနှင့် ဤမျှလောက်ကြီးမားသော အမြောက်ကြီးကို ပိုင်ဆိုင်နေခြင်း စသည်တို့အတွက် အိုနဲလ်ညီနောင်သည် အယ်လ်ဘင်လ်ဘာနီတို့အား အထင်မကြီးဘဲ မနေနိုင်၊ မချီးမွမ်းဘဲလည်း မနေနိုင်၊ အားမကျဘဲလည်း မနေနိုင်။

အယ်လ်ဘင်လ်ဘာနီတို့ကလည်း သူတို့နှင့် တွေ့ဆုံရခြင်းအတွက် များစွာ ဝမ်းသာအားတက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အနေဖြင့် လီယွန်နယ်အတွင်းသို့ ဝင်၍ တိုက်ပွဲများ ဆင်နွဲရန် တာစူထားသည်ဖြစ်ရာ ဤအချိန်မျိုးတွင် သူ၏ တပ်ဖွဲ့အင်အားတိုးတက်လာဖို့ အလွန်လိုအပ်နေသည်။ အခုသူတို့ညီအစ်ကိုနှင့်အဖွဲ့လားရောက် ပူးပေါင်းခြင်းသည် သူ၏အင်အား တိုးတက်လာခြင်းဖြစ်သည် မဟုတ်လော။ သူတို့ထံမှ ကြားရသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် သူတို့တပ်ဖွဲ့နှင့် လားရောက် ပူးပေါင်းမည့် တပ်များ အများအပြားရှိနေသေး၏။

ကားလို့စ်အိုနဲလ်သည် အမြောက်ကြီးဆီသို့သွားကာ အသေအချာ ကြည့်နေသည်။ သူသည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရ၏။

“ကျွန်တော့်ညီက တစ်ခါတုန်းက အမြောက်တပ်မှာ အထမ်းခံဖူးတယ်” ဟု ဟူးအိုနဲလ်က စိတ်ဝင်တစား ရေရွတ်သည်။ တကယ်တော့ စနစ်တကျ

လေ့ကျင့် သင်ကြားခဲ့ဖူးသော အမြောက်တပ်မှ အရာရှိတစ်ယောက်ကို အလွန် လိုအပ်နေသည့်အချိန် ဖြစ်သဖြင့် ဝမ်းသာသွားသည်။

ကားလို့စ်သည် အမြောက်ကြီးအား စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ရှုနေခြင်း ဖြစ်၏။ အမြောက်ပြောင်း အတင်အချခလုတ်၊ ဂိယာနှင့် လှည်းဘီးများမှအစ အသေးစိတ် စစ်ဆေးကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သူ့အစ်ကိုတို့ဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာ သည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ” ဟု အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့က စိုးရိမ်မကင်း သော လေသံဖြင့် ဆီးပေးသည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အများကြီး ဂုဏ်ပြု ချီးကျူးပါတယ်...ဆီညော်” ဟု ကားလို့စ်က ပြန်ဖြေသည်။ “အင်မတန်ကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ လက်နက် ကြီး တစ်ခုပါ။ ဗိုလ်မှူးအနေနဲ့ အလွန်ကျွမ်းကျင်တဲ့ အလုပ်သမားတွေ ရှိလို့သာ အခုလောက်ကောင်းတဲ့ လှည်းကိုလုပ်ပြီး သယ်ယူလာနိုင်တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ သူတို့အားလုံးဟာ အမြောက်တပ်သားတွေ ထင်ပါရဲ့။”

“မဟုတ်ဘူးဗျ” ဟု အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့က ပြန်ပြောသည်။ “ကျွန်တော့်ဆီမှာ အမြောက်တပ်သား တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။”

“ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ” ဟု ကားလို့စ်က ပြန်မေးသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် သည် အံ့ဩသည့် မျက်နှာထားများဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့် နေကြသည်။

“ဪ...ဒီလိုဆိုတော့ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့ဆီ စာရေးပြီး ခင်ဗျားရဲ့ တပ်ဖွဲ့နဲ့ ပူးပေါင်းဖို့ ခေါ်တာဟာ ကျွန်တော်တို့ဆီက အမြောက်တပ်သား လိုချင်လို့ပဲ ..ဒါတော့ဟုတ်လား”ဟု ‘ဟူး’ က အထက်စီးလေသံ ဖြင့်ပြောသည်။

အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့က ပခုံးများကို တွန့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တခြားအုပ်စုတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်တို့ အဖို့ ကတော့ ဘယ်သူမှ အရေးမကြီးဘူး၊ မရှိရင်မဖြစ်သလောက် လိုအပ်တယ်လို့ လည်း မယူဆဘူး။ ဘယ်အလုပ်ကိုမဆို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကြိုးပမ်းအားထုတ် ယူသင့်တယ်လို့ ခံယူထားတဲ့ကောင်၊ အခုလည်း ဒီအတိုင်း လုပ်ထားခဲ့တာပဲ၊ ကဲ...ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့လူတွေကိုခေါ်ပြီး မြောက်ကြီးကို ဆွဲခိုင်းကြပါဦး၊ ကျွန်တော့် လူတွေ သိပ်ပင်ပန်းနေလို့ နားဖို့လိုနေပြီ”

အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့၏ အကြီးအကဲများကြားတွင် မရှောင်သာသည့် ရန်မီးသည် တောက်လောင်လာတော့မည့် အနေအထားသို့ ရောက်လာသည်။ စပိန်လူမျိုးတို့

သည် ဩဇာအာဏာကို ရည်မှန်စွာသုံးတတ်သူများ မဟုတ်ပေ။ အယ်လ်ဘစ်လ် ဘာနီတို့ သည် သူ၏ ချွတ်ယွင်းသော အရည်အသွေးအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သည်။ သူ၏ လက်ရှိအနေအထားသည် ခေါင်းဆောင်နေရာ၌ ရှိနေသည်ဖြစ် ရာ သူ့စိတ်ကိုသူ ထိန်းချုပ်မှုဖြစ်မည်ဟု တွက်သည်။

သို့သော်လည်း ထိုအခိုက်မှာပင် တပ်ဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့မှ တပ်သားများသည် တရင်းတနှီး ဖော်ဟစ်နှုတ်ဆက်ကာ အရောတဝင်ပြုလုပ်လိုက်ကြသဖြင့် တင်းမာ နေသော အခြေအနေကို ပျော့ပျောင်းသွားအောင် လုပ်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွား သည်။ အိုနဲလ်ညီအစ်ကို၏ တပ်ဖွဲ့မှ တပ်သားများသည် အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့ ၏ အမိန့်ကို သူတို့ဘာသာသူတို့ လက်ခံကာ လိုက်နာကြသည်။ ချက်ချင်းပင် အမြောက်ဆွဲလာသူများ၏ တာဝန်ကို လွှဲပြောင်းရယူကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ထတောက်မလို ဖြစ်လာသည့် ရန်မီးသည် ချက်ချင်းပင် ငြိမ်းသွားသည်။

တာဝန်လွှဲပြောင်းယူချိန်တွင် အမြောက်ကြီးသည် ခပ်ပြေပြေတောင်ကုန်း လမ်းအတိုင်း ဆင်းလာချိန်ဖြစ်သဖြင့် အခက်အခဲသိပ်မရှိ။ အိုနဲလ်ညီအစ်ကိုသည် ပြောလက်စ စကားကိုဖြတ်ကာ သူတို့ ခဏခိုနေသည့်အိမ်သို့ အပြေးအလွှားသွား ၍ သူတို့အဝတ်အစားများကို ယူကြသည်။ ရွာထဲ၌ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ် ခဲ့မည်ကို စိုးရိမ်၍ဖြစ်၏။ ယင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရသည့်အတွက် သူတို့အနေဖြင့် ဂုဏ်သိက္ခာကျသည်ဟု မယူဆကြ။

မကြာခင်မှာပင် မြင်းကိုယ်စီ စီး၍ လိုက်လာကြသော အိုနဲလ်ညီအစ်ကို သည် ရှေ့မှချီတက်သွားနှင့်သော တပ်ဖွဲ့ကို မိလာသည်။ အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့ မှာ အခြားတပ်သားများနှင့်အတူ အမြောက်ကြီးနောက်မှ ခြေကျင်လျှောက်၍ လိုက်ပါလာသည်။ အလွန်တောင့်တင်းထွားကျိုင်းလှသော မြင်းကြီးပေါ်မှ ကားလို့စ်အိုနဲလ်သည် ခြေကျင်လျှောက်လာနေသော အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့အား အပေါ်မှစီး၍ မြင်နေရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ လမ်းမကြီးပေါ်က ခွာရတော့မယ့်အချိန်ကျရင်တော့ မြင်းတွေကို အမြောက်ဆွဲတဲ့အလုပ်မှာ အသုံးပြုရလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လူတွေ သိပ်ပင်ပန်းကုန်ကြပြီ” ဟု အယ်လ်ဘစ်လ်ဘာနီတို့ က လှမ်းပြောသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆီညော်” ဟု ကားလို့စ်က ဒေါသတကြီးပြန်ပြောသည်။ “ကျွန်တော့်မြင်း ဂစ်လ် ကို အလုပ်ကြမ်းခိုင်းဖို့အတွက်ကတော့ ရလိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်နဲ့၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်မြင်းကို သိပ်ပြီး တန်ဖိုးထားတဲ့အကောင်”